Ч. 127 (14.958). Львів, неділя 12. червня 1938. Oplata pocztowa uiszczona gotówką. Рік LIX.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

Редакція й Адміністрація: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції 246-46
Телефон Адміністрації 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Конто: П. К. О. Львів 501.060
„ Банку Чеських Лєгіоя. Прага „Діло".
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
місячно (з книжкою) . 5.00 зол.
чвертьрічно . . . . 15.00 „
піврічно . . . . . . 30.00 „
річно . . . . 60.00 „
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ., У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч.
У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 СОТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО КНИЖКУ Б-КИ „ДІЛА" В ОБЄМІ 10—15 АРКУШІВ ДРУКУ.

У Зелені Свята.

Принявся вже у нас такий звичай, як вислів почувань українських сердець, що щорічно в Зелені Свята віддаємо особливу пошану Тіням Тих, що передчасно від нас відійшли, сповнивши чесно свій обовязок супроти Батьківщини.

Це Тіні наших дорогих Борців.

Обовязком кожного та кожної з нас є плекати цей звичай, що вже став нашою народньою традицією, та переказувати його на памятку грядучим поколінням.

Тому, вірний Сину та Донько України, коли підете у Зелені Свята на цвинтарі сповнити цей святий обовязок та під звук церковних і народніх пісень вкриваючи Стрілецькі Могили вінками пахучих квітів складатимете Геройським Тіням свій низький поклін, тоді памятайте й на те, що ці Дорогі Могили вимагають крім загальної пошани ще й фондів на їхнє тривке збереження.

При цій нагоді не забудьте й на живучих ще бувших борців, що ставши інвалідами, потребують тепер щораз більшої опіки та помочі від Вас.

Коли вшануємо в цей спосіб і тих, що ще проживають свої осінні дні в недугах та ранах, то це буде найкращий вияв нашої пошани й любови до нашого Великого Минулого та одночасно запорука нашої яснішої Майбутности!

Львів, у Зелені Свята 1938.

ТОВАРИСТВО ОХОРОНИ ВОЄННИХ МОГИЛ.
УКРАЇНСЬКЕ Т-ВО ДОПОМОГИ ІНВАЛІДАМ.

*

Повідомляємо, що львівська Філія Т-ва Охорони Воєнних Могил дістала дозвіл на переведення прилюдної збірки в днях:

12. червня ц. р. на Янівському цвинтарі і 13. червня ц. р. на Личаківському.

Крім цього в оба ці дні під церквами й українськими установами дозволена прилюдна збірка до замкнених пушок.

Анархія в Мексику.

У цілому Мексику панують дальше сутички, урядові війська зводять бої з озброєними ватагами.

У стейті Ґереро бандити напали на місцевість Какагутля, попідпалювали доми та вимордували мешканців, не зважаючи ні на вік і на пол.

АНТИСЕМІТИЗМ.

Торговельна палата в Гермозілльо видалила всіх своїх членів-жидів, бо вони ведуть нелеґальну конкуренцію. Жиди попросили у ґубернатора стейту помочі проти пікет, але ґубернатор відповів, що дав їм усяку поміч, яку передбачує закон.

Переговори у справі Александрети.

В Анкарі почалися франко-турецькі переговори над розвязкою спірних питань у справі Александрети.

КУРДІЙСЬКО-ЧЕРКЕСЬКА ЖАНДАРМЕРІЯ В САНДЖАКУ АЛЕКСАНДРЕТИ.

Як подає турецька преса, новий військовий командант і цивільний ґубернатор санджаку Александрети приступив до орґанізування полку жандармерії, зложеного з курдів і черкесів, який має припинити сутички між поодинокими національними ґрупами.

—o—

Відвідини покійних.

Львів, 11. червня 1938.

Це не політика, а психольогія: коли стріне людину велика радість, то серед найвеселішого настрою находить на неї раптом хвилина смутку: вона пригадує собі того когось найближчого собі, з яким не може вже своєю радістю поділитись. Коли-ж трапилось не щось радісне, а невимовно сумне, прикре, коли людині важко на серці і вона находиться на роздоріжжі, тоді тим більше лине думкою до тих, які колись були життєвою підпорою, які ділили не тільки радости, але й смутки, які вміли розважати та які були тим, після яких залишилася пустка. Цвинтар є місцем, куди з відвідинами не ходять люди з куртуазійного обовязку, з чемности ані з мусу. Супроти покійників не треба грати ніякої комедії, не треба супроти них скривати своїх почувань і нема пощо облудно виявляти супроти них свою сердечність. З відвідинами до покійників іде тільки той, хто відчуває жагучу, невідперту, непереможну потребу станути над могилою і шукати у надмогильній мовчанці співжиття для себе самого, розваги, полекші.

Коли сучасна дійсність важка і насуває чорні думи про будуче — то єдиним джерелом, з якого можна черпати віру і бадьорість, є минуле. Коли здається комусь, що довкола нема вже таких близьких друзів, на яких можнаб покласти свою надію, яким можнаб довірити свій дорібок і все своє життя, то ті сумніви можуть розвіяти тільки могили: наявні свідки часів, коли були і жили навіть такі, які віддали за своїх земляків, за Рідний Край і за Ідею — найдорожче, що мали — своє життя. Чи можна найти кращий доказ, що не треба зневірюватись, що не треба бачити довкола себе лише само зло, що треба серед буденних злиднів тямити і про добро, яке криється між нами?! Адже не могло воно розвіятись, як дим, разом із фізичною смертю тих, що самі були добром і творили в імя добра.

І тому культ могил належить до найблагородніших виявів людської душі і серця, які тільки можуть істнувати. У цьому культі все, що людина колись мала і що колись любила, і все те, за чим сьогодні тужить, і те, чого у будуччині бажалаб. Не щось матеріяльне, щось дохідне, а саме ідеальне, звязане з почуваннями. Який матеріялістичний підхід може бути у пошані й любові до чорної землиці, яка криє в собі доземні рештки найрідніших?! І тому сам культ могил, сам ритуал, що йому товаришить, зазнає в усіх культурних країнах світа опіки. Не може нікому зла принести поклін, що його хтось складає тіням покійних. Маніфестація привязання до могил є найблагороднішою маніфестацією з усіх збірних виявів якогонебудь почування.

Маси українців, вірних греко-католицької Церкви, які в церковно-релігійних походах під проводом духовенства йдуть у днях Сошествія Св. Духа на цвинтарі, є пречистим доказом, що в українському народі є ті первні добра, той ідеалістичний підхід до доземних справ, які є питоменною прикметою народів із найвищою духовою культурою. Самі наші зелено-святочні процесії є вже могутньою маніфестацією живого українського духа і підбадьоренням учасників. Побут серед зелених могил є для них тим надхненням, що його дає віра. Віра у себе самих, у свою Націю, у свою будучність, у свою Ідею.

ік.

Ч. 127 (14.958). Львів, неділя 12. червня 1938. Оплата почтова уплачена ґотівкою. Рік LIX.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

Редакція й Адміністрація: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції 246-46
Телефон Адміністрації 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Конто: П. К. О. Львів 504.060.
„ Банку Чеських Лєгій. Прага „Діло".
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
місячно (з книжкою) . . 5.00 зол.
чвертьрічно . . . . . 15.00 „
піврічно . . . . 30.00 „
річно . . . . 60.00 „
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ., У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч.
У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 СОТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО КНИЖКУ Б-КИ „ДІЛА" В ОБЄМІ 10—15 АРКУШІВ ДРУКУ.

Відвідини покійних.

Львів, 11. червня 1938.

Це не політика, а психольогія: коли стріне людину велика радість, то серед найвеселішого настрою находить на неї раптом хвилина смутку: вона пригадує собі того когось найближчого собі, з яким не може вже своєю радістю поділитись. Коли-ж трапилось не щось радісне, а невимовно сумне, прикре, коли людині важко на серці і вона находиться на роздоріжжі, тоді тим більше лине думкою до тих, які колись були життєвою підпорою, які ділили не тільки радости, але й смутки, які вміли розважати та які були тим, після яких залишилася пустка. Цвинтар є місцем, куди з відвідинами не ходять люди з куртуазійного обовязку, з чемности ані з мусу. Супроти покійників не треба грати ніякої комедії, не треба супроти них скривати своїх почувань і нема пощо облудно виявляти супроти них свою сердечність. З відвідинами до покійників іде тільки той, хто відчуває жагучу, невідперту, непереможну потребу станути над могилою і шукати у надмогильній мовчанці співжиття для себе самого, розваги, полекші.

Коли сучасна дійсність важка і насуває чорні думи про будуче — то єдиним джерелом, з якого можна черпати віру і бадьорість, є минуле. Коли здається комусь, що довкола нема вже таких близьких друзів, на яких можнаб покласти свою надію, яким можнаб довірити свій дорібок і все своє життя, то ті сумніви можуть розвіяти тільки могили: живі свідки часів, коли були і жили навіть такі, які віддали за своїх земляків, за Рідний Край і за Ідею — найдорожче, що мали — своє життя. Чи можна найти кращий доказ, що не треба зневірюватись, що не треба бачити довкола себе лише само зло, що треба серед буденних злиднів тямити і про добро, яке криється між ними?! Адже не могло воно розвіятись, як дим, разом із фізичною смертю тих, що самі були добром і творили в імя добра.

І тому культ могил належить до найблагородніших виявів людської душі і серця, які тільки можуть існувати. У цьому культі все, що людина колись мала і що колись любила, і все те, за чим сьогодні тужить, і те, чого у будуччині бажалаб. Не щось матеріяльне, щось дохідне, а саме ідеальне, звязане з почуванням. Який матеріялістичний підхід може бути у пошані й любові до чорної землиці, яка криє в собі доземні рештки найрідніших?! І тому сам культ могил, сам ритуал, що йому товаришить, зазнає в усіх культурних країнах світа опіки. Не може нікому зла принести поклін, що його хтось складає тіням покійних. Маніфестація привязання до могил є найблагороднішою маніфестацією з усіх збірних виявів якогонебудь почування.

Маси українців, вірних греко-католицької Церкви, які в церковно-релігійних походах під проводом духовенства йдуть у днях Сошествія Св. Духа на цвинтарі, є пророчистим доказом, що в українському народі є ті первні добра, той ідеалістичний підхід до доземних справ, які є питоменною прикметою народів із найвищою духовою культурою. Самі наші зелено-святочні процесії є вже могутньою маніфестацією живого українського духа і підбадьоренням учасників. Побут серед зелених могил є для них тим надхненням, що його дає віра. Віра у себе самих, у свою Націю, у свою будучність, у свою Ідею.

ік.

У Зелені Свята.

Принявся вже у нас такий звичай, як вислів почувань українських сердець, що щорічно в Зелені Свята віддаємо особливу пошану Тіням Тих, що передчасно від нас відійшли, сповнивши чесно свій обовязок супроти Батьківщини.

Це Тіні наших дорогих Борців.

Обовязком кожного та кожної з нас є плекати цей звичай, що вже став нашою народньою традицією, та переказувати його на памятку грядучим поколінням.

Тому, вірний Сину та Доньк о України, коли підете у Зелені Свята на цвинтарі сповнити цей святий обовязок та під звук церковних і народніх пісень вкриваючи Стрілецькі Могили вінками пахучих квітів складатимете Геройським Тіням свій низький поклін, тоді памятайте й на те, що ці Дорогі Могили вимагають крім загальної пошани ще й фондів на їхнє тривке збереження.

При цій нагоді не забудьте й на живучих ще бувших борців, що ставши інвалідами, потребують тепер щораз більшої опіки та помочі від Вас.

Коли вшануємо в цей спосіб і тих, що ще проживають свої осінні дні в недугах та ранах, то це буде найкращий вияв нашої пошани й любови до нашого Великого Минулого та одночасно запорука нашої яснішої Майбутности!

Львів, у Зелені Свята 1938.

ТОВАРИСТВО ОХОРОНИ ВОЄННИХ МОГИЛ.
УКРАЇНСЬКЕ Т-ВО ДОПОМОГИ ІНВАЛІДАМ.

Повідомляємо, що львівська Філія Т-ва Охорони Воєнних Могил дістала дозвіл на переведення прилюдної збірки в днях:

12. червня ц. р. на Янівському цвинтарі і 13. червня ц. р. на Личаківському.

Крім цього в оба ці дні під церквами й українськими установами дозволена прилюдна збірка до замкнених пушок.

Анархія в Мексику.

У цілому Мексику панують дальше сутички, урядові війська зводять бої з озброєними ватагами.

У стейті Ґереро бандити напали на місцевість Какагутая, попідпалювали доми та вимордували мешканців, не зважаючи ні на вік ні на пол.

АНТИСЕМІТИЗМ.

Торговельна палата в Гермозільйо видалила всіх своїх членів-жидів, бо вони ведуть нелеґальну конкуренцію. Жиди попросили у ґубернатора стейту помочі проти пікет, але ґубернатор відповів, що дав їм усяку поміч, яку передбачує закон.

Переговори у справі Александрети.

В Анкарі почалися франко-турецькі переговори над розвязкою спірних питань у справі Александрети.

КУРДІЙСЬКО-ЧЕРКЕСЬКА ЖАНДАРМЕРІЯ В САНДЖАКУ АЛЕКСАНДРЕТИ.

Як подає турецька преса, новий військовий комендант і цивільний ґубернатор санджаку Александрети приступив до організування полку жандармерії, зложеного з курдів і черкесів, який має припинити сутички між поодинокими національними групами.

—o—

„Бандити“ й „ідіоти“.

Вислів „бандити“ з додатком іноді до нього эпітету „петлюрівські“ ввійшов до большевицького словника на совітській Україні вже давно.

Саме тоді, коли, подолавши Україну своїм непомірно численнішим військом, окупувала її червона Москва, вслід за чим неначе та сарана посунули туди по хліб та такі смачні тамошні продукти цілі загони комісарів, чекістів, червоноармійців і коли замість того, щоб без перешкод забирати все те від „вдячного великому російському народові“, українського населення, довелося стрінутися з досить невдячними представниками цього населення.

Неначе на дичину полювали на всяких комісарів ці невдячні представники українського населення з своїх обрізів у кожному гайку, в кожному ярку, пускали під укіс з залізничних насипів цілі поїзди з продуктами, які простували на північ, до Росії; небезпечно було для комісарів навіть ночувати в кожному селі, в кожному хуторі — закидають по ночі ручними гранатами ці „бандити“...

І бували ці „бандити“ окремі, але й творили вони цілі банди, і складали навіть цілі тайні організації і „Козачу раду“, і „Центральний повстанчий комітет“ і „Вільну Україну“, і „Братство української державности“...

І були ці „бандити“ місцевого походження, як Григорій Косинка, Ангел, Струк, Зелений, і були вони з далекої Наддніпрянщини, як Андрух, Опока..

І часом зявлялися ці „бандити“ невідомо звідки, босі, обідрані, з кийками в руках замість зброї, але страшні своєю невловністю, своїм завзяттям, своєю ненавистю до окупантів, своєю цілковитою байдужністю до смерти і до всякого катування їх.

І були вони, ці „бандити“, справді ніби повсюдні, справді ніби такі, що їх не можна винищити.

Бо як і зникали вони під натиском військової сили з ярів та лісів зі своїми обрізами, то зявлялися потім під виглядом учителів по селах, розїжджали як кооперативні інструктори, працювали серед селянства як агрономи районових земельних відділів, виголошували проповіди з церковних амвон ці нововисвячені чубаті, голені молоді панотці...

І знову страшна була їх органічна ненависть, якою просичена була вся їх праця, всі їх балачки.

І чим більше їх нищили, засилали, розстрілювали, тим більше зявлялося цих „бандитів“ під іншим виглядом, там, де не можна було навіть очікувати, бо цеж „петлюрівські бандити“ сиділи по редакціях совітських газет і журналів, по видавництвах, по лябораторіях інститутів, по наукових заведеннях Академії Наук; цеж вони пролазили до партійних організацій; це-ж вони сиділи по кабінетах наркоматів; це вони проголошували найльояльніші промови, де вони запевнювали Москву у своїй відданости партії, „вождові“; це-ж вони голосували на московських кандидатів, підносячи до гори червоні партійні квітки...

Ненависть до Москви залишалася попередня, але цілком нова була їх організація, їх звязок між собою, їх звязок з колгоспами, з українським робітництвом.

Ніби за якимсь гаслом то починається то припиняється на селі і цілковитий саботаж урядових заготівель, і нищення сільсько-господарського інвентаря, і коней, ніби за якимсь гаслом то починаються то припиняються „прориви“ і на українських залізницях, і в українських копальнях, і в українських фабриках.

І знову не може не лякати ця байдужність до найжахливіших кар, до самої смерти, байдужість чи не спадкова, що вироблялась століттями найнебезпечнішої нац. боротьби.

Бо не дивлячися на викриття законспірованих „бандитів“, не дивлячися на розстріли їх і на підставі судових присудів, і просто без усяких присудів, знову і знову зявляються нові, знову і знову викривають таких, про „контрреволюцію“, яких нікому в Москві і до голови не могло прийти.

І знову всюди сидять ці „бандити“ — і в кабінетах голови ради народніх комісарів, і в кабінетах його заступників, і в кабінеті першого секретаря київського, столичного, партійного обласного комітету, під оком самого ЦК партії.

І не дивлячися на жахливу долю своїх попередників не переводяться „бандити“, виявля- обласного комітету. під оком самого ЦК партії!

Відбуваються, наприклад, вибори до київського обласного партійного комітету. Після того як два місяці тому на становищі першого секретаря цього комітету виявили „бандита“ Євтушенка, того „найлютішого ворога народу“ — як каже Москва — розуміється докладно перечистили склад делегатів до партійної конференції, на якій добирають обласний партійний комітет. Дбайливо складають спис кандидатів до цього комітету, „відводять“ всіх хоч трошечки сумнівних (требаж вислужитися перед Москвою, требаж покрити вину своїх попередників!) і нарешті над наміченими остаточно кандидатами голосують у тайний спосіб. Фільтрація на 100 відсотків! Секретар ЦК партії Бурмістенко, присутній на конференції, який уявляє собою вуха та очі Москви, виголошує зворушливу промову, що нарешті „викорчовано“ всіх „ворогів народу“, всіх „бандитів“, що нарешті київський обком уявлятиме собою монолітну скелю справжніх, відданих ЦК партійців. Після того проголошують спис новоибраних членів обкому, і... один з цих новобраних членів Ковальов, подає таку „контрреволюційну“ репліку, що його зараз виключають зі складу обкому. Рекорд найкоротшого перебування у складі партійного комітету побитий. Та не в цьому річ... Але де є гарантія, що серед решти 59 не виявиться новий „бандит“?!

Такий є зміст слова „бандит“, зведеного до большевицького словника на совітській Україні, вже давно.

Вислів „ідіот“, „ідіоти“ ввійшов до большевицького словника на совітській Україні порівнюючи недавно.

Не втаємничені ми, якими епітетами нагороджувала своїх емісарів Москва раніше, коли вони поверталися з України, сумно звідомляючи, що винищили силу „бандитів“, але винищити всіх важко. Проте, виявилось, що найближчі співробітники і помічники самого Постишева у вигляді партійних секретарів Іліна і Сапова й особистої секретарки Постоловської, яка виконувала обовязки і полюбовниці, були по суті „вороги народу“, „бандити“, а Ілін, що мав підроблені документи навіть невідомо як називався, коли виявилось, що „бандити“, як ми вже казали, попролазили всюди, то з висоти Кремля сам „вожд“ схарактеризував поведінку Постишева, як „ідіотську хоробу“, а самого Постишева нагородив епітетом „ідіот“.

Не нам, розуміється, висловлювати сумнів щодо влучности цих окреслень. „Вожд“ досконало орієнтується у розумових здібностях своїх довірених осіб, своїх емісарів на совітській Україні. Але доля хотіла, щоб і наступник Павла Петровича Постишева, Мендель Хатаевич, не був розумніший від нього; мабуть це їх єдина потіха для Постишева. Змінив Хатаевича, як відомо, Станіслав Вікентієвич Косіор, взявши всі справи управління з совітською Україною у свої руки. О, цей мусів бути мудрий. Не даром мав такий прекрасний стаж; не даром був „українцем“, бо працював на Україні і раніше, отже мав усі дані визнаватися у справах на цій загадковій Україні, дати собі раду з „бандитами“. Рецепта його і його найближчого помічника, Ізраїля Леплевського, була дуже нескладна: арештувати й арештувати.

Але-ж треба когось призначати на посади на місця заарештованих.

Ну і що-ж робити, коли, наприклад, заарештували голову одеського обласного виконавчого комітету Бойка, як „бандита“, на його місце призначили Вовка, а він незабаром виявився теж „бандитом“?! Його заарештували, на його місце призначили Ткальченка, але і цього довелось заарештувати.

А чи краще було в Полтаві? А в самому Києві, де, скажім, на місце Петрушанського, того „бандита“ якого викрили на посаді голови Київської міської ради, призначили Христича. Христича заарештували. 13-го вересня призначили Митулінського, а 16-го вересня його вже заарештували.

Ну і що-ж?!!

Нагородили і Косіора з Леплевським епітетами „ідіотів“!

Надіслали на місце Косіора найвипробуванішого з найвипробуваніших „Нікіту Сергеєвича Хрущова“, який мусить винищити на совітській Україні „бандитизм“, „викорчувати“ всіх „бандитів“. На допомогу йому вишукали аж в Оренбурзі здібного чекіста Успенського. Роботу почали.

Не вважаємо себе за фахівців від ворожіння і не визначаємо наперед дня, в якому Хрущов унаслідить долю своїх попередників, але чомусь здається нам, що навряд Хрущов святкуватиме свій річний ювилей першого секретаря ЦК комуністичної партії большевиків України.

Може навіть вигадають для нього спеціяльний епітет на розлуку його з совітською Україною, а покищо доводиться ствердити, що для фактичної перемоги Москви над Україною не досить удосконалити розумові здібности московських емісарів. Тут єдина рецепта — винищити все українське населення, декілька десятків міліонів „бандитів“, а тоді керувати пустелею можна з успіхом і надісланими з Москви „ідіотами“.

Гл. Л.

Босі діти в королівських палатах.

ТИСЯЧА МАЛИХ ПОЛІЩУКІВ У ВАРШАВІ.

РЕПОРТАЖ.

Варшава, початок червня 1938.

Зустрічі я не бачив. Не було часу, було багато іншої пильнішої праці, тай врешті трафарет таких шумних привітальних зустрічей — відомий.

На двірці зібралося кількасот малих варшавяків, багато учителів, цілий гурт журналістів, представники міста, влади, всіх кресових товариств, комітетів, організацій; була надзвичайна „помпа“, квіти, чоколяда, високі слова привітів. Словом було все, крім тих, для яких це все було призначене, крім... малих поліщуків, які просто... спізнилися щось на годину, чи ще більше. Марний їм приділили паротяг, погані, дрантиві вагони, тому й спізнилися. Але врешті таки доїхали і стали на кілька днів „любимцями“ столиці, веніяминками Варшави, стали атракцією великого міста; діти пущі і дикого болота — атракцією асфальтованої вулиці і міської цікавої юрби.

ПРИВЕЗЛИ З СОБОЮ ЗАПАХ ПОЛІСЬКОЇ ВЕСНИ...

Малі поліщуки задивували всіх усім: інтелігенцією, одягом, (вишивки, полотно, лапті) орієнтаційним змислом, майже наддніпрянською вимовою і... браком будь-якого [illegible] вання.

Всі гадали, що малі поліщуки не [illegible] як по Варшаві ступити новою, а вони [illegible]

Всі журналісти були ними захоплені [illegible] могли вийти з дива: звідки в цих [illegible] набралося стільки такту, поваги, товариської оглади?!

А одна пані редакторка таки — [illegible] — просто з мосту „вищирилася“:

— Знаєте — сказала — ці діти мають більше такту та інтелігенції від інших учителів [illegible] слово.

Бо малі поліські українці в дійсности [illegible] несли до Варшави запах болотистої [illegible] кої весни, ба, один привіз зі собою [illegible] го бузька, одна мала Катруся — [illegible] качку і ходила з нею навіть у палаті [illegible] себе дітиська як в хаті, тільки по [illegible] лакати їм не давали; мусіли себе [illegible] кожному слові...

ПРЕСА ЕНТУЗІЯЗМУВАЛАСЯ

Не треба казати, що ціла варшавська [illegible] са захоплювалася малими Іванами і [illegible] писала довгі репортажі, фейлетони [illegible]

„Бандити“ й „ідіоти“.

Вислів „бандити“ з додатком іноді до нього епітету „петлюрівські“ ввійшов до большевицького словника на совітській Україні вже давно.

Саме тоді, коли, подолавши Україну своїм непомірно численнішим військом, окупувала її червона Москва, вслід за чим неначе та сарана посунули туди по хліб та такі смачні тамошні продукти цілі загони комісарів, чекістів, червоноармійців і коли замість того, щоб без перешкод забирати все те від „вдячного великому російському народові“, українського населення, довелося стрінутися з досить невдячними представниками цього населення.

Неначе на дичину полювали на всяких комісарів ці невдячні представники українського населення з своїх обрізів у кожному гайку, в кожному ярку, пускали під укіс з залізничних насипів цілі поїзди з продуктами, які простували на північ, до Росії; небезпечно було для комісарів навіть ночувати в кожному селі, в кожному хуторі — закидають по ночі ручними гранатами ці „бандити“...

І бували ці „бандити“ окремі, але й творили вони цілі банди, і складали навіть цілі тайні організації: і „Козачу раду“, і „Центральний повстанчий комітет“ і „Вільну Україну“, і „Братство української державности“...

І були ці „бандити“ місцевого походження, як Григорій Косинка, Ангел, Струк, Зелений, і були вони з далекої Наддніпрянщини, як Андрух, Опока...

І часом зявлялися ці „бандити“ невідомо звідки, босі, обідрані, з кийками в руках замість зброї, але страшні своєю невловністю, своїм завзяттям, своєю ненавистю до окупантів, своєю цілковитою байдужністю до смерти і до всякого катування їх.

І були вони, ці „бандити“, справді ніби повсюдні, справді ніби такі, що їх не можна винищити.

Бо як і зникали вони під натиском військової сили з ярів та лісів зі своїми обрізами, то зявлялися потім під виглядом учителів по селах, розїжджали як кооперативні інструктори, працювали серед селянства як агрономи районових земельних відділів, виголошували проповіди з церковних амвон ці нововисвячені чубаті, голені молоді панотці...

І знову страшна була їх органічна ненависть, якою просичена була вся їх праця, всі їх балачки.

І чим більше їх нищили, засилали, розстрілювали, тим більше зявлялося цих „бандитів“ під іншим виглядом, там, де не можна було навіть очікувати, бо цеж „петлюрівські бандити“ сиділи по редакціях совітських газет і журналів, по видавництвах, по лябораторіях інститутів, по наукових заведеннях Академії Наук; цеж вони пролазили до партійних організацій; це-ж вони сиділи по кабінетах наркоматів; це вони проголошували найльояльніші промови, де вони запевнювали Москву у своїй відданости партії, „вождові“; це-ж вони голосували на московських кандидатів, підносячи до гори червоні партійні квітки...

Ненависть до Москви залишалася попередня, але цілком нова була їх організація, їх звязок між собою, їх звязок з колгоспами, з українським робітництвом.

Ніби за якимсь гаслом то починається то припиняється на селі і цілковитий саботаж урядових заготівель, і нищення сільсько-господарського інвентаря, і коней, ніби за якимсь гаслом то починаються то припиняються „прориви“ і на українських залізницях, і в українських копальнях, і в українських фабриках.

І знову не може не лякати ця байдужість до найжахливіших кар, до самої смерти, байдужість чи не спадкова, що вироблялась століттями найнебезпечнішої нац. боротьби.

Бо не дивлячися на викриття законспірованих „бандитів“, не дивлячися на розстріли їх і на підставі судових присудів, і просто без усяких присудів, знову і знову зявляються нові, знову і знову викривають таких, про „контрреволюцію“, яких нікому в Москві і до голови не могло прийти.

І знову всюди сидять ці „бандити“ — і в кабінетах голови ради народніх комісарів, і в кабінетах його заступників, і в кабінеті першого секретаря київського, столичного, партійного обласного комітету, під оком самого ЦК партії.

І не дивлячися на жахливу долю своїх попередників не переводяться „бандити“, виявляобласного комітету, під оком самого ЦК партії!

Відбуваються, наприклад, вибори до київського обласного партійного комітету. Після того як два місяці тому на становищі першого секретаря цього комітету виявили „бандита“ Євтушенка, того „найлютішого ворога народу“ — як каже Москва — розуміється докладно перечистили склад делегатів до партійної конференції, на якій добирають обласний партійний комітет. Дбайливо складають спис кандидатів до цього комітету, „відводять“ всіх хоч трошечки сумнівних (требаж вислужитися перед Москвою, требаж покрити вину своїх попередників!) і нарешті над наміченими остаточно кандидатами голосують у тайний спосіб. Фільтрація на 100 відсотків! Секретар ЦК партії Бурмістенко, присутній на конференції, який уявляє собою вуха та очі Москви, виголошує зворушливу промову, що нарешті „викорчовано“ всіх „ворогів народу“, всіх „бандитів“, що нарешті київський обком уявлятиме собою монолітну скелю справжніх, відданих ЦК партійців. Після того проголошують спис новообраних членів обкому, і... один з цих новообраних членів Ковальов, подає таку „контрреволюційну“ репліку, що його зараз виключають зі складу обкому. Рекорд найкоротшого перебування у складі партійного комітету побитий. Та не в цьому річ... Але де є ґарантія, що серед решти 59 не виявиться новий „бандит“?!

Такий є зміст слова „бандит“, зведеного до большевицького словника на совітській Україні, вже давно.

Вислів „ідіот“, „ідіоти“ ввійшов до большевицького словника на совітській Україні порівнюючи недавно.

Не втаємничені ми, якими епітетами нагороджувала своїх емісарів Москва раніше, коли вони поверталися з України, сумно звідомляючи, що винищили силу „бандитів“, але винищити всіх важко. Проте, виявилось, що найближчі співробітники і помічники самого Постишева у вигляді партійних секретарів Іліна і Сапова й особистої секретарки Постоловської, яка виконувала обовязки і полюбовниці, були по суті „вороги народу“, „бандити“, а Ілін, що мав підроблені документи навіть невідомо як називався, коли виявилось, що „бандити“, як ми вже казали, попролазили всюди, то з висоти Кремля сам „вожд“ схарактеризував поведінку Постишева, як „ідіотську хоробу“, а самого Постишева нагородив епітетом „ідіот“.

Не нам, розуміється, висловлювати сумнів щодо влучности цих окреслень. „Вожд“ досконало орієнтується у розумових здібностях своїх довірених осіб, своїх емісарів на совітській Україні. Але доля хотіла, щоб і наступник Павла Петровича Постишева, Мендель Хатаєвич, не був розумніший від нього; мабуть це їх єдина потіха для Постишева. Змінив Хатаєвича, як відомо, Станіслав Вікентієвич Косіор, взявши всі справи управління з совітською Україною у

свої руки. О, цей мусів бути мудрий. Не даром мав такий прекрасний стаж; не даром був „українцем“, бо працював на Україні і раніше, отже мав усі дані визнаватися у справах на загадковій Україні, дати собі раду з „бандитами“. Рецепта його і його найближчого помічника, Ізраїля Леплевського, була дуже невигадлива: арештувати й арештувати.

Але-ж треба когось призначати на посади на місця заарештованих.

Ну і що-ж робити, коли, наприклад, заарештували голову одеського обласного виконавчого комітету Бойка, як „бандита“, на його місце призначили Вовка, а він незабаром виявився теж „бандитом“?! Його заарештували, на його місце призначили Ткальченка, але і цього довелось заарештувати.

А чи краще було в Полтаві? А в самому Києві, де, скажім, на місце Петрушанського, „бандита“ якого викрили на посаді голови Київської міської ради, призначили Христича, Христича заарештували. 13-го вересня призначили Митулінського, а 16-го вересня його вже заарештували.

Ну і що-ж?!!

Нагородили і Косіора з Леплевським епітетами „ідіотів“!

Надіслали на місце Косіора найвипробуванішого з найвипробуваніших „Нікіту Сергієвича Хрущова“, який мусить винищити на совітській Україні „бандитизм“, „викорчувати“ всіх „бандитів“. На допомогу йому вишукали аж з Орен[illegible] бурзі здібного чекіста Успенського. Роботу [illegible]чали.

Не вважаємо себе за фахівців від [illegible] і не визначаємо наперед дня, в якому Хрущов унаслідить долю своїх попередників, але [illegible] здається нам, що навряд Хрущов святкуватиме свій річний ювилей першого секретаря ЦК [illegible] муністичної партії большевиків України.

Може навіть вигадають для нього [illegible]ний епітет на розлуку його з совітською [illegible]ною, а покищо доводиться ствердити, що [illegible] фактичної перемоги Москви над Україною [illegible] досить удосконалити розумові здібності [illegible]ковських емісарів. Тут єдина рецепта — [illegible]щити все українське населення, декілька [illegible]ків міліонів „бандитів“, а тоді керувати [illegible] лею можна з успіхом і надісланими з [illegible] „ідіотами“.

Гр. Л.

Босі діти в королівських палатах.

ТИСЯЧА МАЛИХ ПОЛІЩУКІВ У ВАРШАВІ.

РЕПОРТАЖ.

Варшава, початок червня 1938.

Зустрічі я не бачив. Не було часу, було багато іншої пильнішої праці, тай врешті трафарет таких шумних привітальних зустрічей — відомий.

На двірці зібралося кількасот малих варшавяків, багато учителів, цілий гурт журналістів, представники міста, влади, всіх кресових товариств, комітетів, організацій; була надзвичайна „помпа“, квіти, чоколяда, високі слова привітів. Словом було все, крім тих, для яких це все було призначене, крім... малих поліщуків, які просто... спізнилися щось на годину, чи ще більше. Марний їм приділили паротяг, погані, дрантиві вагони, тому й спізнилися. Але врешті таки доїхали і стали на кілька днів „любимцями“ столиці, веніяминками Варшави, стали атракцією великого міста; діти пущі і дикого болота — атракцією асфальтованої вулиці і міської цікавої юрби.

ПРИВЕЗЛИ З СОБОЮ ЗАПАХ ПОЛІСЬКОЇ ВЕСНИ...

Малі поліщуки задивували всіх усім: інтелігенцією, одягом, (вишивки, полотно, лапті) орієнтаційним змислом, майже наддніпрянською вимовою і... браком будь[illegible]вання.

Всі гадали, що малі поліщуки не [illegible] як по Варшаві ступнуть новою, а вони [illegible]

Всі журналісти були ними захоплені [illegible] могли вийти з дива: звідки в цих [illegible] набралося стільки такту, поваги, товариської оглади?!

А одна пані редакторка така — [illegible] — просто з мосту „вищирилася“:

— Знаєте — сказала — ці діти мають [illegible]ше такту та інтелігенції від їхніх учителів [illegible] слово.

Бо малі поліські українці в дійсності [illegible] несли до Варшави запах болотистої [illegible]кої весни, ба, один привіз зі собою [illegible]го бузька, одна мала Катруся — [illegible] качку і ходила з нею навіть у палаті [illegible] себе дітиська як в хаті, тільки по [illegible] лакати їм не давали; мусіли себе [illegible] кожному слові...

ПРЕСА ЕНТУЗІЯЗМУВАЛАСЯ

Не треба казати, що ціла варшавська [illegible]са захоплювалася малими їхніми і [illegible] писала довгі репортажі, фейлетони [illegible]

зувала цілі колюмни. В деяких з них не бракувало дійсно зворушливих сцен. Перечитаймо кілька прикладів.

Оце з одної опозиційної газети.

„Тисяча малих поліщуків після пятьох днів побуту в столиці, вертається до своїх далеких сіл, на креси Польщі. Цей побут був для них сном з чудової казки: так гостинно їх приймали, стільки краси і незнаного оглянули, стільки ласощів напробували... Бачили замок, лазенки, летовища, парки й сади, авта і трамваї, були в кіні, в театрі..."

А проурядовий щоденник:

„В королівських палатах діти гостювали і почували себе як у власній хаті. З подивом приглядалися гарним образам і меблям, великими очима вдивлялися у свої власні відбитки у кольосальних дзеркалах, ступаючи несміливо „босоніж" по гладких дзеркальних паркетах..."

Уважливіший журналіст з брукової газетки вихопив цікаве спостереження: „Мала Лідія Ваюгчук на запит, як часто їла білий хліб, відповіла, що тільки раз урік, на Великдень. Зворушені дівчата з пенсії приобіцяли посилати їй раз на місяць солоденькі булочки..."

Нарешті одна з редакцій, яка постійно була в контакті з дітьми в Клітній приняла „свої" діти у своїх редакційних кабінетах. Начальний редактор пальнув до малих патріотичну гучну промову, а діти були добре виховані: вислухали патріотичну промову, подякували за гостину і в реванж — подарували редакторам полотняний вишиваний рушник з таким написом: „Чудовий краю наш, не дамо тебе на поталу" — „Варшаві — поліські діти".

Редактори повісили рушник на стіні і тепер щоденно відчитують вишиваний напис і покурюючи папіроси, призадумуються: гм, гм, як-же то толкувати цей напис: чудовий краю наш... не дамо тебе... на поталу... Варшаві... поліські діти...

Такі малі ці поліщуцькі шкраби і так гарно вміють вишивати!

ТАКИМ ПРОГУЛЬКАМ НЕМАЄ КІНЦЯ.

Можна би написати цілу книжку про поліські українські діти у чужому місті, цілу психольогічно-політичну студію, але можна теж сказати коротко: остання прогулька дітей з пинського повіту — неостання, безумовно діти багато з неї скористали, безумовно зле діється, що їм дають відчувати пощо їх властиво привезли...

Здається, рік тому в одному польському жіночому журналі, або навіть у двох, а може і трьох, дісталося організаторам тих ріжних прогулькових дитячих імпрез добре на горіхи! Польські редактори без обиняків писали в такому роді: Досить прогульок з голодних сіл. Привозять босі діти на чотири дні у місто, кормлять ласощами, водять по розкішних золотих палатах, а потім знов завозять їх у смороді і бруд, на бараболю, на поліські, темні, тихі села...

Редакторам-полякам вільно багато більше писати ніж нам, українським журналістам — отже вони нас виручили. Бо добре сталося, що діти знайшли добрих опікунів — тільки хай-же вони, ці добрі пані і панове не забувають своїх також тоді, коли вони поїдуть на болота — хай вони не посилають їм самих чужих книжок і образків; сорочка, або теплі чоботи, бохонець хліба — але не для того лише, щоб звернути на них души пані і панове!

НІХТО ЇХ НЕ ПРОЩАВ.

Коли малі поліщуки виїзджали з гостинної столиці — ніхто не прийшов на двірець. Пощо? Натішилися на них, натішилися, — отже хай тепер малі їдуть до дому, з Богом! Була місячна, тепла ніч, коли вони відїзджали. 29 вагонів — повних дітей. Гладжу їх по головах, питаю:

— Скільки тобі, хлопчику, літ?

— Десять.

— А як тебе звуть?

— Василь Старчук.

— А що тобі, Василику, дали на дорогу, ковбасу?

— Ні, ковбаси мало; дали „Пломик" і колачів.

— А в хаті, в мами, є що їсти?

Василько зніяковів, спустив очі:

— Та де там є; нема, тільки бульба і бараболя — зареготався грубезний Федька, спертий на віконну раму. Цілий вагон сміявся.

Дівчата з Полісся мали чепурно заплетені кіски і все розповідали про своє село.

— А Варшава?

— Ах, Варшава гарна, дуже гарна, бачили справжнього слона, були в кіні, пили содову воду, але змучилися, добре, що вже їдемо... щоб швидше до дому!

В якомусь розспіваному вагоні хлопчиська витягнули перед мене якогось малого хруща.

— Аво-во, Степан забув шапку!

Треба було виривати хлопчину з юрби, що шарпала його на всі боки.

— Як називаєшся, хлопчику?

— Степан Голосюк — відповідає тихцем, а в дитячих блакитних очах сльози.

— Голосюк забув у президента шапку — кричать довкруги хором його товариші.

Голосюк дійсно забув шапку в палаті президента. Задивився на дзеркала й забув. Останнього дня малі поліщуки зложили делегацію і пішли на замок — в десятьох, по Голосюкову шапку. І принесли її Васильковi а тепер не дають йому спокою. Адютантура президента держала Василеву шапку, якби знала, що поліщуки навіть одної шапки не люблять дурно втратити. Проворні хлопці!

Перед самим відїздом поїзду зявився Федька Федосюк з гармонікою: грав широку полісьну мельодію, вагони виривали його з рук, хотіли мати Федьку і гармонію для себе. А Федько грав немов старий, кількасот хлопчат вигукувало: гей, до дому! На село!

Нарешті поїзд рушив. Поволі, стукотливо.

— Бувайте здорові, хлопці, до побачення дівчата!

— Добраніч, але нас натолочили, як телят! — сміялася Настуня Білозор.

Біля мене на пероні тріпотіла мов рибонька, мала Аделя Домбровянка з VI. відділу загальної школи. Вона приїхала тут з вуйком провожати „свого" Теодора. Теодор ночував в її батьків чотири ночі, вониж обоє листуються вже три роки.

Аделя має в очах сльози, її Теодор десь сховався у вагоні (стидався дівчат і хлопців) не хотів виглянути.

— Теодор, гдзе ти, муй Теодор?!

Поїзд поїхав. З останнього вікна вихилився високий Андроник. Видно, не пізнав мене, бо гукнув в мою сторону глумливо:

— До відзеня, пане Яне!

Аделя Домбровянка плакала, схопивши мою руку дрібними дитячими долонями.

Поліщуки поїхали у свої болота

Р.Гучванович.

Як корчиться польський стан посідання..

„ДОМ СТШЕЛЄЦКІ" В КОПИЧИНЦЯХ.

У Копичинцях створився польський громадянський комітет будови „дому стшелецкего". У проводі комітету станув староста Гродецький. В найближчих днях комітет почне грошеву збірку на будову виключно на терені копичинецького повіту.

НОВИЙ ЛЮДОВИЙ ДІМ У КОПИЧИНЕЦЬКОМУ ПОВІТІ.

Дня 22-го травня ц. р. у громаді Постолівки „дому людовего". З ініціятиви місцевих поляків копичинецького повіту, відбулося посвячення... [зків] та копичинецького старости Гродецького вибудували дім, в якому знайдуть приміщення: „сьветліца Звйонзку Стшелецкего", театральна саля, каса Стефчика, громадська канцелярія і „кулко рольніче".

КООПЕРАТИВА „СПОЛЕМ" У СТАНИСЛАВОВІ

У Станиславові відбулося посвячення великої польської кооперативної товарової гуртівні „Сполем". У посвяченні взяв участь станиславівський воєвода ген. Пасլавський.

СКАЛАТ БУДУЄ ТЕЖ „ДОМ ГАНДЛЬОВИ".

У Скалаті відбулося засідання польського повітового комітету порозуміння, в якому взяв участь голова воєвідського комітету порозуміння, генерал Пашкевич. На тому засіданні ухвалили вибудувати двоповерховий „дом гандльови", в якому має знайти приміщення дванацять торговельних станиць та місцеві суспільні організації. Кошт будови цього дому обрахували на 110.000 золотих. Отже Скалат іде тут за Золочевом.

вувала цілі колюмни. В деяких з них не бракувало дійсно зворушливих сцен. Перечитаймо кілька прикладів.

Оце з одної опозиційної газети:

„Тисяча малих поліщуків після пятьох днів побуту в столиці, вертається до своїх далеких сіл, на креси Польщі. Цей побут був для них сном з чудової казки: так гостинно їх приймали, стільки краси і незнаного оглянули, стільки ласощів напробували... Бачили замок, лазенки, летовища, парки й сади, авта і трамваї, були в кіні, в театрі...“

А проурядовий щоденник:

„В королівських палатах діти гостювали і почували себе як у власній хаті. З подивом приглядалися гарним образам і меблям, великими очима вдивлялися у свої власні відбитки у кольосальних дзеркалах, ступаючи несміливо „босоніж“ по гладких дзеркальних паркетах...“

Уважливіший журналіст з брукової газетки вихопив цікаве спостереження: „Мала Лідія Васютчук на запит, як часто їла білий хліб, відповіла, що тільки раз урік, на Великдень. Зворушені дівчата з пенсії прирікали посилати їм раз на місяць солоденькі булочки...“

Нарешті одна з редакцій, яка постійно була в контакті з дітьми в Клітній приняла „свої“ діти у своїх редакційних кабінетах. Начальний редактор пальнув до малих патріотичну гучну промову, а діти були добре виховані: вислухали патріотичну промову, подякували за гостину і в реванж — подарували редакторам полотняний вишиваний рушник з таким написом: „Чудовий краю наш, не дамо тебе на поталу“ — „Варшаві — поліські діти“.

Редактори повісили рушник на стіні і тепер щоденно відчитують вишиваний напис і покурюючи папіроси, призадумуються: гм, гм, як-же то толкувати цей напис: чудовий краю наш... не дамо тебе... на поталу... Варшаві... поліські діти...

Такі малі ці поліщуцькі шкраби і так гарно вміють вишивати!

ТАКИМ ПРОГУЛЬКАМ НЕМАЄ КІНЦЯ.

Можна би написати цілу книжку про поліські українські діти у чужому місті, цілу психольогічно-політичну студію, але можна теж сказати коротко: остання прогулька дітей з пинського повіту — неостання, безумовно діти багато з неї скористали, безумовно але діється, що їм дають відчувати пощо їх властиво привезли...

Здається, рік тому в одному польському великому журналі, або навіть у двох, а може і трьох, дісталося організаторам тих ріжних прогулькових дитячих імпрез добре на горіхи! Польські редактори без обиняків писали в такому роді: Досить прогульок з голодних сіл. Привозять босі діти на чотири дні у місто, кормлять ласощами, водять по розкішних золотих палатах, а потім знов заволять їх у смолу і бруд, на бараболю, на поліські, темні, тихі села...

Редакторам-полякам вільно багато більше писати ніж нам, українським журналістам — отже вони нас виручили. Бо добре сталося, що діти знайшли добрих опікунів — тільки хайже вони, ці добрі пані і панове не забувають дітей також тоді, коли вони поїдуть на болота і хай вони не посилають їм самих чужих книжок і образків; сорочка, або теплі чоботи, боконець хліба — але не для того лише, щоб ловити на них душі пані і панове!

НІХТО ЇХ НЕ ПРОЩАВ.

Коли малі поліщуки виїзджали з гостинної столиці — ніхто не прийшов на двірець. Пощо? Надивилися на них, натішилися, — отже хай тепер малі їдуть до дому, з Богом! Була місячна, тепла ніч, коли вони від'їзджали. 29 вагонів — повних дітей. Гладжу їх по головах, питаю:

— Скільки тобі, хлопчику, літ?

— Десять.

— А як тебе звуть?

— Василь Старчук.

— А що тобі, Василику, дали на дорогу, ковбасу?

— Ні, ковбаси мало; дали „Пломик“ і колачів.

— А в хаті, в мами, є що їсти?

Василько зніяковів, спустив очі:

— Та де там є; нема, тільки бульба і бараболя — зареготався грубезний Федька, спертий на віконну раму. Цілий вагон сміявся.

Дівчата з Полісся мали чепурно заплетені кіски і все розповідали про своє село.

— А Варшава?

— Ах, Варшава гарна, дуже гарна, бачили справжнього слона, були в кіні, пили содову воду, але змучилися, добре, що вже їдемо... щоб швидше до дому!

В якомусь розспіваному вагоні хлопчиська витягнули перед мене якогось малого хруща.

— Аво-во, Степан забув шапку!

Треба було виривати хлопчину з юрби, що шарпала його на всі боки.

— Як називаєшся, хлопчику?

— Степан Голосюк — відповідає тихцем, а в дитячих блакитних очах сльози.

— Голосюк забув у президента шапку — кричать довкруги хором його товариші.

Голосюк дійсно забув шапку в палаті президента. Задивився на дзеркала й забув. Останнього дня малі поліщуки зложили делегацію і пішли на замок — в десятьох, по Голосюкову шапку. І принесли її Василькові а тепер не дають йому спокою. Адютантура президента держала Василеву шапку, якби знала, що поліщуки навіть одної шапки не люблять дурно втратити. Проворні хлопці!

Перед самим від'їздом поїзду зявився Федька Федосюк з гармонією: грав широку полісьску мельодію, вагони виривали його з рук, хотіли мати Федьку і гармонію для себе. А Федько грав немов старий, кількасот хлопчат вигукувало: гей, до дому! На село!

Нарешті поїзд рушив. Поволі, стукотливо

— Бувайте здорові, хлопці, до побачення дівчата!

— Добраніч, але нас натолочили, як телят! — сміялася Настуня Білозор.

Біля мене на пероні тріпотіла мов рибонька, мала Аделя Домбровянка з VI. відділу загальної школи. Вона приїхала тут з вуйком провожати „свого“ Теодора. Теодор ночував в її батьків чотири ночі, вониж обоє листуються вже три роки.

Аделя має в очах сльози, її Теодор десь сховався у вагоні (стидався дівчат і хлопців) не хотів виглянути.

— Теодор, гдзє ти, муй Теодор?!

Поїзд поїхав. З останнього вікна вихилився високий Андроник. Видно, не пізнав мене, бо гукнув в мою сторону глумливо:

— До відзеня, пане Яне!

Аделя Домбровянка плакала, схопивши мою руку дрібними дитячими долонями.

Поліщуки поїхали у свої болота

Р. Гучванович.

Як корчиться польський стан посідання..

„ДОМ СТШЕЛЕЦКІ“ В КОПИЧИНЦЯХ.

У Копичинцях створився польський громадянський комітет будови „дому стшелецкего“. У проводі комітету станув староста Гродецький. В найближчих днях комітет почне грошеву збірку на будову виключно на терені копичинецького повіту.

НОВИЙ ЛЮДОВИЙ ДІМ У КОПИЧИНЕЦЬКОМУ ПОВІТІ.

Дня 22-го травня ц. р. у громаді Постолівна „дому людовего“. З ініціятиви місцевих поляків копичинецького повіту, відбулося посвячення та копичинецького старости Гродецького вибудували дім, в якому знайдуть приміщення: „сьветліца Звйонзку Стшелецкего“, театральна сали, каса Стефчика, громадська канцелярія і „кулко рольнічe“.

КООПЕРАТИВА „СПОЛЕМ“ У СТАНИСЛАВОВІ.

У Станиславові відбулося посвячення великої польської кооперативної товарової гуртівні „Сполем“. У посвяченні взяв участь станиславівський воєвода ген. Паславський.

СКАЛАТ БУДУЄ ТЕЖ „ДОМ ГАНДЛЬОВИ“.

У Скалаті відбулося засідання польського повітового комітету порозуміння, в якому взяв участь голова воєвідського комітету порозуміння, генерал Пашкевич. На тому засіданні ухвалили вибудувати двоповерховий „дом гандльови“, в якому мають знайти приміщення двадцять торговельних станиць та місцеві суспільні організації. Кошт будови цього дому обрахували на 110.000 золотих. Отже Скалат іде тут за Золочевом.

ЗАХОРОНКА ТШЛ. У ЛАНАХ.

В Ланах біля Щирця відбулося посвячення захоронки, яку заложив кружок Т. Ш. Л. ім. Квятковського у Львові при матеріяльній підтримці кружка Т. Ш. Л. у Щирці

„ДОМ СТШЕЛЄЦКІ" В ДЖУРОВІ.

Восени 1937 р. почали будову „стшелецкого дому" в Джурові, снятинського повіту. В половині травня ц. р. відбулося посвячення угольного камення, в якому взяв участь снятинський староста Тимінський, делеґат війська з Коломиї капіт. Ясінський та багато представників ріжних польських організацій

—o—

Богослуження за полеглих.

В суботу перед Зеленими Святами, 11-го червня ц. р., як що року, відправлено в архикатедральному храмі св. Юрія традиційну урочисту заупокійну Службу Божу. Службу Божу правив о. мітрат **Сліпий** в асисті о.о. **Хавлюка** та **Грицая.**

Після Служби Божої відправлено при гарно прибраній та засипаній квітами символічній могилі з березовим хрестом **панахиду**, до якої станули крім о. мітрата Сліпого та оо. Хавлюка і Грицая ще о. ігумен Климентій Шептицький, о. прал. Куницький, о. прал. Ковальський, о. Василів та о. Семчишин.

Підчас Служби Божої і панахиди співав хор питомців.

На Службі Божій та панахиді був присутній б. начальний вожд УГА ґен. Мирон Тарнавський, б. премієр-уряду ЗУНР., през. д-р Кость **Левицький і представники всіх українських** культурно-освітніх та економічних установ.

Церква була виповнена вщерть.

Протести проти вивласнення площі „Сокола-Батька".

„ПРОСИМО СТАРШИНУ „СОКОЛА-БАТЬКА" ПОСТОЯТИ ДО ОСТАННЬОГО В ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКОГО ГОРОДУ".

Громадяни села Цеблова, сокальського повіту, вислали окремий протест у справі вивласнення площі „Сокола-Батька" до міністерства внутрішніх справ. При цьому вони просять Старшину „Сокола-Батька" постояти до останнього в обороні „Українського Городу" у Львові, що є власністю цілого українського народу. Вкінці громадяни Цеблова звертаються до Української Парляментарної Репрезентації з проханням, щоб вона поробила усі заходи проти вивласнення площі „Сокола Батька".

Одночасно громадяни Цеблова складають 50 золотих на викуп дальшої частини Українського Городу.

ПЛОЩА „СОКОЛА БАТЬКА" — ЦЕ НАДБАННЯ І ВЛАСНІСТЬ ЦІЛОГО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

Українське громадянство Золочівщини на довірочній нараді, що відбулася 23-го травня ц. р. у справі вивласнення площі „Сокола-Батька", ухвалило:

1) Український Город — площа Сокола-Батька — це надбання і власність цілого українського народу. Це майно, звязане з працею, жертвами та змаганнями трьох поколінь — непродажне і незамінне.

2) Вивласнення Українського Городу — це не тільки матеріяльна втрата, але це теж нищення нашої фізичної культури, це зневага цілого українського народу.

3) Громадянство Золочівщини разом з українським громадянством усіх наших земель та еміграції підносить цей голос в обороні Українського Городу у Львові і проти його вивласнення — коштою навіть не необхідного — якнайрішучіше протестує.

Предсідником наради був д-р Володимир Безпалько, секретарював м-р Е. Олесницький.

ПРОТИ НАМІРЕНОГО ВИВЛАСНЕННЯ ПЛОЩІ „СОКОЛА-БАТЬКА".

Громадяни Ляшок Завязаних, рудецького повіту, ухвалили резолюції, в яких протестують проти наміреного вивласнення площі „Сокола-Батька". Ці резолюції, ухвалені на вічі 5-го червня ц. р., підписало 252 громадян.

ПРОТЕСТ УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІҐРАЦІЇ В КАНАДІ.

Українці, згуртовані в Т-ві ім. Т. Шевченка у Віґревіль, Альберта, Канада, на окремій нараді, що відбулася 15-го травня ц. р., ухвалили резолюцію з протестом проти вивласнення площі „Сокола-Батька" у Львові, спираючись на тому, що українська еміграція зложила велику суму на викуп тієї площі. Протест у цій справі вислали українці з Віґревіль до польського консуляту у Вінніпеґу і до українських та англійських часописів у Канаді.

30-ліття ґімназії „Рідної Школи" в Яворові.

ЯК ВІДБУВСЯ ЮВИЛЕЙ ЗАСЛУЖЕНОЇ РІДНО-ШКІЛЬНОЇ УСТАНОВИ. — ЦІННА ПУБЛІКАЦІЯ.

Трицять літ істнування рідношкільної ґімназії в Яворові, що повстала в часі великого розмаху українського національно-культурного життя в Галичині напередодні світової війни (1908 р.), зазнала великих ударів у часі воєнного й повоєнного лихоліття і переможно бореться з усякими перешкодами та трудноцами — це такий важливий факт нашого збірного національного життя, що його треба було, як слід, відзначити. Це й була ціль ювилейного свята ґімназії, що відбулося в днях 4. і 5. червня ц. р. Діловий Комітет під проводом директора д-ра І. Велигорського доклав усіх зусиль, щоб те свято випало гідно. Підготовляли й переводили його інтенсивно такі секції: пропаґандивна, редакційна (для видання альманаху), імпрезова, фінансова, декоративно-виставова, кватирункова й харчова. Багато посвяти виявили ті, що несли тягар прохарчування гостей.

Свято розпочалося в суботу (4. VI.) в годині 8.45 походом молоді й учительського збору і колишніх учителів та учнів з ґімназійного подвіря до парохіяльної церкви, де відправлялось поминальне богослуження й панахида за пок. директорів, учителів, учениць, учнів і добродіїв ґімназії (крім катехита о. М. Кушнира взяли участь у відправі вихованці яворівської ґімназії: о. І. Лопачак, канцлер Перемиської Єписк. Капітули та о. М. Худа, парох Малої... ської Волі). По богослуженні відвідано могили покійників на місцевім цвинтарі, опісля матуристи в числі понад 70 (перша матура відбулася в 1918 р.), зібралися в ґімназії під проводом ... директорів Т. Ставничого й Ом. Назаревича, ...

Д-р ОЛЕКСАНДЕР НАДРАГА.

КОПЕРНИКА 36.

(Спогади з нагоди Зелених Свят).

Шкільною церквою моєї IV. львівської ґімназії була церква Св. Духа. Кожної неділі і кожного нашого свята ми ходили туди по екзорті на Службу Божу вулицями Уейського, Бавоворовських, Сапіги і Коперника. Вулиця Баворовських була положена далеко вище, ніж нині, і теперішній перший поверх бібліотеки Баворовських був тоді партером. Напроти цієї бібліотеки, при мурі, що окружав костел Марії Магдалини, росли морвові дерева, де підчас дозрівання солодких овочів можна було побачити бодай одного „четвертака". По другій стороні вулиці Сикстуської, там, де тепер вулиця Котляревського, Шашкевича, Музичний інститут ім. Лисенка і нещасна театральна площа, розтягався аж до палати Бельських при вул. Коперника один великий сад, що враз зі збереженою досі при вул. Сикстуській ч. 45. віллею становив одну цілість.

Весело ходили ми тими вулицями. Попереду „мікруси" від першої кляси почавши, потім щораз вищі — до достойників з чотирьома золотими пасками. Як ми тоді хотіли бути якнайближче тих найстарших! Що я дав би за те, щоб хоч раз у весняну сонішну неділю побачити себе отгак з трьома-чотирьома срібними пасками всередині безжурної учнівської громадки, виглядати через залізну огорожу парку Сапігів за першими сніжинками та фіялками, радуватися свіжою зеленню узбіччи Цитаделі та на годинку-дві скочити по Службі Божій у день нашого свята до читальні „Оссолінеум" і попросити в покійного Чапельського якогось „мексиканського" Робінзона чи Жіль Верна „Подорож довкола землі у 80 днях".

Майже рівночасно з нами входили в церкву реалка з Камінної з о. Лежогубським та мужеська учительська семинарія з о. Гузаром. Його високу постать з циліндром на голові вже здалека було видно. Службу Божу відправляв наш незабутній катехит о. д-р Криницкевич, служили йому два його учні з IV-ої кляси і так училися літурґики, що була предметом релігії в тій клясі. В часі богослуження співали всі від „Іже Херувими" почавши аж до „Буде Імя Господнє". Зачинав ті всі пісні о. Гузар. У тій церкві ми теж сповідалися тричі в рік. По сповіди цілий хідник коло церкви був покритий біленькими клаптиками паперу. Це були наші гріхи: такі малі, як ті клаптики та учнівські руки, що їх дерли, і такі невинні, як білина тих клаптиків, на яких залишалися чорні плями букв з нашого обрахунку совісти. На єрейських молитовниках, що їх залишали в лавках питомці, ми вчилися церковно-славянської азбуки і мови. Читаючи голосно напис „Instructioni Cleri Religionis Firmamento Vovit Iosephus II Aug. Anno MDCCLXXXIII" на марморовій таблиці, вмурованій у семинарицьку вежу, ми хотіли заімпонувати латиною тим з „реалки" і „препаранди", на яких дивилися ми троха згори.

Ми полюбили ту нашу церкву і наших питомців. Вони імпонували нам своїми добре скроєними реверендами, робленими у таких майстрів, як Кобільник і Ковальський, своїми циліндрами та передовсім своїм співом. Кули ... їх університетським товаришам із фіолетовими ... поясами до них! Часто по нашій Службі Божій ішли ми ще на хори до св. Юра, де вони ... співали. А від Великого Четверга то нас ... же не було в хаті. Архиєрейська Служба Божа ... з умиванням ніг, Єрусалимська Утреня в ... шій церкві, а передовсім „Плотію" на Воскресній Утрені в св. Юрі! Тоді не була нам ... на навіть військова музика коло митрополичої палати і сальви почесної сотні. Ми старались вміститись якнайближче митрополичого ... й капітульних лавок. Зачинають ту пісню ... щенники; чути голоси офіціяла Білецького ... крилошан Туркевича, Бачинського, ... Пюрка, Чапельського, навіть старенького ... трушевича. Скінчили. Цілий храм ... в один слух. Ще знадвору гукнула сальва ... безпосередньо по ній упали два-три ... кі стріли. Це певно якісь леґіні зпід Соко... ського, Писаного Каменя чи Кострича, що ... мали в цій хвилині про свою Воскресну Утреню в Ріжні Великім, Ясенові Горішнім, ... рівні чи в Ілецькій церкві, і так співали ... стріли. Буде хлопцям касарняк, ...

Але ось уже співають вони, ... питомці. Все в церкві стоїть ... австрійські генерали та інші старшини в ... них гузарських, драґунських, уланських, ... лерійських і піхотинських однострОях ... ють нашої пісні. Слухають її Дунай, ... Велтава, Соча, Тиса. Слухає її галицький ... місник із представниками краєвої влади, ... важні гофрати та інші вищі золотокомірні ... Слухає тисячна маса вірних і то ... шого обряду. Вже давно пісня скінчилась, ... люди ще насолоджуються нею. ... питомці співали „Аллилуя" в часі ...

ЗАХОРОНКА ТШЛ. У ЛАНАХ.

В Ланах біля Щирця відбулося посвячення захоронки, яку заложив кружок Т. Ш. Л. ім. Квятковського у Львові при матеріяльній підтримці кружка Т. Ш. Л. у Щирці.

„ДОМ СТШЕЛЕЦКІ" В ДЖУРОВІ.

Восени 1937 р. почали будову „стшелецкого дому" в Джурові, снятинського повіту. В половині травня ц. р. відбулося посвячення угольного каменя, в якому взяв участь снятинський староста Тимінський, делегат війська з Коломиї капіт. Ясінський та багато представників ріжних польських організацій.

—o—

Богослуження за полеглих.

В суботу перед Зеленими Святами, 11-го червня ц. р., як що року, відправлено в архикатедральному храмі св. Юрія традиційну урочисту заупокійну Службу Божу. Службу Божу правив о. мітрат **Сліпий** в асисті о.о. **Хавлюка та Грицая.**

Після Служби Божої відправлено при гарно прибраній та засипаній квітами символічній могилі з березовим хрестом **панахиду**, до якої ставули крім о. мітрата Сліпого та о. Хавлюка і Грицая ще о. ігумен Климентій Шептицький, о. прал. Куницький, о. прал. Ковальський, о. Василів та о. Семчишин.

Підчас **Служби** Божої і панахиди співав хор питомців.

На Службі Божій та панахиді був присутній б. начальний вожд УГА ґен. Мирон Тарнавський, б. премієр уряду ЗУНР., през. д-р Кость **Левицький** і представники всіх українських культурно-освітніх та економічних установ.

Церква була виповнена вщерть.

Протести проти вивласнення площі „Сокола-Батька".

„ПРОСИМО СТАРШИНУ „СОКОЛА-БАТЬКА" ПОСТОЯТИ ДО ОСТАННЬОГО В ОБОРОНІ УКРАЇНСЬКОГО ГОРОДУ".

Громадяни села Цеблов, сокальського повіту, вислали окремий протест у справі вивласнення площі „Сокола-Батька" до міністерства внутрішніх справ. При цьому вони просять Старшину „Сокола-Батька" постояти до останнього в обороні „Українського Городу" у Львові, що є власністю цілого українського народу. Вкінці громадяни Цеблова звертаються до Української Парляментарної Репрезентації з проханням, щоб вона поробила усі заходи проти вивласнення площі „Сокола Батька".

Одночасно громадяни Цеблова складають 50 золотих на викуп дальшої частини Українського Городу.

ПЛОЩА „СОКОЛА БАТЬКА" — ЦЕ НАДБАННЯ І ВЛАСНІСТЬ ЦІЛОГО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ.

Українське громадянство Золочівщини на довірочній нараді, що відбулася 23-го травня ц. р. у справі вивласнення площі „Сокола-Батька", ухвалило:

1) Український Город — площа Сокола-Батька — **це надбання і власність цілого українського народу. Це майно, звязане з працею, жертвами та змаганнями трьох поколінь — непродажне і незамінне.**

3) Громадянство Золочівщини разом з українським громадянством усіх наших земель та еміграції підносить цей голос в обороні Українського Городу у Львові і проти його вивласнення
якнайрішучіше протестує.

Предсідником наради був д-р Володимир Бездалько, секретарював м-р Е. Олесницький.

ПРОТИ НАМІРЕНОГО ВИВЛАСНЕННЯ ПЛОЩІ „СОКОЛА-БАТЬКА".

Громадяни Ляшок Завязаних, рудецького повіту, ухвалили резолюції, в яких протестують проти наміреного вивласнення площі „Сокола-Батька". Ці резолюції, ухвалені на вічі 5-го червня ц. р., підписало 252 громадян.

ПРОТЕСТ УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІҐРАЦІЇ В КАНАДІ.

Українці, згуртовані в Т-ві ім. Т. Шевченка у Віґревіль, Альберта, Канада, на окремій нараді, що відбулася 15-го травня ц. р., ухвалили резолюцію з протестом проти вивласнення площі „Сокола-Батька" у Львові, спираючись на тому, що українська еміграція зложила велику суму на викуп тієї площі. Протест у цій справі вислали українці з Віґревіль до польського консуляту у Вінніпеґу і до українських та англійських часописів у Канаді.

30-ліття ґімназії „Рідної Школи" в Яворові.

ЯК ВІДБУВСЯ ЮВИЛЕЙ ЗАСЛУЖЕНОЇ РІДНО-ШКІЛЬНОЇ УСТАНОВИ.— ЦІННА ПУБЛІКАЦІЯ.

Трицять літ існування рідношкільної ґімназії в Яворові, що повстала в часі великого розмаху українського національно-культурного життя в Галичині напередодні світової війни (1908 р.), зазнала великих ударів у часі воєнного й повоєнного лихоліття і переможно бореться з усякими перешкодами та труднощами — це такий важливий факт нашого збірного національного життя, що його треба було, як слід, відзначити. Це й була ціль ювилейного свята ґімназії, що відбулося в днях 4. і 5. червня ц. р. Діловий Комітет під проводом директора д-ра І. Велигорського доклав усіх зусиль, щоб те свято випало гідно. Підготовляли й переводили його інтенсивно такі секції: пропаґандивна, редакційна (для видання альманаху), імпрезова, фінансова, декоративно-виставова, кватирункова й харчова. Багато посвяти виявили пані, що несли тягар прохарчування гостей.

Свято розпочалося в суботу (4. VI.) в годині 8.45 походом молоді й учительського збору і колишніх учителів та учнів з ґімназійного подвіря до парохіяльної церкви, де відправлялось поминальне богослуження й панахида за пок. директорів, учителів, учениць, учнів і добродіїв ґімназії (крім катехита о. М. Кушніра взяли участь у відправі вихованці яворівської ґімназії: о. І. Лопачак, канцлер Перемиської Єписк. Капітули та о. М. Худа, парох Малинської Волі). По богослуженні відвідано могили покійників на місцевім цвинтарі, опісля матуристи в числі понад 70 (перша матура відбулася в 1918 р.), зібралися в ґімназії під проводом б. директорів Т. Ставничого й Ом. Назаревича, ...

Д-р ОЛЕКСАНДЕР НАДРАҐА.

КОПЕРНИКА 36.

(Спогади з нагоди Зелених Свят).

Шкільною церквою моєї IV. львівської ґімназії була церква Св. Духа. Кожної неділі і кожного нашого свята ми ходили туди по екзорті на Службу Божу вулицями Уейського, Баворовських, Сапіги і Коперника. Вулиця Баворовських була положена далеко вище, ніж нині, і теперішній перший поверх бібліотеки Баворовських був тоді партером. Напроти цієї бібліотеки, при мурі, що окружав костел Марії Магдалини, росли морвові дерева, де підчас дозрівання солодких овочів можна було побачити бодай одного „четвертака". По другій стороні вулиці Сикстуської, там, де тепер вулиця Котляревського, Шашкевича, Музичний інститут ім. Лисенка і нещасна театральна площа, розтягався аж до палати Бельських при вул. Коперника один великий сад, що враз зі збереженою досі при вул. Сикстуській ч. 45. віллею становив одну цілість.

Весело ходили ми тими вулицями. Попереду „мікруси" від першої кляси почавши, потім щораз вищі — до достойників з чотирьома золотими пасками. Як ми тоді хотіли бути якнайближче тих найстарших! Що я дав би за те, щоб хоч раз у весняну сонішну неділю побачити себе оттак з трьома-чотирьома срібними пасками всередині безжурної учнівської громадки, виглядати через залізну огорожу парку Сапіґів за першими сніжинками та фіялками, радуватися свіжою зеленню узбіччя Цитаделі та на годинку-дві скочити по Службі Божій у день нашого свята до читальні „Оссолінеум" і попросити в покійного Чапельського якогось „мексиканського" Робінзона чи Жіль Верна „Подорож довкола землі у 80 днях".

Майже рівночасно з нами входили в церкву реалка з Камінної з о. Лежогубським та мужеська учительська семинарія з о. Гузаром. Його високу постать з цилиндром на голові вже здалека було видно. Службу Божу відправляв наш незабутній катехит о. д-р Кривякевич, служили йому два його учні з IV-ої кляси і так училися літурґики, що була предметом релігії в тій клясі. По богослуженні співали всі від „Іже Херувими" почавши аж до „Буде Імя Господнє". Зачинав ті всі пісні о. Гузар. У тій церкві ми теж сповідалися тричі в рік. По сповіді цілий хідник коло церкви був покритий біленькими клаптиками паперу. Це були наші гріхи; такі малі, як ті клаптики та учнівські руки, що їх дерли, і такі невинні, як білина тих клаптиків, на яких залишалися чорні плями букв з нашого обрахунку совісти. На ерейських молитовниках, що їх залишали в лавках питомці, ми вчилися церковно-славянської азбуки і мови. Читаючи голосно напис „Instructioni Cleri Religionis Firmamento Vovit Iosephus II Aug. Anno MDCCLXXXIII" на мармуровій таблиці, вмурованій у семинарицьку вежу, ми хотіли заімпонувати латиною тим з „реалки" і „препаранди", на яких дивились ми троха згори.

Ми полюбили ту нашу церкву і наших питомців. Вони імпонували нам своїми добре скроєними реверендами, роблениими у таких майстрів, як Кобільник і Ковальський, своїми цилиндрами та передовсім своїм співом. Кузи їх університетським товаришам із філософії ... поясами до них! Часто по нашій Службі Божій ішли ми ще на хори до св. Юра, де вони співали. А від Великого Четверга то нас ... же не було в хаті. Архиерейська Служба Божа з умиванням ніг, Єрусалимська Утреня в ... шій церкві, а передовсім „Плотію" на Воскресній Утрені в св. Юрі! Тоді не була вам ... на навіть військова музика коло митрополичої палати і сальви почесної сотні. Ми старались вміститись якнайближче митрополичого трону й капітульних лавок. Зачинають ту пісню ... щенники; чути голоси офіціяла Білецького, ... крилошан Туркевича, Бачинського, ... Пюрка, Чапельського, навіть старенького ... Грушевича. Скінчили. Цілий храм замінився в один слух. Ще знадвору гукнула сальва ... безпосередньо по ній упали два-три ... кі стріли. Це певно якісь леґіні зпід ... ського, Писаного Каменя чи Кострича ... мали в цій хвилині про свою Воскресну ... ню в Ріжні Великім, Ясенові Горішнім ... рівні чи в Ілецькій церкві, і так співали ... стріли. Буде хлопцам касарняк, ...

Але ось уже співають вони, ... питомці. Все в церкві стоїть мов у ... стрійські генерали та інші старшини в ... них гузарських, драгунських, уланських ... лерійських і піхотинських однострої ... ють нашої пісні. Слухають її Дунай, ... Велтава, Соча, Тиса. Слухає її ... місник із представниками краєвої ... важні гофрати та інші вищі ... Слухає тисячна маса вірних і то ... шого обряду. Вже давно пісня ... люди ще насолоджуються нею. Або ... питомці співали „Аллилуя" в часі ...

відбулося читання катальогів. При тому кол. учні оповідали про своє життя від тієї хвилини, як покинули гімназію. Були тут радісні моменти, але скільки болючих спогадів проривалося крізь сміх і жарти, спогадів про хресний шлях української молоді, що йде в життя!... Спільна знимка учасників утревалила незабутню хвилину зустрічі на терені школи. Увечорі відбувся комерс у театральній салі гімназії при участи вчителів, матуристів з ріжних літ та представників громадянства. Численні промовці обмінювалися рефлексіями та спогадами...

Коли суботнє свято мало більш інтимний характер, то у неділю мало воно заманіфестуватися перед ширшим загалом. На неділю завітав на свято з Чайкович рудецького повіту старенький уже віком, та душею молодий о. Юрій Кміт, один з духовних батьків нашої гімназії. В год. 9.15 рушив похід до церкви з гімназійними прапорами. Струнко йшли довгі ряди молоді, радісно били серця в такт гучних кроків. У церкві відправилось урочисте богослуження на інтенцію розвитку гімназії, а відправили його знову-ж вихованці явор. гімназії о. І. Лопачак, о. В. Бучко, О. Хархаліс, о. М. Худа та о. Я. Щирба. Незабутньою залишиться в душах високопатріотична промова о. Ю. Кміта, що зворушила слухачів щирістю чуття та глибиною думки. Після богослуження молодь і гості вернулися зорганізованим походом до гімназії, де в год. 12-ій відбулося відслонення пропамятної таблиці в честь патрона школи Осипа Маковея — у вестибулі гімн. будинку (таблицю виконав різьбар Евген Прокопович — родом яворівець). При цій нагоді промовляв дир. д-р І. Велигорський та о. Ю. Кміт, що й довершив відслонення таблиці.

Після того на просторій гімназійній площі в тіні страрезних лип відбулася святочна академія з такою програмою: 1. Рідношкільний гимн; 2. Інавгураційна промова голови Кружка РШ д-ра М. Фільца; 3. Хор учнів: а) Про зруйнування Січи — муз. О. Кошиця, б) Курилася доріженька — муз. В. Барвінського; 4. Устні привіти; 5. Хор учнів: Ой, ізза гори — муз. М. Лисенка; 6 Відчитання письменних привітів; 7. Смичкова орхестра під проводом проф. Б. Левицького: а) Увертура до „Наталки Полтавки", М. Лисенка, б) Думка — В. Барвінського, в) Комічок — Р. Придаткевича, г) Коломийка — О. Нижанківського; 8. Закінчення.

Устні привіти склали: ред. М. Таранько від Гол. Виділу „Просвіти" та культ.-осв. установ Львова, о. Ю. Кміт від перших організаторів та основників явор. гімназії, д-р Р. Секела від економічних львівських установ; від місцевих установ: п. Іванна Паарова, проф. Т. Водяний, дир. О. Назаревич, о. Е. Ломницький, дир. М. Чопик, д-р С. Матвісів і М. Гарасим.

Письменні привіти надіслали: Преосв. Гр. Лакота з пастирським благословенням; Гол. Управа „Рідної Школи"; Наук. Т-во ім. Шевченка; Гол. Виділ Т-ва „Просвіта"; д-р З. Кузеля від Українського Наук. Інституту в Берліні; інші установи в числі 42 (сорок дві) та 48 осіб.

Свято вшанували своєю приявністю оці найстарші організатори та працівники на рідношкільній ниві: о. Юр. Кміт, Йоан Вархоляк, Мих. Грабовський, Мих. Гординська, Павло Придаткевич, Андр. Молчко та Юр. Питлик.

Після академії відбувся на гімназ. площі фестин, сполучений із спортовим пописом гімн. молоді. Закінчився ювилей виставою драми „Нахмарило" Б. Грінченка у виконанні учениць та учнів гімназії.

У днях 4. і 5. червня була відчинена для учасників ювилейного свята вистава праць молоді (на дереві, блясі, шклі та комбінованих)

Ювилейний Комітет видав завдяки ініціятиві й заходом д-ра Ів. Велигорського альманах „Трицятьліття гімназії Рідної Школи в Яворові". На його зміст складаються: „Історія гімназії РШ в Яворові" д-ра І. Велигорського, „Нарис історії рідношкільної організації в Яворові" С. Харамбури, низка споминів учителів і кол. учнів (Т. Ставничого, Д. Ліськевича, Т. Водяного, В. Барагури, С. Харамбури, С. Бутурина), статті о. Ю. Кміта про передісторію явор. гімназії, Р. К. про яворівський пластовий курінь, ред. д-ра І. Німчука про А. Хомика, В. Проня про робітню техничних наук та І. Гуцуляка про спів і музику в явор. гімназії РШ. Книжка приносить цінний матеріял для майбутнього історика рідношкільного шкільництва та буде гарною памяткою для всіх тих, кому дорога яворівська рідношкільна станиця.

На Першій Українській Педагогічній Виставі побачимо в документах, матеріялах та образах шкільні, освітні, педагогічні, методичні, дидактичні й виховні засоби й досягнення українського народу в працях його центральних організацій, установ і товариств

...го Водосвяття на Ринку, куди приїздив кардинал з золотистій кареті, а довкола нього гузари з витягненими шаблями, перед ним крилошанин Чапельський у фіолетах на коні з митрополичим хрестом! Або на Боже Тіло, коли старові мури на Ринку втягали у себе відгомін пісні, а леви в чотирьох наріжних криницях примикали свої роти, щоб струя води, яка бухала з них, не перешкоджала панам Нептунові, Діяні, Адонісові й Амфітриді слухати співу.

А як умер який львівський громадянин, то не було порядного похорону без співу наших питомців і найближча родина покійного вживала всяких заходів, щоб питомці з нашої Семинарії заспівали йому „Святий Боже" і „Вічную Память".

У році 1901. ми прощали наших коханих питомців, що з цілою українською академічною молоддю їхали на сецесію. Поміж тисячною нашою публикою, яка зібралася в провізоричній буді, що тоді заступала невикінчений іще залізничий двірець, щоб відвести своїх синів і братів на далеку дорогу, був також один гімназист з одним золотим паском і буквою „GIV" на гімназійній шапці...

По матурі наш контакт з Семинарією перенісся на вулицю Миколая і ми що дня мусіли хоч якої пів години покрутитися коло авдиторій, де відбувалися теольоґічні виклади, поговорити і „повіцувати" зі знайомими нашими „питомегами", перестерегти „ґешіхтів", щоб їх де не переїхав „електричний", або — борони Боже! — кінний трамвай (не було почесної смерти від кінсько-трамвайової!), розпитати їх, як їм смакувала каша, чи їм удались „лябенцуги" та екскурсії на місто, а старших з четвертого року, чи їм чоботи зо шлюбу не за тісні... Часто передавали ми їм часописи і книжки, повідомляли їх про наше життя в Академічній Громаді, а вони нас про свої товариства в мурах Семинарії. Взагалі звязок ми підтримували з ними весь час, і лише деякі соціялістичні та радикальні „дуби" трималися осторонь питомецьких реверенд.

Потім ми пішли за нашими професійними обовязками і лише рідко при принагідних стрічах у Львові, на якомусь весіллі чи празнику, згадували недавні студентські роки.

Прийшли великі дні народнього зриву. Я дістав наказ лишитись у Станиславові при тамошнім старостві, хоч серце рвалося до Львова. При важкій праці я весь час думав про Львів і з неспокійним серцем слухав вісток, які до нас доходили про події.

Під впливом вісток, що головні бої зосереджуються біля кошар Фердинанда, де недалеко мешкала моя мама, я пішов на головну почту і казав себе получити телефонічно зі Львовом. Притулив слухальця до вух і чув лише стріли з ручних та машинових крісів, так, що не можна було вести розмови з телефоністкою. Питаюся про вул. Городецьку. Телефоністка не розуміє мене, бо весь час машинові кріси грають свою пісню: тратата, тратата... І тоді охопив мене ще другий неспокій — про нашу Семинарію і про її мешканців. Що з ними діється, таж вони кілька кроків від головної почти!

На першому Йордані у своїй державі я репрезентував Повітовий Державний Комісаріят. Біля мене почесний курінь нашої піхоти в шоломах, на правім крилі витягненого мов струна подвійного ряду стрільців мaвa полковий прапор. Чую короткі, уривані слова нашої команди, потім сальву, прапор знижується, музика грає український державний гимн. Стаю на позір, як не стояв ніколи перед ніякою австро-угорською ексцеленцією в час своєї військової служби. Очі наповнюються сльозами радости, кусаю мої губи, щоб не вибухнути голосним плачем. Але чому я не у Львові на Ринку і чому тепер не співає „Явився днесь Вселенній" хор львівських питомців?

— — — — — — — — —

З розбитим серцем я вернувся до того мого міста і зараз у перших днях пішов подивитися на Коперника 36. Ціла фасада семинарського будинку була засіяна сотнями дірок, де сховалися малі олавяні кульки. „Будеш ти довго памятати листопадові дні" — я подумав собі, дивлячись на цей будинок.

У цілім Львові я бачив румовища, і то не лише матеріяльні, але й румовища людських сердець. Все жило в якомусь страшному отупінню або сподівалося якогось чуда, вірило в те, що прийде якийсь князь з казки, визволить нарід та дасть інтелігенції посади. Одначе чудо не приходило, а замісць нього спадали щораз важчі удари.

На щастя, почав брати верх здоровий самозбережливий інстинкт. Почалася послідовна конструктивна праця. Почали теж відбудовувати Духовну Семинарію. За щедрою підмогою Митрополита взявся до тої відбудови тодішній ректор о. д-р Теодозій Галущинський.

Минулася давня семинарська романтика, таксамо як вона минулася по вишневих садках приходства. Майже безупинно вимінювано старі, звітрілі цегли семинарського будинку новими, випаленими добре в огні війни та народнього зриву. Fabrica ecclesiae працювала так

відбулося читання катальоґів. При тому кол. учні оповідали про свое життя від тіеї хвилини, як покинули гімназію. Були тут радісні моменти, але скільки болючих спогадів проривалося крізь сміх і жарти, спогадів про хресний шлях української молоді, що йде в життя!... Спільна знимка учасників утревалила незабутню хвилину зустрічі на терені школи. Увечорі відбувся комерс у театральній салі гімназії при участи вчителів, матуристів з ріжних літ та представників громадянства. Численні промовці обмінювалися рефлексіями та спогадами...

Коли суботне свято мало більш інтимний характер, то у неділю мало воно заманіфестуватися перед ширшим загалом. На неділю загітав на свято з Чайкович рудецького повіту старенький уже віком, та душею молодий о. Юрій Кміт, один з духових батьків нашої гімназії. В год. 9.15 рушив похід до церкви з гімназійними прапорами. Струнко йшли довгі ряди молоді, радісно били серця в такт гучних кроків. У церкві відправилось урочисте богослуження на інтенцію розвитку гімназії, а відправили його знову-ж вихованці явор. гімназії: о. І. Лопачак, о. В. Бучко, О. Хархаліс, о. М. Худа та о. Я. Щирба. Незабутньою залишиться в душах високопатріотична промова о. Ю. Кміта, що зворушила слухачів щирістю чуття та глибиною думки. Після богослуження молодь і гості вернулися зорґанізованим походом до гімназії, де в год. 12-ій відбулося відслонення пропамятної таблиці в честь патрона школи Осипа Маковея — у вестибулі гімн. будинку (таблицю виконав різьбар Евген Прокопович — родом яворівець). При цій нагоді промовляв дир. д-р І. Велигорський та о. Ю. Кміт, що й довершив відслонення таблиці.

Після того на просторій гімназійній площі в тіні стрarезних лип відбулася святочна академія з такою програмою: 1. Рідношкільний гимн; 2. Інавґураційна промова голови Кружка РШ д-ра М. Фільца; 3. Хор учнів: а) Про зруйнування Січи — муз. О. Кошиця, б) Курилася зоріженька — муз. В. Барвінського; 4. Устні привіти; 5. Хор учнів: Ой, ізза гори — муз. М. Лисенка; 6. Відчитання письменних привітів; 7. Смичкова орхестра під проводом проф. Б. Левицького: а) Увертура до „Наталки Полтавки", М. Лисенка, б) Думка — В. Барвінського, в) Козачок — Р. Придаткевича, г) Коломийка — О. Нижанківського; 8. Закінчення.

Устні привіти склали: ред. М. Таранько від Гол. Виділу „Просвіти" та культ.-осв. установ Львова, о. Ю. Кміт від перших організаторів та основників явор. гімназії, д-р Р. Секела від економічних львівських установ; від місцевих установ: п. Іванна Паарова, проф. Т. Водяний, дир. О. Назаревич, о. Е. Ломницький, дир. М. Чопик, д-р С. Матвісів і М. Гарасим.

Письменні привіти надіслали: Преосв. Гр Лакота з пастирським благословенням; Гол. Управа „Рідної Школи"; Наук. Т-во ім. Шевченка; Гол. Виділ Т-ва „Просвіта"; д-р З. Кузеля від Українського Наук. Інституту в Берліні; інші установи в числі 42 (сорок дві) та 48 осіб.

Свято вшанували своею приявністю оці найстарші орґанізатори та працівники на рідношкільній ниві: о. Юр. Кміт, Йоан Вархоляк, Мих. Грабовський, Мих. Гординська, Павло Придаткевич, Андр. Молчко та Юр. Питлик

Після академії відбувся на ґімназ. площі фестин, сполучений із спортовим пописом ґімн. молоді. Закінчився ювилей виставою драми „Нахмарило" Б. Грінченка у виконанні учениць та учнів гімназії.

У днях 4. і 5. червня була відчинена для учасників ювилейного свята вистава праць молоді (на дереві, блясі, шклі та комбінованих)

Ювилейний Комітет видав завдяки ініціятиві й заходом д-ра Ів. Велигорського альманах „Трицятьліття гімназії Рідної Школи в Яворові". На його зміст складаються: „Історія гімназії РШ в Яворові" д-ра І. Велигорського, „Нарис історії рідношкільної організації в Яворові" С. Харамбури, низка споминів учителів і кол. учнів (Т. Ставничого, Д. Ліськевича, Т. Водяного, В. Барагури, С. Харамбури, С. Бутурина), статті о. Ю. Кміта про передісторію явор. гімназії, Р. К. про яворівський пластовий курінь, ред. д-ра І. Німчука про А. Хомика, В. Проня про робітню технічних наук та І. Гуцуляка про спів і музику в явор. гімназії РШ. Книжка приносить цінний матеріял для майбутнього історика рідношкільного шкільництва та буде гарною памяткою для всіх тих, кому дорога яворівська рідношкільна станиця

На Першій Українській Педаґоґічній Виставі побачимо в документах, матеріялах та образах шкільні, освітні, педаґоґічні, методичні, дидактичні й виховні засоби й досягнення українського народу в працях його центральних організацій, установ і товариств

го Водосвяття на Ринку, куди приїздив кардинал з золотистій кареті, а довкола нього гузари з витягненими шаблями, перед ним крилошанин Чапельський у фіолетах на коні з митрополичим хрестом! Або на Боже Тіло, коли вікові мури на Ринку втягали у себе відгомін і леви в чотирьох наріжних криницях примикали свої роти, щоб струя води, яка бухала з них, не перешкоджала панам Нептунові, Діяні, Адонісові й Амфітриді слухати співу.

А як умер який львівський громадянин, то не було порядного похорону без співу наших питомців і найближча родина покійного заживала всяких заходів, щоб питомці з нашої Семинарії заспівали йому „Святий Боже" і „Вічную Память".

У році 1901. ми прощали наших коханих хлопців, що з цілою українською академічною молоддю їхали на сецесію. Поміж тисячною нашою публикою, яка зібралася в провізоричній буді, що тоді заступала невикінчений іще залізничий дворець, щоб відвести своїх синів і братів на далеку дорогу, був також один гімназист з одним золотим паском і буквою „G IV" на гімназійній шапці...

По матурі наш контакт з Семинарією перенісся на вулицю Миколая і ми що дня мусіли хоч якоі пів години покрутитися коло авдиторій, де відбувалися теольоґічні виклади, поговорити і „повіцувати" зі знайомими нашими „питомеґами", перестерегти „ґешіхтів", щоб їх де не переїхав „електричний", або — сохрани Боже! — кінний трамвай (не було поганшої смерти від кінсько-трамваєвої!), розпитати їх, як їм смакувала каша, чи їм удались „лійхенцуги" та екскурсії на місто, а старших з четвертого року, чи їм чоботи до шлюбу не за тісні... Часто передавали ми їм часописи і книжки, повідомляли їх про наше життя в Академічній Громаді, а вони нас про свої товариства в мурах Семинарії. Взагалі звязок ми підтримували з ними ввесь час, і лише деякі соціялістичні та радикальні „дуби" трималися осторонь питомецьких реверенд.

Потім ми пішли за нашими професійними обовязками і лише рідко при принагідних стрічах у Львові, на якомусь весіллі чи празнику, згадували недавні студентські роки.

Прийшли великі дні народнього зриву. Я дістав наказ лишитись у Станиславові при тамошнім старостві, хоч серце рвалося до Львова. При важкій праці я ввесь час думав про Львів і з неспокійним серцем слухав вісток, які до нас доходили про події.

Під впливом вісток, що головні бої зосереджуються біля кошар Фердинанда, де недалеко мешкала моя мама, я пішов на головну почту і казав себе получити телефонічно зі Львовом. Притулив слухальця до вух і чув лише стріли з ручних та машинових крісів, так, що не можна було вести розмови з телефоністкою. Питаюся про вул. Городецьку. Телефоністка не розуміє мене, бо ввесь час машинові кріси грають свою пісню: тратата, тратата... І тоді охопив мене ще другий неспокій — про нашу Семинарію і про її мешканців. Що з ними діється, таж вони кілька кроків від головної почти!

На першому Йордані у своїй державі я репрезентував Повітовий Державний Комісаріят. Біля мене почесний курінь нашої піхоти в шоломах, на правім крилі витягненого мов струна подвійного ряду стрільців маяв полковий прапор. Чую короткі, уривані слова нашої команди, потім сальву, прапор знижується, музика грає український державний гимн. Стаю на позір, як не стояв ніколи перед ніякою австро-угорською екселенцією в час своеї військової служби. Очі наповнюються сльозами радости, кусаю мої губи, щоб не вибухнути голосним плачем. Але чому я не у Львові на Ринку і чому тепер не співає „Явився днесь Вселенній" хор львівських питомців?

— — — — — — — — —

З розбитим серцем я вернувся до того мого міста і зараз у перших днях пішов подивитися на Коперника 36. Ціла фасада семинарського будинку була засіяна сотнями дірок, де сховалися малі оливяні кульки. „Будеш ти довго памятати листопадові дні" — я подумав собі, дивлячись на цей будинок.

У цілім Львові я бачив румовища, і то не лише матеріяльні, але й румовища людських сердець. Все жило в якомусь страшному отупінню або сподівалося якогось чуда, вірило в те, що прийде якийсь князь з казки, визволить нарід та дасть інтеліґенції посади. Одначе чудо не приходило, а замісць нього спадали щораз важчі удари.

На щастя, почав брати верх здоровий самозбережливий інстинкт. Почалася послідовна конструктивна праця. Почали теж відбудовувати Духовну Семинарію. За щедрою підмогою Митрополита взявся до тої відбудови тодішній ректор о. д-р Теодозій Галущинський.

Минулася давня семинарська романтика, таксамо як вона минулася по вишневих садках приходств. Майже безупинно виміновано старі, звітрілі цеґли семинарського будинку новими, випаленими добре в огні війни та народнього зриву. Fabrica ecclesiae пошанувала так

Виселюють православне духовенство з Холмщини.

Варшава 10. червня.

З д. добре поінформованих джерел довідався Ваш кореспондент що **наказом повітового старости в Білгораю на Холмщині Шаловського виселено за її межі шістьох православних священників, парохів усіх неетатових парохій** — філій білгорайського деканату.

Речинець поставлений старостом, передбачує 2 тижні часу. Мотивів не подано.

Білгорайський православний декан **о. прот. В. Матвійчук** виїхав з метою особистої інтервенції до митрополита Дениса, що — як **вже** читачам „Діла" відомо — перебуває від Вознесення в Почаївській Лаврі, отже в центрі відомих подій.

МИТРОПОЛИТ ДІОНІЗІЙ ВЕРТАЄТЬСЯ ДО ВАРШАВИ.

В останій хвилині довідуємося, що наказ **виїхати з Холмщини** дістали священники усіх зачинених владою церков (22).

Повідомлений про такий оборот справи **митрополит Діонізій перериває свій побут на Волині і вертається до Варшави.** Гром.

Меморіял суд. німців -- базою чесько-німецьких переговорів.

Як подає Райтер, празький уряд ствердив, що меморіял судетських **німців може бути** базою дискусії.

ЗВЯЗКИ МІЖ НІМЕЦЬКИМ І ЧЕСЬКИМ СПОРТОМ ПЕРЕРВАНІ.

Провідник німецького спорту фон Чаммер заборонив німецьким спортовим організаціям брати участь у спортових імпрезах, у яких виступають чеські клюби **або змагуни.**

ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА ПОГОДИЛАСЬ НА ВИСИЛКУ БРИТІЙСЬКИХ ОБСЕРВАТОРІВ.

У висліді чесько-британських розмов британський уряд заіменує своїх обсерваторів у Чехословаччині. Ці становища обійме британський консуль у Ліберці та полковник, приділений до британського військового аташе у Празі.

Оба обсерватори матимуть необмежене право порушуватись на терені Чехословаччини. Вони будуть мати звязок зі своєю владою та з чехословацькими органами.

„ПОЧЕСНА ІСТОРИЧНА МІСІЯ" ЗАКАРПАТТЯ.

В інтенвивній агітації на Закарпатті комуністи висувають на перше місце гасло: „Закарпаттю припаде почесна історична місія, воно стане помостом, що получить СССР з Чехословаччиною".

У більших закарпатських містах появилися летючки з винятками з промов Сталіна і **Ворошилова.**

Протестантське духовенство присягає на вірність Гітлерові.

Як **інформують з** протестантських кол, 75% протестантського духовества вже зложило присягу на вірність Гітлерові.

ЛІКВІДАЦІЯ СТУДЕНТСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ТОВАРИСТВ.

Німецька влада розвязала в Австрії всі католицькі організації студентів. Іхне майно перейняли ґавляйтери поодиноких австрійських країв.

Після припинення діяльности Союзу Українок.

З НАСТРОЇВ СЕРЕД УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЦТВА.

Від одного з наших громадян, який багато їздить по краю та має змогу стрічатися з ріжними колами населення як міського, так і сільського, довідуємося цікавих річей про настрої **серед українського жіноцтва у звязку з припиненням діяльности Союзу Українок. Ось що оповідає наш інформатор:**

Удар, який постиг Т-во „Союз Українок", викликав величезне враження між жіноцтвом, зокрема сільським. Коли говорити з селянками про розвязання, точніше завішення Союзу Українок, вони не можуть скрити своїх почувань і просто плачуть з жалю за своїм товариством. Неменший відгук спричинила ця подія і між інтелігентським жіноцтвом у повітових осередках. Загалом щойно тепер виявилося велике привязання українського жіноцтва до своєї організації та велика пошана до неї навіть у тих одиниць, що досі не були її членами. В тих селах і містечках, де досі не було Союзу Українок, жіноцтво просто соромиться цього і заявляє, що тепер, „колиб дали змогу працювати, то ми і в себе зараз заложимо Союз Українок".

Треба далі ствердити, що потрясення, викликане припиненням діяльности Союзу Українок, не належить до тих, які паралізують волю і спричинюють психічне заломання. Радше навпаки: серед широких мас жіноцтва можна вичути немов якесь піднесення і завзяття. У цій поставі нашого жіноцтва є може і дрібка гордости, що — мовляв — „ми пішли в перший вогонь"; є теж велике довіря до свого проводу, який „чейже продумає якийсь спосіб, шоб ми дальше жили і працювали"; а може попросту це здоровий інстинкт жіноцтва, який навіть серед катастрофи каже зберігати рівновагу духа, гідність та своєрідний оптимізм. На всякий випадок жіноцтво не втратило голови і вийшло з останніх подій загартоване.

І не тільки серед жіноцтва, але й серед загалу громадянства, яке досі може дещо легковажно ставилося до жіночої організації, розвязання Союзу Українок викликало поважне враження. Щойно тепер громадянство зачинає розуміти, яку ролю виконував Союз Українок, виховуючи тип активної жінки-громадянки. Не стало дрібної муравлиної праці українського зорганізованого жіноцтва і нагло повстала якась порожнеча, що з нею годі уявити собі правильне функціонування національного організму. Що втратилиб наші установи, зокрема кооперативні, колиб цей стан мав довше протягнутись — зайва річ говорити. Загалом Союз Українок — це сьогодні одно з найпопулярніших товариств у краю, яке серед усіх кол населення тішиться великою симпатією та признанням.

справно, як у св. Петра в Римі чи у св. Стефана у Відні.

Мої звязки з Семинарією кріпшали; мені припала честь стати її правним дорадником.

В тій самій церкві, де я вперше служив до Служби Божої, і вінчався рівно 17 літ тому. Вінчав нас о. ректор, дяками були очевидно чаші кохані питомці.

По повороті Того, що як незломний вожд обороняв Своїми могутніми грудьми поручену Йому паству і не уступив з позиції, відбудова Семинарії йде в незвичайно скорому темпі дальше та завершується основинами при ній Богословської Академії.

Завдяки ній піднісся високо рівень освіти нашого молодого духовенства. Історія нашого народу золотими буквами запише прізвища тих, що в страшних часах повоєнного лихоліття створили цей могутній монумент для хвали й добра Церкви та народу.

— — — — — — — — —

І знову кінчається академічний рік. Хлопчиська кують на всі заставки до річних іспитів, а в останніх днях принесли мені і поставили на катедру цілу гору індексів до підпису. Підписуюсь механічно і скоро, щоб заощадити собі якнайбільше часу до викладу, бо Академія — це не давній австрійський факультет права і певно всі потверджені фреквентації відповідають фактичному станові. Одначе при деяких моїх підписах рука моя йде поволіше і хотілаб, щоб моє прізвище було не знати як довге. Таке побажання виринає у мене саме там, де моїм безпосереднім сусідом є ніхто інший, лише — Митрополит Андрей. Я удостоївся того, що один з найбільших наших митрополитів по цей і той бік Збруча виступає в тій самій студентській виказці, як рівний мені член професорської колегії нашої Богословської Академії. Що за честь, що за радість для мене!

Надходить Празник Сошествія Св. Духа, празник семинарської церкви і водночас символічне свято нашої Академії, що в тій хвилині випускає, як це вже робила понад 150 літ, нову серію Христових воїнів.

Церква прикрашена молодими берізками. В повітрі своєрідний запах зеленосвяточного маю і кадила. Правиться торжественна академічна Служба Божа. В лавках професорський збір, гості, всі студенти і багато вірних. Целебрансові і „сослужачим" та діяконам відповідає такий самий хор, який я чув за моїх молодих літ. Мрію серед чудового співу того хору, а білий дим кадила снує найкращі хвилини мого життя, які я пережив у тім Божім Домі від хвилини, коли я вперше як одинацятилітній ученик першої гімназіяльної кляси сидів там праворуч у першій лавці, аж до нинішнього дня, коли сиджу в тій самій церкві, також у перших лавках, але в іншому характері, як тоді. В цій хвилині чую могутню пісню. Здається мені, що падуть слова команди: „До молитви!", що ворокотять бубни, що грають труби. Права рука хоче мимоволі спрезентувати зброю, ліва прирости до швів. Це „Аллилуя" на ноту пісні перед боєм „Vater, ich rufe Dich!" Чудовий спів несеться дальше. Ті самі потрійні „Господи помилуй" у часі Єктенії Сугубої, якими я так любувався у св. Юра. Та сама Херувимська пісня. Зближається кінець Служби Божої. Хор співає: „Да ісполняться уста наша хваленія Твоего, Господи" Січинського. Яка прегарна пісня, яка лагідна і часом яка сумна! Чи може не співає тої пісні лагідний весняний вітрець знад обох Бистриць, чи не співають її мелодії лози лугів обох тих сестер? Ех, якби ви її заспівали ту пісню там, де вона вродилась, в якійсь підгірській церковці коло Станиславова...

З нагоди Великого Свята сам Митрополит має проповідь до своїх студентів. Усі слухають з запертим віддихом викладу: подивляють його ясність, тонку дистинкцію та його глибокі основи.

Після Служби Божої — спільний обід у семинарському рефектарі. Всюди зелень і цвіти. З семинарського саду несуться сильні пахощі ясмину. Беру одну його галузку зі стола і ховаю в портфель як дорогу памятку. На високому подіюм грає студентська оркестра, чергуються чудові наші пісні стрілецькі, ... ківські і ті, що їх співали наші діди, і ті, ... мене малого усипляла моя мати. О. ректор ... сить тост у честь Митрополита. Дивлюся в ... го усміхнене лице. Лунає „Многая літа" ... тень молодих, сильних грудей. Неодмінно ... у цій хвилині звенить в ухах незабутня ... дентська пісня: „Vivat Academia, vivant professores!" Мені здається, що я доп... Гайдельбергу, Єні чи Інсбруку. Дотикаю ... дей і хочу знайти на них студентську ... блакитну ленту...

Але все, що гарне, триває, на жаль, ... но на цій землі. Ідемо ще в семинарський ... рсд на спільну знимку. Серед сотень ... биваються два ті самі: одно живе ... там вище під аркадами друге в квітах...

Тепер час, кохані хлопці, йти на ... ський цвинтар, бо маєте ще нині „... споминаніє усопшому рабу Божому ... Маркіянові", вашому старшому това...

—o—

Виселюють православне духовенство з Холмщини.

Варшава 10. червня.

З д. добре поінформованих джерел довідався Ваш кореспондент що наказом повітового старости в Білгораю на Холмщині Шаловського виселено за її межі шістьох православних священників, парохів усіх неетатових парохій — філій білгорайського деканату.

Речинець поставлений старостом, передбачує 2 тижні часу. Мотивів не подано.

Білгорайський православний декан о. прот. В. Матвійчук виїхав з метою особистої інтервенції до митрополита Дениса, що — як вже читачам „Діла" відомо — перебуває від Вознесення в Почаївській Лаврі, отже в центрі відомих подій.

МИТРОПОЛИТ ДІОНІЗІЙ ВЕРТАЄТЬСЯ ДО ВАРШАВИ.

В останій хвилині довідуємося, що наказ виїхати з Холмщини дістали священники усіх зачинених владою церков (22).

Повідомлений про такий оборот справи митрополит Діонізій перериває свій побут на Волині і вертається до Варшави. Гром.

Меморіял суд. німців -- базою чесько-німецьких переговорів.

Як подає Райтер, праський уряд ствердив, що меморіял судетських німців може бути базою дискусії.

ЗВЯЗКИ МІЖ НІМЕЦЬКИМ І ЧЕСЬКИМ СПОРТОМ ПЕРЕРВАНІ.

Провідник німецького спорту фон Чаммер заборонив німецьким спортовим організаціям брати участь у спортових імпрезах, у яких виступають чеські клюби або змагуни.

ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА ПОГОДИЛАСЬ НА ВИСИЛКУ БРИТІЙСЬКИХ ОБСЕРВАТОРІВ.

У висліді чесько-британських розмов британський уряд заіменує своїх обсерваторів у Чехословаччині. Ці становища обійме британський консуль у Ліберці та полковник, приділений до британського військового атташе у Празі.

Оба обсерватори матимуть необмежене право порушуватись на терені Чехословаччини. Вони будуть мати звязок зі своєю владою та з чехословацькими органами.

„ПОЧЕСНА ІСТОРИЧНА МІСІЯ" ЗАКАРПАТТЯ.

В інтензивній агітації на Закарпатті комуністи висувають на перше місце гасло: „Закарпаттю припаде почесна історична місія, воно стане помостом, що получить СССР з Чехословаччиною".

У більших закарпатських містах появилися летючки з вимятками з промов Сталіна і Ворошилова.

Протестантське духовенство присягає на вірність Гітлерові.

Як інформують з протестантських кол, 75% протестантського духовества вже зложило присягу на вірність Гітлерові.

ЛІКВІДАЦІЯ СТУДЕНТСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ТОВАРИСТВ.

Німецька влада розвязала в Австрії всі католицькі організації студентів. Їхне майно перейняли ґауляйтери поодиноких австрійських країв.

Після припинення діяльности Союзу Українок.

З НАСТРОЇВ СЕРЕД УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЦТВА.

Від одного з наших громадян, який багато їздить по краю та має змогу стрічатися з ріжними колами населення як міського, так і сільського, довідуємося цікавих річей про настрої серед українського жіноцтва у звязку з припиненням діяльности Союзу Українок. Ось що оповідає наш інформатор:

Удар, який постиг Т-во „Союз Українок", викликав величезне враження між жіноцтвом, зокрема сільським. Коли говорити з селянками про розвязання, точніше завішення Союзу Українок, вони не можуть скрити своїх почувань і просто плачуть з жалю за своїм товариством. Неменший відгук спричинила ця подія і між інтелігентським жіноцтвом у повітових осередках. Загалом щойно тепер виявилося велике привязання українського жіноцтва до своєї організації та велика пошана до неї навіть у тих одиниць, що досі не були її членами. В тих селах і містечках, де досі не було Союзу Українок, жіноцтво просто соромиться цього і заявляє, що тепер, „колиб дали змогу працювати, то ми і в себе зараз заложимо Союз Українок".

Треба далі ствердити, що потрясення, викликане припиненням діяльности Союзу Українок, не належить до тих, які паралізують волю і спричинюють психічне заломання. Радше навпаки: серед широких мас жіноцтва можна вичути немов якесь піднесення і завзяття. У цій поставі нашого жіноцтва є може і дрібка гордости, що — мовляв — „ми пішли в перший вогонь"; є теж велике довіря до свого проводу, який „чейже продумає якийсь спосіб, щоб ми дальше жили і працювали"; а може попросту це здоровий інстинкт жіноцтва, який навіть серед катастрофи каже зберігати рівновагу духа, гідність та своєрідний оптимізм. На всякий випадок жіноцтво не втратило голови і вийшло з останніх подій загартоване.

І не тільки серед жіноцтва, але й серед загалу громадянства, яке досі може дещо легковажно ставилося до жіночої організації, розвязання Союзу Українок викликало [illegible] враження. Щойно тепер громадянство зачинає розуміти, яку ролю виконував Союз Українок, виховуючи тип активної жінки-громадянки. Не стало дрібної муравлиної праці українського зорганізованого жіноцтва і нагло повстала якась порожнеча, що з нею годі увязати собі правильне функціонування національного організму. Що втратилиб наші установи, вихованні, кооперативні, колиб цей стан мав довше протягнутись — зайва річ говорити. Загалом Союз Українок — це сьогодні одно з найпопулярніших товариств у краю, яке серед усіх кол населення тішиться великою симпатією та признанням.

справно, як у св. Петра в Римі чи у св. Стефана у Відні.

Мої звязки з Семинарією кріпшали; мені припала честь стати її правним дорадником.

В тій самій церкві, де я вперше служив до Служби Божої, я вінчався рівно 17 літ тому. Вінчав нас о. ректор, дяками були очевидно наші кохані питомці.

По повороті Того, що як незломний вожд оборонив Своїми могутніми грудьми поручену Йому паству і не уступив з позиції, відбудова Семинарії йде в незвичайно скорому темпі дальше та завершується основинами при ній Богословської Академії.

Завдяки ній піднісся високо рівень освіти нашого молодого духовенства. Історія нашого народу золотими буквами запише прізвища тих, що в страшних часах повоєнного лихоліття створили цей могутній монумент для хвали й добра Церкви та народу.

— — — — — — — — —

І знову кінчається академічний рік. Хлопчиська кують на всі заставки до річних іспитів, а в останніх днях принесли мені і поставили на катедру цілу гору індексів до підпису. Підписуюсь механічно і скоро, щоб заощадити собі якнайбільше часу до викладу, бо Академія — це не давній австрійський факультет права і певно всі потверджені фреквентації відповідають фактичному станові. Одначе при деяких моїх підписах рука моя йде поволіше і хотілаб, щоб моє прізвище було не знати як довге. Таке побажання виринає у мене саме там, де моїм безпосереднім сусідом є ніхто інший, лише — Митрополит Андрей. Я удостоївся того, що один з найбільших наших митрополитів по цей і той бік Збруча виступає в тій самій студентській виказці, як рівний мені член професорської колегії нашої Богословської Академії. Що за честь, що за радість для мене!

Надходить Празник Сошествія Св. Духа, празник семинарської церкви і водночас символічне свято нашої Академії, що в тій хвилині випускає, як це вже робила понад 150 літ, нову серію Христових воїнів.

Церква прикрашена молодими берізками. В повітрі своєрідний запах зеленосвяточного маю і кадила. Правиться торжественна академічна Служба Божа. В лавках професорський збір, гості, всі студенти і багато вірних. Целебрансові і „сослужачим" та діяконам відповідає такий самий хор, який я чув за моїх молодих літ. Мрію серед чудового співу того хору, а білий дим кадила снує найкращі хвилини мого життя, які я пережив у тім Божім Домі від хвилини, коли я вперше як одинадцятилітній ученик першої ґімназіяльної кляси сидів там праворуч у першій лавці, аж до нинішнього дня, коли сиджу в тій самій церкві, також у перших лавках, але в іншому характері, як тоді. В цій хвилині чую могутню пісню. Здається мені, що падуть слова команди: „До молитви!", що воркотять бубни, що грають труби. Права рука хоче мимоволі спрезентувати зброю, ліва приrости до швів. Це „Аллилуя" на ноту пісні перед боем „Vater, ich rufe Dich!" Чудовий спів несеться дальше. Ті самі потрійні „Господи помилуй" у часі Єктенії Сугубої, якими я так любувався у св. Юра. Та сама Херувимська пісня. Зближається кінець Служби Божої. Хор співає: „Да ісполняться уста наша хваленія Твоего, Господи" Січинського. Яка прегарна пісня, яка лагідна і часом яка сумна! Чи може не співає тої пісні лагідний весняний вітрець знад обох Бистриць, чи не співають її [illegible] лози лугів обох тих сестер? Ех, якби [illegible] заспівали ту пісню там, де вона зродилася, в якійсь підгірській церковці коло Станиславова!

З нагоди Великого Свята сам Митрополит має проповідь до своїх студентів. Усі слухають з запертим віддихом викладу: подивляють його ясність, тонку дистинкцію та його [illegible] основи.

Після Служби Божої — спільний обід у семинарському рефектарі. Всюди зелено і [illegible] ти. З семинарського саду несуться [illegible] хощі ясмину. Беру одну його галузку [illegible] і ховаю в портфель як дорогу памятку. [illegible] високому подіюм грає студентська [illegible] чергуються чудові наші пісні стрілецькі [illegible] ківські і ті, що їх співали наші діди, і ті, [illegible] мене малого усипляла моя мати. О. ректор [illegible] сить тост у честь Митрополита. Дивлюся в [illegible] го усміхнене лице. Лунає „Многая літа" [illegible] тень молодих, сильних грудей. Неодноразово у цій хвилині звенить в ухах величава студентська пісня: „Vivat Academia, vivant [illegible] fessores!" Мені здається, що я десь [illegible] Гайдельбергу, Єні чи Інсбруку. Дивлюся [illegible] дей і хочу знайти на них студентську [illegible] блакитну ленту...

Але все, що гарне, триває, на жаль, [illegible] ко на цій землі. Ідемо ще в семинарський [illegible] рсд на спільну знимку. Серед готових [illegible] биваються два ті самі: одно живе [illegible] там вище під аркадами друге з [illegible]

Тепер час, кохані хлопці, йти на [illegible] ський цвинтар, бо маєте ще [illegible] споминанїє усопшому рабу Божому [illegible] Маркіянові", вашому старшому товаришеві.

Але останні події викликали теж деякі невідрадні явища. Маємо на думці намагання деяких кол використати створену ситуацію для себе. В кількох повітових містах відбулися вже навіть наради деяких наших людей над тим, „куди жіноцтво має тепер пристати". Замішання між жіноцтвом спричинила теж одна газетка, яка без порозуміння із львівським проводом кинула тепер гасло творити жіночі секції при національних товариствах.

Розуміємо добре, що жінки, які перейшли школу Союзу Українок, це цінний елемент і кожна організація радо приняла б його у свої ряди. Всеж у даній ситуації ніяка установа не повинна кермуватись егоїстичними спонуками, але мусить мати на увазі добро загалу. А це добро вимагає збереження в тій чи іншій формі **цілости українського жіночого руху.** Незалежно від того, яка доля постигне Союз Українок, **жіноцтво на місцях не сміє робити нічого самочинно і повинно вичекати на директиви згори.** Бо 60-тисячна армія українського зорганізованого жіноцтва тільки тоді залишиться поважним чинником у нашому національному житті, коли вона не розгубиться по кількох товариствах, а збереже свою єдність та суцільність.

32-ге бомбардування Аліканте.

500 УБИТИХ І 2.000 РАНЕНИХ.

В пятницю вполудне 5 національних літаків збомбардувало Аліканте, вбиваючи 5 осіб і ранячи 15.

Є це вже 32-ге бомбардування міста від 25. травня. Летунські бомби вбили там разом 500 осіб, ранили 2.000.

ПОРТ ГАНДІЯ ЗНОВУ ЗБОМБАРДОВАНИЙ.

Як подає Райтер, національні літаки знову скинули на Порт Гандію 6 бомб; затонув один еспанський пароплав.

ЗАТОНУЛИ ДВА БРИТІЙСЬКІ КОРАБЛІ.

Підчас національних налетів ушкоджено два британські кораблі: один у Кастелльоні, другий в Аліканте. Тепер вони оба затонули.

Тільки освіта й виховання запевнять майбутність Народу. Тимто не жалуймо датків на освітньо-виховну працю „Просвіти"!

З польської преси.

„Політика" виясьнює своє становище до декларації УНДО.

„Політика" в 10. ц. м. принесла на 1-ій сторінці товстим друком статтю п. н. „Ще в українській справі", яка має декларативний характер (підписана також „Зеспул") та появилась унаслідку гострої реакції української преси на попередню голосну статтю того часопису у справі декларації УНДО. Тому, що згадана перша стаття „Політики" викликала в цілому українському громадянстві велике порушення, передаємо і це доповнення, чи радше виснення у повному тексті. Одночасно — звертаючи лише увагу, що нинішня декларація значно відбігає від первісного і тону і змісту становища „Політики" у позитивному сенсі і тому є додатнім проявом (дарма, що засадничий підхід „Політики" до декларації УНДО, як до „помилки", ріжниться діяметрально від нашого погляду на цю справу), — стримуємося покищо від усяких ближчих коментарів та заповідаємо, що цій справі присвятимо згодом окрему статтю.

Текст статті „Політики" звучить:

„Наша стаття п. н. „Нещаслива заява УНДО діждалася дуже численних пресових відгуків, Однак з прикрістю мусимо ствердити, що її зміст був часто інтепретований незгідно з замірами автора. Це торкається передовсім відгуку, що його згадана стаття викликала серед українців Червенської Землі, та який виявився головно в обширній статті п. посла Володимира (в тексті оригіналу помилково сказано „Василя" — Прим. Ред.) Кузьмовича, одного з найчільніших провідників УНДО, поміщеній у щоденику „Діло"", Отже почуваємось до обовязку спростувати враження, що його може нещаслива стилізація статті, чи радше її неуважна лектура викликала у деяких читачів і критиків. Зокрема стверджуємо, що:

1) Лінія національної політики, яку віддавна вів наш часопис, не підлягла найменшій зміні. Вона полягає на підкреслюванні спільних інтересів польського й українського народу в обличчі російської небезпеки і на змаганні витворити умовини, які психічно уможливилиб тісну співпрацю обох народів на випадок вибуху конфлікту з Росією. Зокрема вважаємо, що українці, які живуть у Річипосполитій, повинні діставати науку у народніх і середніх школах в рідній мові, мати власний університет та участь у територіяльній самоуправі, зі збереженням усіх прерогатив польського населення.

2) Не відмовляємо українському населенню права висувати політичні постуляти, бо навіть Секретаріят Порозуміння, якого устами промовляє проф. Грабський, один із найзавзятіших ворогів українців, не відмовляє їм цього права. Зате застерігаємо собі змогу критично оцінювати ефект, що його можуть викликати висувані в певній хвилині в певній формі постуляти українців. Вважаємо також, що з факту, що українці висували якісь постуляти, не виходить, щоб ми в кожному випадку мали на них годитися.

3) Ми далекі від іронізування на тему українських визвольницьких боїв, бо ста-

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС „ДІЛА" Ч. 10.

І. БИЛИНА.

Нечиста сила.

Не люблю розказувати про незвичайні чи надприродні речі, бо люди беруть їх звичайно з другої руки і в них мало хто вірить. Але тому, що те, про що хочу розказати, я сам пережив, і як читач побачить, воно зовсім віродостойне, розкажу.

Було це перед війною в 1911 році. Я був на третьому році фільософії і мешкав в Академічнім Домі. Тоді, як відомо, Львів був повний студентів-українців, емігрантів з Наддніпрянщини і з них кількох мешкало в Академічнім Домі.

Сірому галицькому студентові важко було приступити до одного з таких емігрантів, бо вони звичайно приставали тільки з соціялістичними діячами, провідниками молоді і паннами-студентками. Всеж мені пощастило зазнайомитися ближче з одним емігрантом. Це був, як казали, визначний хемік, який у Росії був замішаний у бомбову справу і мусів утікати за кордон. Називався Ш-ський, був шляхтич і визначався незвичайно делікатною поведінкою в товаристві. Доволі сказати, що заки подав кому руку, наперед витирав долоню поза спиною у хустинку. Це тому, що йому дуже пітніли руки. Зрештою, був дуже нервовий і можливо хоровитий.

Я зазнайомився з ним при такій нагоді: Було це на початку червня, в неділю по полудні. Був гарний день. У такі дні Академічний Дім звичайно пустів, бо його мешканці виїздили масово на село, чи то виходили на місто, до парку, на проходи. Зокрема тої неділі ще був приїхав Блеріо чи якийсь інший летун зі своїм одноплощинником, щоб показати львовянам свій лет, і через те в Академічнім Домі буквально не лишився ані один студент. Лишився тільки я. А лишився тому — ніяково до цього признаватися — що я вже був дійшов до третього року університету, а зі свого предмету — історії, не вмів ще нічого. Я на першому році почав студіювати стислу фільософію, на другім математику, а на третій переписався на історію. Щоб не переписуватися ще четвертий раз, (що очевидно значило прогавити університет) і змарнувати життя, я взявся „кути" ту історію, так, що не міг навіть неділі посвятити відпочинкові. Крім цього я взяв собі за спеціяльність середневічню історію середущої Европи, хотячи, висловлюючися образово, через той міст дійти до зрозуміння історії наших князів, що зрештою мені й досі не вдалося.

Можна собі уявити, що мені самому на цілий Академічний Дім — я мешкав на другім поверсі — було сумно і ніяково. Сумно тому, що другі бавилися і веселилися, а я сидів над книжкою, ніяково — чому? не знаю.

Це був час, коли люди вже почали пробомкувати про війну. Мариво війни мене не страшило, бо я не вірив у вибух війни. Але мене цікавило і переймало — все одно, з якої причини — те, що собі наш нарід розказував у звязку і внаслідок воєнних звісток. А саме розказував, як це собі певно кожний пригадує, про світляні хрести, що появлялися на небі, про виродка серед тварин і людей. В якімсь підльвівськім селі в однім домі мали навіть появитися „духи", а це проявлялося в тім, що вночі завсіди в одній порі щось кидало по хаті бараболями, буряками то цибулями. Якщо це була правда, то була це добра примітивна прогноза куль і стрілен, що почали підчас війни лякати нарід.

Отже коли я так тої неділі сидів у своїй кімнаті, позираючи час до часу у вікно, чи не летить людська птаха, я почув нагло на коридорі якийсь, доволі сильний стукіт. Це було так, якби раптом переїхав попри дім вантажний віз. Я насторожився. Що це моглоб бути? Напад?.. Завалилася стіна чи стеля?.. Мені забилося серце.

За хвилину стукіт повторився. Додаючи собі відваги, я кинувся до дверей. Глянув на коридор — не чути і не видно нічого. А прецінь стукіт був близько моїх дверей.

Мені ще більше забилося серце. Я вже почав думати про духи, що то кидають, чим попало, по хаті...

Але знов додаю собі відваги, — я-ж був соціяліст і раціоналіст! — затріскую двері і щоб скоріше забути немиле враження, беруся назад до скриптів.

Та що! За хвилину стукіт або радше гуркіт знов повторився.

Думка про духи стає настирливіша. Але я не даюся і вмовляю в себе, що це може якийсь товариш робить мені збитка, гримаючи десь до дверей і втікаючи, щоб мене настрашити і відвести від того, щоб я вчився. Є такі заздрісники на світі!

Підходжу на пальцях до дверей, потихеньки відчиняю, вихиляю голову на коридор і жду. Дійсно зачинає гримати, але не орієнтуюся де, бо нікого не видно. Що за лихо?!

Виходжу на коридор і голосно кашляю, щоб видати хрещений голос. Та тоді чую в сусідній, зараз коло моєї, кімнаті, де мешкав Ш-ський, виразний стукіт до дверей зі середини і благальний і перестрашений голос Ш-ського, якісь слова, з яких лише розумію „якась нечиста сила"...

Можна собі уявити, що в першій хвилині це на мене так поділало, що справді вірю в появу

Але останні події викликали теж деякі невідрадні явища. Маємо на думці намагання деяких кол використати створену ситуацію для себе. В кількох повітових містах відбулися вже навіть наради деяких наших людей над тим, „куди жіноцтво має тепер пристати". Замішання між жіноцтвом спричинила теж одна газетка, яка без порозуміння із львівським проводом кинула тепер гасло творити жіночі секції при національних товариствах.

Розуміємо добре, що жінки, які перейшли школу Союзу Українок, це цінний елемент і кожна організація радо принялаб його у свої ряди. Всеж у даній ситуації ніяка установа не повинна кермуватись егоїстичними спонуками, але мусить мати на увазі добро загалу. А це добро вимагає збереження в тій чи іншій формі **цілости українського жіночого руху.** Незалежно від того, яка доля постигне Союз Українок, **жіноцтво на місцях не сміє робити нічого самочинно і повинно вичекати на директиви згори.** Бо 60-тисячна армія українського зорганізованого жіноцтва тільки тоді залишиться поважним чинником у нашому національному житті, коли вона не розгубиться по кількох товариствах, а збереже свою єдність та суцільність.

32 ге бомбардування Аліканте.

500 УБИТИХ І 2.000 РАНЕНИХ.

В пятницю вполудне 5 національних літаків збомбардувало Аліканте, вбиваючи 5 осіб і ранячи 15.

Є це вже 32-ге бомбардування міста від 25. травня. Летунські бомби вбили там разом 500 осіб, ранили 2.000.

ПОРТ ГАНДІЯ ЗНОВУ ЗБОМБАРДОВАНИЙ.

Як подає Райтер, національні літаки знову скинули на Порт Гандію 6 бомб; затонув один еспанський пароплав.

ЗАТОНУЛИ ДВА БРИТІЙСЬКІ КОРАБЛІ.

Підчас національних налетів ушкоджено два британські кораблі: один у Кастелльоні, другий в Аліканте. Тепер вони оба затонули.

Тільки освіта й виховання запевнять майбутність Народу. Тимто не жалуймо датків на освітньо-виховну працю „Просвіти"!

З польської преси.

„Політика" вияснює своє становище до декларації УНДО.

„Політика" з 10. ц. м. принесла на 1-ій сторінці товстим друком статтю п. н. „Ще в українській справі", яка має декларативний характер (підписана також „Зеспул") та появилась унаслідку гострої реакції української преси на попередню голосну статтю того часопису у справі декларації УНДО. Тому, що згадана перша стаття „Політики" викликала в цілому українському громадянстві велике порушення, передаємо і це доповнення, чи радше вияснення у повному тексті. Одночасно — звертаючи лише увагу, що нинішня декларація значно відбігає від первісного і тону і змісту становища „Політики" у позитивному сенсі і тому є додатнім проявом (дарма, що засадничий підхід „Політики" до декларації УНДО, як до „помилки", ріжниться діяметрально від нашого погляду на цю справу), — стримуємося покищо від усяких ближчих коментарів та заповідаємо, що цій справі присвятимо згодом окрему статтю.

Текст статті „Політики" звучить:

„Наша стаття п. н. „Нещаслива заява УНДО діждалася дуже численних пресових відгуків. Однак з прикрістю мусимо ствердити, що її зміст був часто інтепретований незгідно з замірами автора. Це торкається передовсім відгуку, що його згадана стаття викликала серед українців Червенської Землі, та який виявився головно в обширній статті п. посла Володимира (в тексті оригіналу помилково сказано „Василя" — Прим. Ред.) Кузьмовича, одного з найчільніших провідників УНДО, поміщеній у щоденику „Діло"". Отже почуваємось до обовязку спростувати враження, що його може нещаслива стилізація статті, чи радше її неуважна лектура викликала у деяких читачів і критиків. Зокрема стверджуємо, що:

1) Лінія національної політики, яку віддавна вів наш часопис, не підлягла найменшій зміні. Вона полягає на підкреслюванні спільних інтересів польського й українського народу в обличчі російської небезпеки і на змаганні витворити умовини, які психічно уможливилиб тісну співпрацю обох народів на випадок вибуху конфлікту з Росією. Зокрема вважаємо, що українці, які живуть у Річипосполитій, повинні діставати науку у народніх і середніх школах в рідній мові, мати власний університет та участь у територіяльній самоуправі, зі збереженням усіх прерогатив польського населення.

2) Не відмовляємо українському населенню права висувати політичні постуляти, бо навіть Секретаріят Порозуміння, якого устами промовляє проф. Грабський, один із найзавзятіших ворогів українців, не відмовляє їм цього права. Зате застерігаємо собі змогу критично оцінювати ефект, що його можуть викликати висувані в певній хвилині в певній формі постуляти українців. Вважаємо також, що з факту, що українці висували якісь постуляти, не виходить, щоб ми в кожному випадку мали на них годитися.

3) Ми далекі від іронізування на тему українських визвольницьких боїв, бо ста-

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС „ДІЛА" Ч. 10.

І. БИЛИНА.

Нечиста сила.

Не люблю розказувати про незвичайні чи надприродні речі, бо люди беруть їх звичайно з другої руки і в них мало хто вірить. Але тому, що те, про що хочу розказати, я сам пережив і як читач побачить, воно зовсім віродостойне, розкажу.

Було це перед війною в 1911 році. Я був на третьому році фільософії і мешкав в Академічнім Домі. Тоді, як відомо, Львів був повний студентів-українців, емігрантів з Наддніпрянщини і з них кількох мешкало в Академічнім Домі.

Сірому галицькому студентові важко було приступити до одного з таких емігрантів, бо вони звичайно приставали тільки з соціялістичними дівчами, провідниками молоді і паннами-студентками. Всеж мені пощастило зазнайомитися ближче з одним емігрантом. Це був, як казали, визначний хемік, який у Росії був замішаний у бомбову справу і мусів утікати за кордон. Називався Ш-ський, був шляхтич і визначався незвичайно делікатною поведінкою в товаристві. Доволі сказати, що заки подав кому руку, наперед витирав долоню поза спиною у хустинку. Це тому, що йому дуже пітніли руки. Зрештою, був дуже нервовий і можливо хоровитий.

Я зазнайомився з ним при такій нагоді: Було це на початку червня, в неділю по полудні. Був гарний день. У такі дні Академічний Дім звичайно пустів, бо його мешканці виїжджали масово на село, чи то виходили на місто, до парку, на проходи. Зокрема тої неділі ще був приїхав Блеріо чи якийсь інший летун зі своїм одноплощинником, щоб показати львовянам свій лет, і через те в Академічнім Домі буквально не лишився ані один студент. Лишився тільки я. А лишився тому — ніяково до цього признаватися — що я вже був дійшов до третього року університету, а зі свого предмету — історії, не вмів ще нічого. Я на першому році почав студіювати стислу фільософію, на другім математику, а на третій переписався на історію. Щоб не переписуватися ще четвертий раз, (що очевидно значило прогавити університет) і змарнувати життя, я взявся „кути" ту історію, так що не міг навіть неділі посвятити відпочинкові. Крім цього я взяв собі за спеціяльність середневічну історію середущої Европи, хотячи, висловлюючися образово, через той міст дійти до зрозуміння історії наших князів, що зрештою мені й досі не вдалося.

Можна собі уявити, що мені самому на цілий Академічний Дім — я мешкав на другім поверсі — було сумно і ніяково. Сумно тому, що другі бавилися і веселилися, а я сидів над книжкою, ніяково — чому? не знаю.

Це був час, коли люди вже почали пробомкувати про війну. Мариво війни мене не страшило, бо я не вірив у вибух війни. Але мене цікавило і переймало — все одно, з якої причини — те, що собі наш нарід розказував у звязку і внаслідок воєнних звісток. А саме розказував, як це собі певно кожний пригадує, про світляні хрести, що появлялися на небі, про виродка серед тварин і людей. В якімсь підльвівськім селі в однім домі мали навіть появитися „духи", а це проявлялося в тім, що вночі завсіди в одній порі щось кидало по хаті бараболями, буряками то цибулями. Якщо це була правда, то була це добра примітивна прогноза куль і стрілен, що почали підчас війни лякати нарід.

Отже коли я так тої неділі сидів у своїй кімнаті, позираючи час до часу у вікно, чи не летить людська птаха, я почув нагло на коридорі якийсь, доволі сильний стукіт. Це було так, якби раптом переїхав попри дім вантажний віз. Я насторожився. Що це моглоб бути? Напад?.. Завалилася стіна чи стеля?.. Мені забилося серце.

За хвилину стукіт повторився. Додаючи собі відваги, я кинувся до дверей. Глянув на коридор — не чути і не видно нічого. А прецінь стукіт був близько моїх дверей.

Мені ще більше забилося серце. Я вже почав думати про духи, що то кидають, чим попало, по хаті...

Але знов додаю собі відваги, — я-ж був соціяліст і раціоналіст! — затріскую двері і щоб скоріше забути немиле враження, беруся назад до скриптів.

Та що! За хвилину стукіт або радше гуркіт знов повторився.

Думка про духи стає настирливіша. Але я не даюся і вмовляю в себе, що це може якийсь товариш робить мені збитка, гримаючи десь до дверей і втікаючи, щоб мене настрашити і відвести від того, щоб я вчився. Є такі заздрісники на світі!

Підходжу на пальцях до дверей, потихеньки відчиняю, вихиляю голову на коридор і жду. Дійсно зачинає гримати, але не орієнтуюся де, бо нікого не видно. Що за лихо?!

Виходжу на коридор і голосно кашляю, щоб видати хрещений голос. Та тоді чую в сусідній, зараз коло моеї, кімнаті, де мешкав Ш-ський, виразний стукіт до дверей зі середини і благальний і перестрашений голос Ш-ського, якісь слова, з яких лише розумію „якась нечиста сила"...

Можна собі уявити, що в першій хвилині це на мене так поділало, що справді вірю в появу

вимоґ з пошаною до всіх рухів, опертих на ідейному підложжі.

4) Не твердимо, немов декларація УНДО була видана з намови Німеччини, хоч таке враження мали деякі кола. Твердимо тільки, що колиб так було, то українська помилка булаб ще важча, ніж та, яку дійсно зробили. При цій нагоді мусимо підкреслити велике обурення, що його викликав серед українців сам здогад, що ту декларацію могла інспірувати німецька політика, свідчить позитивно про державні настрої провідників найбільшої української партії у Польщі. Польське громадянство рішуче не доцінює леґалізму провідників українського руху в Червенській Землі.

Зате твердимо і завжди будемо твердити що оголошення тієї декларації в теперішній хвилині було кроком помилковим, який не влекшить остаточної нормалізації польсько-українських відносин, але її утруднить. Був це крок, спрямований проти польської закордонної політики. Поминаємо факт, що зібрані докладніші інформації справді стверджують, що та декларація справді повстала під впливом розвязання „Союзу Українок", а не під впливом якихось чужинецьких порад. Її наслідком було скріплення совітофільського і чехофільського табору в Европі й у Польщі. Це річ совісти українців у Червенській Землі оцінити, наскільки таке скріплення лежало у справжніх інтересах їх народу.

Колиж підходимо до цієї справи з погляду внутрішньої політики, то мусимо ствердити, що висуваючи у нашій статті вимогу щоб декларація не змінила національної політики Польщі, ми передбачували тільки можливість загострення курсу супроти українців, а не — як вони мабуть сподівалися — її злагіднення унаслідку того кроку. Дійсність вже доказала, що ми не помилялися і що дійсно декларація спричинила не поправу польсько-українських відносин, але виразне їх погіршення. Тому в цій хвилині не пора думати про полеміку з групами, які змагають до співділання обох народів, але радше про те, щоб по змозі запобігти кепським наслідкам останнього виступу, однаково шкідливого для Польщі, як і для української справи".

Що писало „Діло" 50 років тому.

Вівторок, 12 червня (31 травня) 1888.

ЧОМУ ЗРІКАТИСЯ СВОГО СЛОВА.

На першому місці „Діло" друкує письмо, яке „Народня Рада" вислала до міністра освіти д-ра Ґавча у справі українських паралельних кляс у гімназії в Перемишлі. „Народня Рада" просить міністра, щоб створив при тих клясах підготовну клясу, бо тому, що ані в самому Перемишлі ані в сусідних повітах нема ані одної четиркласової народньої школи з українською мовою навчання, нема де підготовити дітей до паралельних кляс гімназії. Крім того „Народня Рада" просить, щоб міністр створив у Перемишлі четиро-клясову народню школу з українською мовою навчання.

Друкуючи це письмо „Діло" закликає українців Перемишля та перемиських околиць, приватних людей та цілі громади і деканати, вносити у тій справі петиції до міністра освіти. І закликає вносити ці петиції у рідній мові:

„Розуміється, що письма до міністра — як і взагалі всюди — можна і треба писати по руськи. Наші люди чомусь бояться руського письма, пишуть до Відня по німецьки, а тим нераз самі собі шкодять. Знаємо один приклад, що руський священик з Галичини, вносячи петицію до державної ради у справі свого покривдження, вніс її не по руськи, але по німецьки. Його петицію віддали петиційній комісії. Якби вона була писана по руськи, комісія булаб приділила її послові о. Озарковичеві, членові тієї комісії, але що була писана по німецьки, то віддали її німцеві, а той справу зовсім не так зреферував, як міг би був зреферувати посол русин. Можуть всі народи Австрії писати до Відня по свому, чому тільки самі русини мають зрікатися свого слова?!

НЕ ДРАЗНИТИ НІМЦІВ!

„З Парижа повідомляють, що урядовці і вся служба східної залізниці дістали гострий наказ уникати всього, що могло би дразнити німців на границі.

НІМЕЦЬКИЙ ЦІСАР НЕ ВИДУЖУЄ.

Почдам, 12. червня. Трудноші при простатуванні не уступили ще зовсім. Вчорашній день перебув цісар добре, але під вечір проявилася гарячка.

З українського життя у ЧСР.

ВІДКРИТТЯ ФІЛІЇ Т-ВА „ПРОСВІТА" У БРНІ.

Заходом д-ра М. Слюсара та цілого гурту наших українських громадян у Брні повстав перед кількома місяцями у Брні Організаційний Комітет, що занявся підготовними працями до заснування філії Т-ва „Просвіта" у Брні. Потребу культурно-освітнього товариства у Брні, яке малоб безпосереднє відношення до потреб місцевої української кольонії з одного боку та Підкарпаття з другого, відчували всі тим більше, що філії Т-ва „Просвіта" вже якслід функціонували у Празі та Братиславі, тоді як брненський осередок культурного життя в цьому відношенні залишався позаду. Філія Т-ва „Просвіта" у Брні тим потрібніша, що саме коло того т-ва можуть збиратися всі українці без огляду на їх походження та переконання. Під зручним веденням підготовної праці Організаційний Комітет на чолі з судовим надрадником Дубом довів справу до успішного її завершення.

Саме дня 6. червня ц. р. у Брні відбулися установчі збори, на які прибув сам голова Матірнього Т-ва „Просвіта" в Ужгороді д-р Ю. Бращайко. На двірці зустріли його представники Організаційного Комітету — голова д-р Дуб, заступник д-р М. Слюсар і члени п. М. Сиґериз та проф. Т. Монюк. Установчі збори відкрив д-р Дуб короткою промовою, в якій передовсім привітав присутніх гостей, членів і представників, зокрема голову Матірнього Т-ва в Ужгороді д-ра Ю. Бращайка, д-ра Опоченського та представників преси. Відтак збори вшанували повстанням з місць та 1-хвилинною мовчанкою память померлого президента-визволителя Т. Г. Масарика, як добродія та мецената Матірнього Т-ва „Просвіта" в Ужгороді, після чого одноголосно вибрали президію установчих зборів у складі: д-р Ю. Бращайко — голова зборів, інж. Франтик — секретар перший та інж. Пасіка — секретар другий.

Голова Матірнього Т-ва д-р Ю. Бращайко, дякуючи за обрання провідником установчих зборів, у прекрасній промові подав короткий огляд історії Т-ва „Просвіта" в Ужгороді та всесторонній перегляд її доцьогочасної діяльности, зокрема — культурно-освітньої, видавничої і театральної. Факт заснування філії у Брні вітав, як дальше досягнення наших культурних змагань і висловив надію, що ця філія слідом за празькою та братиславською буде плекати нашу культуру на цілій моравськошлеській землі серед українців та братнього чехословацького народу. Відтак на пропозицію голови зборів ухвалено денний порядок з доповненням точки про прочитання та принятя статуту.

Д-р М. Слюсар перечитав привітні письма від о. Августина Волошина, посла до парляменту Ю. Ревая та ін. Статут принято згідно всіми голосами.

На пропозицію окремої комісії вибрано Управу філії Т-ва „Просвіта" у Брні в такому складі: голова надрадник д-р Дуб, заступник д-р М. Слюсар, секретар інж. Франтик, другий секретар інж. Пасіка, скарбник п-і Е. Готфрідова, господар п. М. Сиґерич, члени: д-р Ліщинський та д-р Ольшевський. Члени освітньої комісії: проф. Т. Монюк і д-р Чолій. Бібліотекар п-і Мацевичева.

Після офіційної частини установчих зборів відбулися свобідні розмови членів і гостей новозаснованого товариства. Слід відмітити промову новообраного голови Т-ва д-ра Дуба, в якій він подав огляд діяльности та заслуг перед Т-вом голови Матірнього Т-ва д-ра Ю. Бращайка, як мецената Т-ва і громадянського діяча, та промову останнього, як відповідь на оцінку своєї діяльности, в якій д-р Ю. Бращайко переповів історію будування дому „Просвіти" в Ужгороді, вказавши на всі ті труднощі, що стояли та ще й досі стоять на шляху до успішного завершення цього шляхотного завдання. Зокрема бесідник підкреслив значіння „Просвіти" як всенародньої установи та висловив надію, що і на брненському ґрунті „Просвіта" стане не тільки новим вогнищем національного культурного життя, але також обєднуючим осередком усіх українців без огляду на їх переконання.

Після зборів відбулося перше засідання Управи при участи голови Матірнього Т-ва д-ра Ю. Бращайка, що намітило низку важніших завдань, які брненська філія має здійснити. З них можемо відмітити — поза чисто адміністраційними справами — справу стипендійного фонду, просвітянського пресового органу, бібліотеки та читальні.

Слід зазначити, що установчі збори пройшли в поважному діловому тоні, що можна завдячувати Організаційному Комітетові. Зі свого боку бажаємо брненській філії та її Управі якнайкращого успіху в її діяльности на користь і славу українського народу.

М. Вітровський.

духів. Але слава Богу, — думаю собі, — що хоч не я сам у домі, але є ще хтось зі мною!

— Що, що сталося?!

— Кажу-ж вам, товаришу, — тим самим благальним і перестрашеним голосом говорить Ш-ський, — якась нечиста сила замкнула мене і не можу вийти! Зробіть ласку, відчиніть!

Мені зробилося смішно, що він раз-у-раз говорить про нечисту силу, але знов новий ляк зібрав мене, бо я собі подумав, що може він зійшов з глуздів і я опинився у домі з божевільним.

— А деж ключ? — питаю. — Та ключа нема в дверях! Пождіть хвилину, я збіжу на долину по ключ.

Ми звичайно виходячи з дому, лишали ключі в шафці на гачках на долині коло сторожівки.

Відходячи, чую далі, як Ш-ський говорить про нечисту силу, але вже не стараюся зрозуміти, що.

Я збіг надолину, але ключа від кімнати Ш-ського нема. Стукаю до сторожа, щоб узяти витрих, але сторожа нема. Певно пішов глядіти на лет Блеріота. Що мені робити? Задиханий біжу назад на другий поверх, щоб принаймеще Ш-ського заспокоїти, що жадної нечистої сили нема.

Колиж зближаюся до дверей, Ш-ський стоїть уже зніяковілий, але все ще переляканий, у відчинених дверях.

— Якже ви відчинили?

— Та бачите, товаришу, я по обіді положився спати, але передше замкнувся і, не думаючи, витягнув ключ і сховав до кишені. Збудившись, забув, що я сам сховав ключ. А то справді я думав, що якась нечиста сила мене замкнула.

Вартости тривкі і ті, що проминають.

В одній товаристві вели розмову на тему розваг і еволюції смаку широкої публики. Йшло про те, яку найбільшу пристрасть любить ця публика: театр, кіно чи спортові змагання?

Переважав загальний погляд, що смак є дуже мінливий і химерний та не відомо, від чого залежить. Нині мода на те, завтра на що інше, але чому саме так, нікому не вдалося прослідити.

Один з присутніх, якого знайомі вважали гарячим аматором-психольогом, з увагою прислухувався дискусії і врешті таке сказав:

— Мода на розваги справді часто зміняється, але не у всіх напрямках. Візьмім приміром нахил до азарту, до гри. Тут від віків нічого не змінилося і не зміняється. Багато людей скоро забуває про свою побічну вірність моді і коли трапиться нагода, користають з такої пристрасти, як гра. Азарт — цеж одна із найбільше шкідливих недуг суспільства, бо ніхто не має права для тимчасової химери ставити на карту часто добуток цілого життя. Вправді є й такі, що і азартові приписують якісь вартости, але я переконаний, що вони самі не вірять у щирість своїх арґументів.

— Чи ви є противником всякої гри?

— Ні! Протестую тільки проти азарту. Зате гри неазартові є зовсім гарною розвагою, а нераз навіть мають дуже корисне суспільне значіння. Маю на думці гру на Клясовій Льотерії. Наша Льотерія має дві постійні вартости: емоційну і матеріяльну. Тому, що вона не має нічого спільного з азартом, хоч дає емоцію і змогу виграти, є вона найкращим способом поборювання азарту. Я теж проти азарту маю вже в кишені „пятку" льосу до першої кляси сорокдругої Клясової Льотерії і з чистим сумлінням раджу кожному з вас піти за моїм прикладом.

вимось з пошаною до всіх рухів, опертих на ідейному підложжі.

4) Не твердимо, немов декларація УНДО була видана з намови Німеччини, хоч таке враження мали деякі кола. Твердимо тільки, що колиб так було, то українська помилка булаб ще важча, ніж та, яку дійсно зробили. При цій нагоді мусимо підкреслити велике обурення, що його викликав серед українців сам здогад, що ту декларацію могла інспірувати німецька політика, свідчить позитивно про державні настрої провідників найбільшої української партії у Польщі. Польське громадянство рішуче не доцінює легалізму провідників українського руху в Червенській Землі.

Зате твердимо і завжди будемо твердити що оголошення тієї декларації в тепершній хвилині було кроком помилковим, який не влекшить остаточної нормалізації польсько-українських відносин, але її утруднить. Був це крок, спрямований проти польської закордонної політики. Поминаємо факт, що зібрані докладніші інформації справді стверджують, що та декларація справді повстала під впливом розвязання „Союзу Українок", а не під впливом якихось чужинецьких порад. Її наслідком було скріплення совітофільського і чехофільського табору в Европі й у Польщі. Це річ совісти українців у Червенській Землі оцінити, наскільки таке скріплення лежало у справжніх інтересах їх народу.

Колиж підходимо до цієї справи з погляду внутрішньої політики, то мусимо ствердити, що висуваючи у нашій статті вимогу щоб декларація не змінила національної політики Польщі, ми передбачували тільки можливість загострення курсу супроти українців, а не — як вони мабуть сподівалися — її злагіднення унаслідку того кроку. Дійсність вже доказала, що ми не помилялися і що дійсно декларація спричинила не поправу польсько-українських відносин, але виразне їх погіршення. Тому в цій хвилині не пора думати про полеміку з групами, які змагають до співдіяння обох народів, але радше про те, щоб по змозі запобігти кепським наслідкам останнього виступу, однаково шкідливого для Польщі, як і для української справи".

Що писало „Діло" 50 років тому.

Вівторок, 12 червня (31 травня) 188[illegible].

ЧОМУ ЗРІКАТИСЯ СВОГО СЛОВА.

На першому місці „Діло" друкує письмо, як „Народня Рада" вислала до міністра освіти д-ра Ґавча у справі українських паралельних клясах у ґімназії в Перемишлі. „Народня Рада" просить міністра, щоб створив при тих клясах підготовну клясу, бо тому, що ані в самому Перемишлі ані в сусідних повітах нема ані одної чотирокласової народньої школи з українською мовою навчання, нема де підготовити дітей до паралельних кляс ґімназії. Крім того „Народня Рада" просить, щоб міністр створив у Перемишлі чотиро-клясову народню школу з українською мовою навчання.

Друкуючи це письмо „Діло" закликає українців Перемишля та перемиських околиць, приватних людей та цілі громади і деканати, вносити у тій справі петиції до міністра освіти. І закликає вносити ці петиції у рідній мові:

„Розуміється, що письма до міністра — як і взагалі всюди — можна і треба писати по руськи. Наші люди чомусь бояться руського письма, пишуть до Відня по німецьки, а тим нераз самі собі шкодять. Знаємо один приклад, що руський священик з Галичини, вносячи петицію до державної ради у справі свого покривдження, вніс її не по руськи, але по німецьки. Його петицію віддали петиційній комісії. Якби вона була писана по руськи, комісія булаб приділила її послові о. Озаркевичеві, членові тієї комісії, але що була писана по німецьки, то віддали її німцеві, а той справу зовсім не так зреферував, як не би був зреферувати посол русин. Можуть всі народи Австрії писати до Відня по свому, чому тільки самі русини мають зрікатися свого слова?!

НЕ ДРАЗНИТИ НІМЦІВ!

„З Парижа повідомляють, що урядовці і вся служба східної залізниці дістали гострий наказ уникати всього, що могло би дразнити німців на границі.

НІМЕЦЬКИЙ ЦІСАР НЕ ВИДУЖУЄ.

Почдам, 12. червня. Трудноші при проковтуванні не уступили ще зовсім. Вчорашній день перебув цісар добре, але під вечір проявилася гарячка.

З українського життя у ЧСР.

ВІДКРИТТЯ ФІЛІЇ Т-ВА „ПРОСВІТА" У БРНІ.

Заходом д-ра М. Слюсара та цілого гурту інших українських громадян у Брні повстав перед кількома місяцями у Брні Організаційний Комітет, що занявся підготовними працями до заснування філії Т-ва „Просвіта" у Брні. Потребу культурно-освітнього товариства у Брні, яке малоб безпосереднє відношення до потреб місцевої української кольонії з одного боку та Підкарпаття з другого, відчували всі тим більше, що філії Т-ва „Просвіта" вже якслід функціонували у Празі та Братиславі, годі як бренський осередок культурного життя в цьому відношенні залишався позаду. Філія Т-ва „Просвіта" у Брні тим потрібніша, що саме коло того т-ва можуть збиратися всі українці без огляду на їх походження та переконання. Під зручним веденням підготовної праці Організаційний Комітет на чолі з судовим надрадником Дубом довів справу до успішного її завершення.

Саме дня 6. червня ц. р. у Брні відбулися установчі збори, на які прибув сам голова Матірнього Т-ва „Просвіта" в Ужгороді д-р Ю. Бращайко. На двірці зустріли його представники Організаційного Комітету — голова д-р Дуб, заступник д-р М. Слюсар і члени п. М. Сигерич та проф. Т. Монюк. Установчі збори відкрив д-р Дуб короткою промовою, в якій передовсім привітав присутніх гостей, членів і представників, зокрема голову Матірнього Т-ва в Ужгороді д-ра Ю. Бращайка, д-ра Опоченського та представників преси. Відтак збори вшанували повстанням з місць та 1-хвилинною мовчанкою память помершого президента-визвольника Т. Г. Масарика, як добродія та мецената Матірнього Т-ва „Просвіта" в Ужгороді, після чого одноголосно вибрали президію установчих зборів у складі: д-р Ю. Бращайко — голова зборів, інж. Франтик — секретар перший та інж. Пасіка — секртар другий.

Голова Матірнього Т-ва д-р Ю. Бращайко, дякуючи за обрання провідником установчих зборів, у прекрасній промові подав короткий огляд історії Т-ва „Просвіта" в Ужгороді та всесторонній перегляд її доцьогочасної діяльности, зокрема — культурно-освітньої, видавничої і театральної. Факт заснування філії у Брні вітав, як дальше досягнення наших культурних змагань і висловив надію, що ця філія слідом за праською та братиславською буде плекати нашу культуру на цілій моравсько-шлеській землі серед українців та братнього чехословацького народу. Відтак на пропозицію голови зборів ухвалено денний порядок з доповненням точки про прочитання та приняття статуту.

Д-р М. Слюсар перечитав привітні письма від о. Августина Волошина, посла до парляменту Ю. Ревая та ін. Статут принято згідно всіми голосами.

На пропозицію окремої комісії вибрано Управу філії Т-ва „Просвіта" у Брні в такому складі: голова надрадник д-р Дуб, заступник д-р М. Слюсар, секретар інж. Франтик, другий секретар інж. Пасіка, скарбник п-і Е. Ґотфрідова, господар п. М. Сиґерич, члени: д-р Ліщинський та д-р Ольшевський. Члени освітньої комісії: проф. Т. Монюк і д-р Чолій. Бібліотекар п-і Мацієвичева.

Після офіційної частини установчих зборів відбулися свобідні розмови членів і гостей новозаснованого товариства. Слід відмітити промову новообраного голови Т-ва д-ра Дуба, в якій він подав огляд діяльности та заслуг перед Т-вом голови Матірнього Т-ва д-ра Ю. Бращайка, як мецената Т-ва і громадянського діяча, та промову останнього, як відповідь на оцінку своєї діяльности, в якій д-р Ю. Бращайко переповів історію будування дому „Просвіти" в Ужгороді, вказавши на всі ті труднощі, що стояли та ще й досі стоять на шляху до успішного завершення цього шляхотного завдання. Зокрема бесідник підкреслив значіння „Просвіти" як всенародньої установи та висловив надію, що і на бренському ґрунті „Просвіта" стане не тільки новим вогнищем нашого культурного життя, але також обєднуючим осередком усіх українців без огляду на їх переконання.

Після зборів відбулося перше засідання Управи при участи голови Матірнього Т-ва д-ра Ю. Бращайка, що намітило низку важніших завдань, які бренська філія має здійснити. З них можемо відмітити — поза чисто адміністраційними справами — справу стипендійного фонду, просвітянського пресового органу, бібліотеки та читальні.

Слід зазначити, що установчі збори пройшли в поважному діловому тоні, що можна завдячувати Організаційному Комітетові. З свого боку бажаємо бренській філії та її Управі якнайкращого успіху в її діяльности на користь і славу українського народу.

М. Вітровський

духів. Але слава Богу, — думаю собі, — що хоч не я сам у домі, але є ще хтось зі мною!

— Що, що сталося?!

— Кажу-ж вам, товаришу, — тим самим благальним і перестрашеним голосом говорить Ш-ський, — якась нечиста сила замкнула мене і не можу вийти! Зробіть ласку, відчиніть!

Мені зробилося смішно, що він раз-ураз говорить про нечисту силу, але знов новий ляк зібрав мене, бо я собі подумав, що може він зійшов з глуздів і я опинився у домі з божевільним.

— А деж ключ? — питаю. — Та ключа нема в дверях! Пождіть хвилину, я збіжу на долину по ключ.

Ми звичайно виходячи з дому, лишали ключі в шафці на гачках на долині коло сторожівки.

Відходячи, чую далі, як Ш-ський говорить про нечисту силу, але вже не стараюся зрозуміти, що.

Я збіг надолину, але ключа від кімнати Ш-ського нема. Стукаю до сторожа, щоб узяти витрих, але сторожа нема. Певно пішов глядіти на лет Блеріота. Що мені робити? Задиханий біжу назад на другий поверх, щоб принайменше Ш-ського заспокоїти, що жадної нечистої сили нема.

Колиж зближаюся до дверей, Ш-ський стоїть уже звінковілий, але все ще переляканий, у відчинених дверях.

— Якже ви відчинили?

— Та бачите, товаришу, я по обіді положився спати, але передше замкнувся і, не думаючи, витягнув ключ і сховав до кишені. Збудившись, забув, що я сам сховав ключ. А то справді й думав, що якась нечиста сила мене замкнула.

Вартости тривкі і ті, що проминають.

В однім товаристві вели розмову на тему розваг і еволюції смаку широкої публики. Йшло про те, яку найбільшу пристрасть любить ця публика: театр, кіно чи спортові змагання?

Переважав загальний погляд, що смак є дуже мінливий і химерний та не відомо, від чого залежить. Нині мода на те, завтра на що інше, але чому саме так, нікому не вдалося прослідити.

Один з присутніх, якого знайомі вважали гарячим аматором-психольогом, з увагою прислухувався дискусії і врешті таке сказав:

— Мода на розваги справді часто змінялється, але не у всіх напрямках. Візьмім наприклад нахил до азарту, до гри. Тут від віків нічого не змінилося і не зміниться. Багато людей скоро забуває про снобістичну вірність моді і коли трапиться нагода, користають з такої пристрасти, як гра. Азарт — цеж одна із найбільше шкідливих недуг суспільства, бо ніхто не має права для тимчасової химери [illegible] вити на карту часто добуток цілого [illegible] Вправді є й такі, що і азартові [illegible] якісь вартости, але я переконаний, що [illegible] самі не вірять у щирість своїх аргументів.

— Чи ви є противником всякої гри?

— Ні! Протестую тільки проти [illegible]

Зате гри неазартові є зовсім гарною [illegible] а нераз навіть мають дуже корисне [illegible] значіння. Маю на думці гру на Класовій [illegible] терії. Наша Льотерія має дві [illegible] сти: емоційну і матеріяльну. Тому, [illegible] не має нічого спільного з азартом, [illegible] емоцію і змогу виграти, є вона [illegible] бом поборювання азарту. Я [illegible] азарту маю вже в кишені „пику" [illegible] шої кляси сорокдругої Класової [illegible] чистим сумлінням раджу кожному [illegible] за моїм прикладом.

Літературна сторінка.

Чим школа помогла письменникам.

Недавно один французький журнал для приємности своїх читачів звернувся до ріжних письменників із запитом чи їх шкільна наука стала їм у пригоді у письменницькій професії? Ясно, що запит дістали тільки професійні письменники, які живуть виключно з пера і ясно, що у Франції у 99 відсотках письменники живуть тільки із своєї професії.

Як можна догадатися — відповіді були ріжні. Письменниками стають добрі і злі учні, часто навіть такі, що з літератури у школі не мають найліпших нот. Один із найбільших сучасних поетів (краще не називати всіх по імені) сказав: „Вплив моїх шкільних студій на мою професію був скоріше негативний. Я був дуже поганим учнем і дуже пересічним. Мої професори були в розпуці, коли побачили, що я здав матуру".

Другий поет каже: „Я скористав із школи незвичайно багато. Головно з клясичних предметів. Мої вчителі були винняткові — вони не тільки навчали мене, але вказували мені напрям. Я хотів іти на політехніку, а вони звернули мене на гуманістичний виділ".

Один повістяр сповідається так: „Для моєї бідної родини піти до гімназії це була нечувана річ. У школі я не мав нікого довкола себе, хто цікавився би літературою. Ніщо не підготовило мене до неї, тільки мої власні нахили. Я читав повісти не думаючи про працю їх авторів. Скінчивши гімназію я вступив до адміністраційної служби і сидів за віконцем маґістратської каси. Тоді не можна було і думати про літературу".

Після такого катеґоричного заперечення впливу шкільних студій, один член Франц. Академії заявляє: „Цим студіям я завдячую багато і від перших років школи залежало вже все моє літературне виховання. Але не вчителі мене спрямували на цю дорогу, а сам предмет студій".

Один член Академії Ґонкурів добачує вплив тільки наполовину: „У нашій душі так дивно все разом переплутане. Усі ми любили літературу, але я особисто цікавився історією. Вплив школи переплітався теж з іншими впливами. Письменник, який завдячував би свій талант тільки школі був би дуже вбогим письменником".

Один визначний поет кінчає свої признання так: „Мене проганяли з ріжних гімназій. Тепер цього жалую, бо це поганий приклад для молодих"...

Саме тепер, коли наші учні вернуться до дому із свідоцтвами, добре булоб звернути їм увагу, що погана нота не є ще доказом таланту, таксамо як і добра не є ще остаточною підставою успіху в житті. Та найважніше те, що в нас нема досі професії письменника — ніхто не може жити надією, що зможе заробляти на хліб (на масло і додатки) пишучи повісти, новелі, драми або вірші.

Більшість із письменників, що не вчилися шкільних предметів багато працювали поза школою. Найчастіше буває так, що багато з того, чого вчать у школі пізніше не залишається в памяті, але ще певніший факт: „що з порожнього не наллєш" і коли хто не має знання з ніодного предмету то не має з чого черпати у письменницькій праці. Справжній письменник може використати знання з усіх царин науки і часто потребує доповнювати свою освіту у всіх напрямках.

Одною з найбільших перепон для розвитку наших письменських талантів є недостатня знайомість рідної літературної мови. Школа, найчастіше чужа, такої підготови нашій молоді не дає. Треба нераз довгих літ, щоб скінчивши школу вивчити літературну мову наново самому при допомозі лектури. А в цій праці треба пробиватися таки самотужки, бо нема ні відповідних граматик ні словників ні середовищ, де можнаб розвіяти всякі мовні сумніви. Тимто можна сміло твердити, що всі наші письменники вчаться у власній приватній школі.

Літературна хроніка.

ФІНСЬКА СЕЛЯНСЬКА ПОВІСТЬ.

У перекладі на англійську мову появилася повість фінського письменника Ф. Е. Сіллянпяа „Нуждена спадщина". Прізвище автора виринуло кілька разів при кандидатах на нагороду Нобеля, коли йшло про те, щоб нагороду міг дістати бодай один фінляндець. Згадана повість змальовує сільське життя у суворих районах, що нагадують сувору природу цієї країни. Герой повісти Югне виступає перед нами у 60-ім році життя, коли бере участь у великій пожежі і починає відходити на спочинок після тяжкої довголітньої праці. Він уродився в 1857 р. у сільській хаті, яку мусіли після смерти батька продати на податки. Хлопчина був непокорений, неталановитий і не мав щастя. Він женився з Рікою неохайною наймичкою з хутора, де він працював. Вони мали кілька дітей і жили у злиднях нужди; батько запивався вряди-годи, діти доневжували від хвороб чи нещасливих випадків. У повісти змальована з необлагодженим реалізмом, як у найсуворіших сторінках Гамсунового „Благословенства землі", трагедія селянина. Уявляємо собі, що таку повість міг би був написати Стефаник, автор „Басарабів" і „Вечірньої години".

АНГЛІЙСЬКА УТОПІЙНА САТИРА.

Вона називається „Не було такого від Ґенезіс" і є фантастичною повістю, посідною повною гумору. Її автор Стофер Клавстон змальовує ту хвилину в Европі, коли на неї паде величезний метеорит, давно заповіджений астрономами. На просторі сотень тисяч миль — руїна, румовища. Усі люди ще не вимерли, а у великих державах появляються навіть сміливі та енерґійні діячі, які пробують боротися з такою стихійною катастрофою. У кожному краю є свої ідеалісти, трохи сміливі і трохи наївні. Наприклад в Англії власник великого пресового концерну льорд Пангвард пробує організувати спільну оборону; є там теж група релігійних діячів, що починають проповідувати поворот до морального життя, бо поява метеориту вказує на недалекий кінець світа. У Німеччині у сам розгар протижидівської кампанії — її головний провідник ґріціль закохується у гарній і делікатній жидівці. Представник Совітів товариш Босьгий каже розстріляти 45 астрономів за їх протидержавну діяльність. Найкраще змальовані два головні представники Німеччини — генерал і доктор. Є тут прекомічні сцени, на жаль, неврахвані, бо повість дуже вільно, як на більшість затронених проблем. Автор силкується зберегти об'єктивний підхід і відтворити постаті згідно з атмосферою даної країни; він має багато природної фантазії та ідей логіки.

Повість про єдине досмертне кохання.

Французька письменниця Марґеріта Аду видала нову повість. Її дебют 20-кілька років тому звязаний із славою, з якої вона живе; її наргоджена і в сотні тисяч продана повість „Марія Клєра" досі не забута. Марґеріта Аду живе на провінції, тихим життям, далеко від паризького літературного руху. Її нова повість „Лагідне світло" на перший погляд робить враження старомодної; вона не звернула на себе ширшої уваги публики, тільки критики присвятили їй симпатичні статті. У заголовку є гра слів, тому, що слово „світло" — люмієр однозначне із прізвищем геройки повісти Люмієр так, що можна це розуміти теж „Лагідна Люмієр". М. Аду оповідає нам сумне життя сирітки, залишеної змалку без батька та матері. Дівчина вчиться жити самотно і мовчки. Її першим приятелем є песик. Цей песик змальований без сентиментального прибільшення, без символічних натяків на підсвідому глибину тварини. Песик „Ту" приятель Еглянтини Люмієр є живе створіння для неї важне тим, що тепле, живе і з голосом. Другим приятелем дівчинки є син сусідських селян Ноель, що вміє крадькома перелізати плоти і таксамо хитро добиватися до серця самотної дівчинки. У школі Еглянтина терпить від своїх товаришок, що нею погорджують та їй докучають. Тільки природа є її святинею, куди бідна дівчинка втікає як до пристановища із своїм превражливим серцем. Відчування природи змальоване в цій повісти незвичайно тонко. Друга цікава частина книжки це досмертне кохання Еглянтини із ступня на ступень. Вона годиться вийти заміж за Ноеля і виїхати з ним до Альжиру. Але брат Ноеля та його мати вороже настроєні до Еглянтини хотять перешкодити подружжю і роблять ріжні наклепи на неї. Вона не вміє боронитися арґументами проти хитрих закидів її зради, бо вона зовсім невинна і не виховалася серед людей, що вміють орудувати словом. Приходить вона трагічна сцена оборони невинної дівчини, якій не вірить її друг ранніх літ. За нею йде друга ще більше зворушлива, як дівчина з розпуки шукає забуття у глибині ставу, над яким стільки років бавилася. Вірна собака рятує свою паню і гине. Еглянтина мусить покинути село, де жила, розстатись із своєю улюбленою природою, що була для неї джерелом духового щастя. Еглянтина стає у Парижі помічницею у кравчині. Її любов природи перетворюється у любов музики. Згодом виявляється, що вона має прегарний голос і стає співачкою. Видавалось би, що від тої хвилини повинна початися нова сторінка в житті молодої жінки — ясна, щаслива. Але слава не доходить до співачки; музика, спів заступають їй внутрішне тихе життя. Замість стати оперовою артисткою, вона співає в церкві, де вплинає духово на слухачів. Еглянтина довідавшися про те, що її Ноель оженився, відчуває, що не зможе вже вийти за нікого другого і житиме тільки спогадами, що зростають у неї до сили візій. Вона займеться вихованням нещасливої дитини без мами, але і в цій праці не найде супокою; на неї впадуть нові удари, а вона надалі лишиться та сама кришталько чиста, вірна свому першому ідеалові кохання. Марґеріта Аду з незвичайною ясністю та ніжністю вміє відтворювати те кришталько-ідеальне почування єдиного досмертного кохання — без солодкавого сентименталізму.

ПОШТОВА СКРИНЬКА.

Б. Т. С. Підкамінь. „Під зоряним прапором" і Ваші „Мініятура" не відповідають вимогам нашого конкурсу. Шкода, що Ви не маєте терпцю вималювати дія та особи тільки замічуєте їх неопрацьованим шкіцом.

Ромадан. „Архангел" не є оправданням; дарено Ви звичайте свої мірчування самогубства героя. У оповіданні треба відтворити якусь низку фактів і висловлені мислі.

Борис Спасобійчик. Ваше „Щастя добуте поманою" має так багато нерозумiння, смерти, злочинів і розпуки що саме його заволікання не надається зі трохи веселого настрою.

Літературна сторінка.

Чим школа помогла письменникам.

Недавно один французький журнал для приємности своїх читачів звернувся до ріжних письменників із запитом: чи їх шкільна наука стала їм у пригоді у письменницькій професії? Ясно, що запит дістали тільки професійні письменники, які живуть виключно з пера і ясно, що у Франції у 99 відсотках письменники живуть тільки із своєї професії.

Як можна догадатися — відповіді були ріжні. Письменниками стають добрі і злі учні, часто навіть такі, що з літератури у школі не мають найліпших нот. Один із найбільших сучасних поетів (краще не називати всіх по імені) сказав: „Вплив моїх шкільних студій на мою професію був скоріше негативний. Я був дуже поганим учнем і дуже пересічним. Мої професори були в розпуці, коли побачили, що я здав матуру".

Другий поет каже: „Я скористав із школи незвичайно багато. Головно з клясичних предметів. Мої вчителі були винятковї — вони не тільки навчали мене, але вказували мені напрям. Я хотів іти на політехніку, а вони звернули мене на гуманістичний виділ".

Один повістяр сповідається так: „Для моєї бідної родини піти до гімназії це була нечувана річ. У школі я не мав нікого довкола себе, хто цікавився би літературою. Ніщо не підготовило мене до неї, тільки мої власні нахили. Я читав повісти не думаючи про працю їх авторів. Скінчивши гімназію я вступив до адміністраційної служби і сидів за віконцем магістратської каси. Тоді не можна було і думати про літературу".

Після такого категоричного заперечення впливу шкільних студій, один член Франц. Академії заявляє: „Цим студіям я завдячую багато і від перших років школи залежало вже все моє літературне виховання. Але не вчителі мене спрямували на цю дорогу, а сам предмет студій".

Один член Академії Ґонкурів добачує вплив тільки наполовину: „У нашій душі так дивно все разом переплутане. Усі ми любили літературу, але я особисто цікавився історією. Вплив школи переплітався теж з іншими впливами. Письменник, який завдячував би свій талант тільки школі був би дуже нужденним письменником".

Один визначний поет кінчає свої признання так: „Мене проганяли з ріжних гімназій. Тепер цього жалую, бо це поганий приклад для молодих"...

Саме тепер, коли наші учні вернуться до дому із свідоцтвами, добре булоб звернути їм увагу, що погана нота не є ще доказом таланту, таксамо як і добра не є ще остаточною підставою успіху в житті. Та найважніше те, що в нас нема досі професії письменника — ніхто не може жити надією, що зможе заробляти на хліб (на масло і додатки) пишучи повісти, новелі, драми або вірші.

Більшість із письменників, що не вчилися шкільних предметів багато працювали поза школою. Найчастіше буває так, що багато з того, чого вчать у школі пізніше не залишається в памяті, але ще певніший факт: „що з порожнього не наллєш" і коли хто не має знання з ніодного предмету то не має з чого черпати у письменницькій праці. Справжній письменник може використати знання з усіх царин науки і часто потребує доповнювати свою освіту у всіх напрямках.

Одною з найбільших перепон для розвитку наших письменських талантів є недостатня знайомість рідної літературної мови. Школа, найчастіше чужа, такої підготови нашій молоді не дає. Треба нераз довгих літ, щоб скінчивши школу вивчити літературну мову наново самому при допомозі лектури. А в цій праці треба пробиватися таки самотужки, бо нема ні відповідних граматик ні словників ні середовищ, де можнаб розвіяти всякі мовні сумніви. Тимто можна сміло твердити, що всі наші письменники вчаться у власній приватній школі.

Повість про єдине досмертне кохання.

Французька письменниця Марґеріта Аду видала нову повість. Її дебют 20-кілька років тому звязаний із славою, з якої вона живе; її нагороджена і в сотні тисяч продана повість „Марія Кляра" досі не забута. Марґеріта Аду живе на провінції, тихим життям, далеко від паризького літературного руху. Її нова повість „Лаґідне світло" на перший погляд робить враження старомодної; вона не звернула на себе живішої уваги публики, тільки критики присвятили їй симпатичні статті. У заголовку є гра слів, тому, що слово „світло" — люмієр однозначне із прізвищем геройки повісти Люмієр так, що можна це розуміти теж „Лаґідна Люмієр". М. Аду оповідає нам сумне життя сирітки, залишеної змалку без батька та матері. Дівчинка вчиться жити самотно і мовчки. Її першим приятелем є песик. Цей песик змальований без сентиментального прибільшення, без символічних натяків на підсвідому глибину тварини. Песик „Ту" приятель Еґлянтини Люмієр це живе створіння для неї важне тим, що тепле, вірне і з голосом. Другим приятелем дівчинки стає син сусідських селян Ноель, що вміє крадькома перелізати плоти і таксамо хитро добиватися до серця самотної дівчинки. У школі Еґлянтина терпить від своїх товаришок, що нею помітують та їй докучають. Тільки природа є тою святинею, куди бідна дівчинка втікає як до захисту із своїм превразливим серцем. Відчування природи змальоване в цій повісти незвичайно тонко. Друга цікава частина книжки це відтворене кохання Еґлянтини із ступня на ступінь. Вона годиться вийти заміж за Ноеля і виїхати з ним до Альжиру. Але брат Ноеля та його мати ворожо настроєні до Еґлянтини хотять перешкодити подружжю і роблять ріжні наклепи на неї. Вона не всилі боронитися арґументами проти хитрих закидів її зради, бо вона зовсім невинна і не виховалася серед людей, що вміють орудувати словом. Приходить повна трагізму сцена оборони невинної дівчини, якій не вірить її друг ранних літ. За нею йде друга ще більше зворушлива, як дівчина з розпуки шукає забуття у глибині ставу, над яким стільки років бавилася. Вірна собака рятує свою паню і гине. Еґлянтина мусить покинути село, де жила, розстатись із своєю улюбленою природою, що була для неї джерелом духового щастя. Еґлянтина стає у Парижі помічницею у кравчині. Її любов природи перетворюється у любов музики. Згодом виявляється, що вона має прегарний голос і стає співачкою. Видавалось би, що від тої хвилини повинна початися нова сторінка в житті молодої жінки — ясна, щаслива. Але слава не доходить до співачки; музика, спів заступають їй внутрішнє тихе життя. Замість стати оперовою артисткою, вона співає в церкві, де впливає духово на слухачів. Еґлянтина довідавшися про те, що її Ноель оженився, відчуває, що не зможе вже вийти за нікого другого і житиме тільки споґадами, що зростають у неї до сили візій. Вона займеться вихованням нещасливої дитини без мами, але і в цій праці не найде супокою; на неї впадуть нові удари, а вона надалі лишиться та сама кришталько чиста, вірна своєму першому ідеалові кохання. Марґеріта Аду з незвичайною ясністю та ніжністю вміє відтворювати те кришталько-ідеальне почування єдиного досмертного кохання — без солодкавого сентименталізму.

Літературна хроніка.

ФІНСЬКА СЕЛЯНСЬКА ПОВІСТЬ.

У перекладі на англійську мову появилася повість фінського письменника Ф. Е. Сілланпяа „Нуждена спадщина". Признання автора зарахувало кілька разів при кандидатах на нагороду Нобеля, коли йшло про те, щоб нагороду міг дістати бодай один фінляндець. Згадана повість змальовує сільське життя у суворих рисах, що нагадують сувору природу цієї країни. Герой повісти Юхе поступає перед нами у 60-ім році життя, коли бере участь у [illegible] і починає відходити на спочинок після тяжкої довголітньої праці. Він уродився в 1857 р. у сільській хаті, яку мусіли після смерти батька продати на податки. Хлопчина був непоборотний, [illegible] і не мав щастя. Він оженився з Ріною [illegible] наймичкою з хутора, де він працював. Вони мали кілька дітей і жили у вічній нужді; [illegible] від зморів та [illegible]. У повісти [illegible] з [illegible] реалізмом, як у найкращих сторінках Гамсунового „Благословення землі", трагедія селянина. Уявляємо собі, що таку повість міг би був написати Стефаник, автор „Новини" і „[illegible]".

АНГЛІЙСЬКА УТОПІЙНА САТИРА.

Вона появляється „Не було такого від Генезіс" і є фантастичною повістю, погідною, повною гумору. Її автор Сторер Клавстон змальовує ту хвилину в Европі, коли на неї паде велитенський метеорит, [illegible] астрономами. На просторі [illegible] тисяч миль — руїна, румовища. Усі люди [illegible] а у [illegible] державах появляються люди смілі та енергійні, які пробують боротися з такою стихійною катастрофою. У кожному краю є свої [illegible] смішні і трохи [illegible]. Наприклад в Англії [illegible] Панчард пробує організувати спільну оборону; є там теж група релігійних діячів, що починають проповідувати поворот до морального життя, бо поява метеориту вказує на недалекий кінець світа. У Німеччині [illegible] 5 головний [illegible] у [illegible] і [illegible]. Представник Совітів товариш Восьмий [illegible] розстріляти 40 астрономів за їх протидержавну діяльність. Найкраще змальовані два головні представники Німеччини — Генерал і Доктор. Є тут пречудові сцени, на жаль, нерозвинені, бо повість дуже мала, як на кількість [illegible] проблем. Автор намагається зберегти обєктивний [illegible] і відтворити [illegible] згідно з атмосферою даної країни; він має багато природної фантазії та [illegible] дотепу.

ПОШТОВА СКРИНЬКА.

Б. Т. С. Підкамінь. „Під зоряним простором" і Ваші „Мініатюри" не відповідають вимогам нашого конкурсу. Шкода, що Ви не маєте терпцю змальовувати дії та особи тільки зазначуєте їх [illegible].

Ромодан. „[illegible]" не є оповіданням; [illegible] Ви [illegible] свої міркування самогубством героя. У оповіданні треба відтворити якусь низку фактів і психологічні мотиви.

Борис Слісобійчук. Ваше „Щастя добуто [illegible]" має так багато [illegible], [illegible] і [illegible] що саме його закінчення не [illegible] ні трохи [illegible] настрою.

Сторінка без політики.

Як можна заробити на позаушниках.

У французькій місцевості Ґонфль Бусіж на листі громадських радних опинилося прізвище Пантура, який у тому містечку має прегарну віллю і славу статочної, багатої людини. При цій нагоді французька преса зраджує тайну, яким чином той скромний чоловічок добився гарного майна.

Пантур був колись годинникарем у Парижі і заробляв своїми направками забагато, щоб умерти й замало, щоб жити. Та він не був вибагливою людиною і вдоволювався навіть тими скромними засобами, що йому його професія давала. При тому він відзначався незвичайно тихою вдачею: дуже важко було Пантура вивести з рівноваги; ще важче образити.

Одного гарного дня, коли вдалося на направі якогось старого годинника заробити кілька франків більше, Пантур пішов до каварні на одну чорну і приглянутися одночасно грі в карти. А що кожна людина має свої пристрасти, то й Пантур їх мав. А саме він пристрасно любив кібіцувати при грах. Сам ніколи не грав. І цим разом Пантур присівся до картярів і почав приглядатися їх грі. Раптом ним наче щось підкинуло:

— На вашім місці я був би трефом вийшов. Тоді ви робилиб всі леви. Ви граєте як останній дурень.

Оце несподіване схвилювання вийшло Пантурові в користь. Хоч не випереджуймо ходу подій. Виляяний останніми словами грач не вдавався з Пантуром у дискусію над правильністю його тези, чи краще було вийти трефом, лиш відразу „трафив“ сердешного годинникаря першорядним „серпом“ в ухо. Пантур накрився ногами, одначе як і пристало спокійній та зрівноваженій людині встав і скермувався до виходу, вважаючи, що годі дискутувати з брутальною людиною.

Та свідки цієї події стримали Пантура й переконали, що за несподіваний і незаслужений біль, не згадуючи вже і про зневагу, належиться йому не так сатисфакція, як відшкодування. Рад-не-рад Пантур дав себе переконати, що загонистий грач справді його образив і подав скаргу до суду, домагаючися відшкодування. І справді він дістав 3.000 франків за біль.

Тоді Пантурові прийшла до голови думка, що в иинішніх важких часах куди легше заробити гроші на позавушниках, як нпр. на годинникарстві. Обдумавши якслід цілий інтерес, Пантур перекинувся на нову професію.

За один лиш перший місяць праці „заробив“ він тричі за позавушники. У новій діяльності не обмежувався він до терену одного передмістя, але навпаки, для кращого успіху перекидався на щораз інші дільниці й навіть на дальші передмістя Парижа. Коли набрав відповідної рутини почав працювати теж і в дальших околицях Парижа. Та „заплата“ не все була відповідно висока до риску і трудів, чи пак болю. Та він цим не зневохочувався.

Одного разу Пантур дістав у трамваю так сильно поза вуха, який, на щастя, саме під ту пору стояв і добре потовк собі потилицю. Але виплатилася шкіра за виправу, бо в нагороду він дістав 5.000 франків. Найвища сума, яку він у тій легкій і болючій професії заробив — була 10.000 франків. Та й тоді не пішло так зовсім на сухо. Три тижні мусів Пантур відлежати той виступ у лічниці. Назагал нова професія до тієї міри виплатилася, що Пантур міг собі купити прегарну віллю у згаданій на вступі місцевості і міг собі залишити ще зайвий гріш на чорну годину. Імовірно, тепер, коли Пантур став радним, давню професію він покине раз-на-завжди.

—o—

Факіри робили те, що й держава робить.

Перед кількома днями в Парижі судили цілу групу факірів, астрольоґів, графольоґів, хіромантів та іншого роду дурисвітів. Підчас процесу прокуратор сам признав, що закон не дає точних даних, у чому міститься саме провина обвинувачених. Один із факірів заявив гордо, що він давав лиш поради й не сподівався, що це заборонене. Дотепна відповідь одного з обвинувачених обійшла всі часописи:

„Не говоріть так легковажно і з обуренням про забобонність. Адже забобонність поширює в нас сам уряд. Невже ви, пане прокураторе, не бачили плякатів: „Сьогодні пятниця, 13-го! Купуйте льоси державної льотерії!?“

І справді у Франції забобонність офіціяльно „дозволена“. Не так, як в Америці, де ріжним астрольоґам важко світом і людьми крутити.

А саме американські астрольоґи хотіли конче вдавати „науковців“ та запевняли, що від них залежить будучність. Вислід був такий, що багато з тих астрольоґів мусіло покинути Злучені Держави й вибратися до Мексику, де й терен догіднійший та публика легковірніша й податливіша на ведення такого дохідного, астрольоґічного підприємства.

Недавно професор астрольоґії гарвардського університету Бертольд Бак присвятив діяльності астрольоґів прилюдний відчит, на якому він між іншим таке сказав:

— Якщо прийняти, що справді мертва маса може мати вплив на людську долю, то треба булоб хіба признати, що перший-ліпший нюйоркський хмародер сильніше впливає на мешканців міста, як віддалена від них на мільйони км. планета.

„Мертва маса“ — та в тім то й сук, що астрольоґи кажуть, що хмародери справді мертві, але планети живі. Ледви чи докази вченого переконають їх, коли в їх „науці“ головну ролю грають ...гроші.

Пять сантимів — за дорогі гроші.

Французький уряд рішив витягнути з обігу пятьсантимові монети — найменші гроші з обігу і заступити їх іншою монетою. А саме виявилось, що матеріял, з якого зроблені гроші, дорожчий, ніж сама вартість монети, бо пятьсантимові монети містять у собі багато ніклю. Ціна того металю так сильно підскочила, що продукція 5 сантимів коштує справді 7 сантимів. В нових монетах нікель заступлять цинком, птнацять разів дешевшим від ніклю.

РИБАЛКА, ЩО МАЄ ЩАСТЯ ДО ГРУБИХ РИБ.

У летунській місцевості Арбон над Боденським озером у Швайцарії уладили тамошні рибалки гучний бенкет своему товаришові, який зловив перед кількома днями пструга, що важив 29 і пів фунта. Пструг був довгий на 103 цм. і грубий на 73 цм. На другий день той рибалка зловив ще щупака довгого на 132 цм.

Тоді його товариші врадувані, що між собою відкрили таку рибальську славу, уладили йому гучний бенкет. Мешканці того містечка цілий день маніфестували радісно на вулицях міста вигукуючи: „Хай живе наш славний Петрусь!“

НЕВЖЕ ЦЬОГОРІЧНЕ ЛІТО БУДЕ ХОЛОДНЕ?

В Монте Карльо запримітили недавно ластівку з породи гірундапус кавдактута“.

Тамошня преса счиняє з того приводу тривогу. За останніх пятьдесять літ ця ластівка щойно втретє появляється в полудневій Европі і за кожним разом її поява означала одночасно сильну обнижку температури.

Невже й тепер ластівка „гірундус“ прилетіла на Рівієру, рятуючися від холоду? Невже інші більше вражливі на холод ластівки вернуться до Африки?

Оттакі питання ставлять собі всі на Рівієрі, турбуючися цьогорічною погодою і температурою.

Та цю тривогу мабуть спричинили рівієрські журналісти зовсім даремне і цьогорічне літо буде, як кожне інше літо. Автім справді теплого літа вже кілька літ не було, то й тепер не велика ріжниця буде...

—o—

МАРКИ З ФУТБОЛЬНИХ МИСТЕЦТВ СВІТУ.

На память футбольних мистецтв світу, що саме тепер відбуваються у Франції, управа французької пошти видала з днем 1. червня 1938 р. нові марки. Ці марки голубої барви досить великі і на них змальована емоційна сцена з футбольного метчу. А саме на марці змальовано мент, як воротар ловить в ефектовнім підскоку горішний мяч і при тім його атакує ворожий грач. Марка має вартість 1,55 франків.

—o—

Життева конечність.

Є в житті глибокі правди, що міцно закорінені на найбільш природній послідовности, на правилах невблаганої льоґіки, та всеж не одна вдумчива людина не добачає їх. Візьмім наприклад ощадність! Ощадність — це єдино певна і вічна забезпека на майбутність. Ощадність бачимо і в житті природи довкола себе. Ощадність у значінні: збирання резерв для підтримання життя в неприґожих обставинах. Кажуть, що природа дуже марнотравна. Наприклад, вона кидає на те, що з мільйонів нарибку виростає тільки якийсь відсоток риби. Але-ж ті мільйони нарибку це саме природні запаси, які творить собі природа на те, щоб навіть серед найгірших обставин виросли тисячі риб, нпр. і тоді, коли маса нарибку загине від шкідників, або з якоїсь непередбаченої причини. Численні, ба, майже всі дикі звірята збирають собі запаси на зимову пору. А й наш власний організм керується цими природними законами: у правильному стані нагромаджує собі запаси товщу, якими він годується довго на випадок голоду, недуги і т. п. Тільки ми самі, голови того організму, не завжди поступаємо згідно з тим конечним законом і вимогами свого добра. Не всі нагромаджуємо собі резерви на створення чогось більшого й цінніщого, як нині маємо на забезпеку майбутности. Не всі вміємо щадити, раціонально в рідних банках. Час би вже розумній людині, особливо українцеві в сучасному положенні рідного народу, зрозуміти ту велику, вічну льоґічну правду, що загальною ощадністю в рідних банках поставимо себе на ноги не тільки в матеріяльній, але і в кожній іншій ділянці. Загальна ощадність — ось одно з найбільш важних і потрібних гасел нашої сучасности — щоб та дійсність стала веселіша й відраднішa...

Сторінка без політики.

Як можна заробити на позаушниках.

У французькій місцевості Ґонфль Бусіж на листі громадських радних опинилося прізвище Пантура, який у тому містечку має прегарну віллю і славу статочної, багатої людини. При цій нагоді французька преса зраджує тайну, яким чином той скромний чоловічок добився гарного майна.

Пантур був колись годинникарем у Парижі і заробляв своїми направками забагато, щоб умерти й замало, щоб жити. Та він не був вибагливою людиною і вдоволювався навіть тими скромними засобами, що йому його професія давала. При тому він відзначався незвичайно тихою вдачею: дуже важко було Пантура вивести з рівноваги; ще важче образити.

Одного гарного дня, коли вдалося на направі якогось старого годинника заробити кілька франків більше, Пантур пішов до каварні на одну чорну і приглянутися одночасно грі в карти. А що кожна людина має свої пристрасти, то й Пантур їх мав. А саме він пристрасно любив кібіцувати при грах. Сам ніколи не грав. І цим разом Пантур присівся до картярів і почав приглядатися їх грі. Раптом ним наче щось підкинуло:

— На вашім місці я був би трефом вийшов. Тоді ви робилиб всі леви. Ви граєте як останній дурень.

Оце несподіване схвилювання вийшло Пантурові в користь. Хоч не випереджуймо ходу подій. Вилаяний останніми словами грач не вдавався з Пантуром у дискусію над правильністю його тези, чи краще було вийти трефом, лиш відразу „трафив" сердешного годинникаря першорядним „серпом" в ухо. Пантур накрився ногами, одначе як і пристало спокійній та зрівноваженій людині встав і скермувався до виходу, вважаючи, що годі дискутувати з брутальною людиною.

Та свідки цієї події стримали Пантура й переконали, що за несподіваний і незаслужений біль, не згадуючи вже і про зневагу, належиться йому не так сатисфакція, як відшкодування. Рад-не-рад Пантур дав себе переконати, що загонистий грач справді його образив і подав скаргу до суду, домагаючися відшкодування. І справді він дістав 3.000 франків за біль.

Тоді Пантурові прийшла до голови думка, що в нинішніх важких часах куди лекше заробити гроші на позавушниках, як нпр. на годинникарстві. Обдумавши яксlід цілий інтерес, Пантур перекинувся на нову професію.

За один лиш перший місяць праці „заробив" він тричі за позавушники. У новій діяльності не обмежувався він до терену одного передмістя, але навпаки, для кращого успіху перекидався на щораз інші дільниці й навіть на дальші передмістя Парижа. Коли набрав відповідної рутини почав працювати теж і в дальших околицях Парижа. Та „заплата" не все була відповідно висока до риску і трудів, чи пак болю. Та він цим не знеохочувався.

Одного разу Пантур дістав у трамваю так сильно поза вуха, який, на щастя, саме під ту пору стояв і добре потовк собі потилицю. Але виплатилася шкіра за виправу, бо в нагороду він дістав 5.000 франків. Найвища сума, яку він у тій легкій і болючій професії заробив — була 10.000 франків. Та й тоді не пішло так зовсім на сухо. Три тижні мусів Пантур відлежати той виступ у лічниці. Назагал нова професія до тієї міри виплатилася, що Пантур міг собі купити прегарну віллю у згаданій на вступі місцевості і міг собі залишити ще зайвий гріш на чорну годину. Імовірно, тепер, коли Пантур став радним, давню професію він покине раз-на-завжди.

—o—

Факіри робили те, що й держава робить.

Перед кількома днями в Парижі судили цілу групу факірів, астрольоґів, графольоґів, хіромантів та іншого роду дурисвітів. Підчас процесу прокуратор сам признав, що закон не дає точних даних, у чому міститься саме провина обвинувачених. Один із факірів заявив гордо, що він давав лиш поради й не сподівався, що це заборонене. Дотепна відповідь одного з обвинувачених обійшла всі часописи:

„Не говоріть так легковажно і з обуренням про забобонність. Адже забобонність поширює в нас сам уряд. Невже ви, пане прокураторе, не бачили плякатів: „Сьогодні пятниця, 13-го! Купуйте льоси державної льотерії!?"

І справді у Франції забобонність офіціяльно „дозволена". Не так, як в Америці, де ріжним астрольоґам важко світом і людьми крутити. А саме американські астрольоґи хотіли конче вдавати „науковців" та запевняли, що від них залежить будучність. Вислід був такий, що багато з тих астрольоґів мусіло покинути Злучені Держави й вибратися до Мексику, де й терен догіднішиій та публика легковірніша й податливіша на ведення такого дохідного, астрольоґічного підприємства.

Недавно професор астрольоґії гарвардського університету Бертольд Бак присвятив діяльності астрольоґів прилюдний відчит, на якому він між іншим таке сказав:

— Якщо прийняти, що справді мертва маса може мати вплив на людську долю, то треба булоб хіба признати, що перший-ліпший нюйоркський хмародер сильніше впливає на мешканців міста, як віддалена від них на міліони км. планета.

„Мертва маса" — та в тім то й сук, що астрольоґи кажуть, що хмародери справді мертві, але планети живі. Ледви чи докази вченого переконають їх, коли в їх „науці" головну ролю грають ...гроші.

Пять сантимів — за дорогі гроші.

Французький уряд рішив витягнути з обігу пятьсантимові монети — найменші гроші в обігу і заступити їх іншою монетою. А саме виявилось, що матеріял, з якого зроблені гроші, дорожчий, ніж сама вартість монети, бо пятьсантимові монети містять у собі багато нікльо. Ціна того металю так сильно підскочила, що продукція 5 сантимів коштує справді 7 сантимів. В нових монетах нікель заступлять цинком, пятнацять разів дешевшим від нікльо.

РИБАЛКА, ЩО МАЄ ЩАСТЯ ДО ГРУБИХ РИБ

У летунській місцевості Арбон над Бодейським озером у Швайцарії уладили тамошні рибалки гучний бенкет своєму товаришові, який зловив перед кількома днями пструга, що важив 29 і пів фунта. Пструг був довгий на 103 цм. і грубий на 73 цм. На другий день той рибалка зловив ще щупака довгого на 132 цм.

Тоді його товариші врадувані, що між собою відкрили таку рибальську славу, уладили йому гучний бенкет. Мешканці того містечка цілий день маніфестували радісно на вулицях міста вигукуючи: „Хай живе наш славний Петрусь!"

НЕВЖЕ ЦЬОГОРІЧНЕ ЛІТО БУДЕ ХОЛОДНЕ?

В Монте Карльо запримітили недавно ластівку з породи ґірундавус кавдактута".

Тамошня преса счиняє з того приводу тривогу. За останніх пятьдесять літ ця ластівка щойно втрете появляється в полудневій Европі і за кожним разом її поява означала одночасно сильну обнижку температури.

Невже й тепер ластівка „ґірундус" прилетіла на Рівієру, рятуючися від холоду? Невже інші більше вражливі на холод ластівки вернуться до Африки?

Оттакі питання ставлять собі всі на Рівієрі, турбуючися цьогорічною погодою і температурою.

Та цю тривогу мабуть спричинили рівєрські журналісти зовсім даремне і цьогорічне літо буде, як кожне інше літо. Автім справді теплого літа вже кілька літ не було, то й тепер не велика ріжниця буде...

—o—

МАРКИ З ФУТБОЛЬНИХ МИСТЕЦТВ СВІТА

На памятку футбольних мистецтв світу, що саме тепер відбуваються у Франції, управа французької пошти видала з днем 1. червня 1938 р. нові марки. Ці марки голубої барви досить великі і на них змальована емоційна сцена з футбольного метчу. А саме на марці змальований мент, як воротар ловить в ефектовним відскоку горішний мяч і при тім його атакує ворожий грач. Марка має вартість 1,55 франків.

—o—

Життєва конечність.

Є в житті глибокі правди, що міцно закорінені на найбільш природній послідовності, на правилах невблаганої льоґіки, та всеж байдужа людина не добачає їх. Візьмім найпростіше: ощадність! Ощадність — це єдино певна і вічна забезпека на майбутність. Ощадність бачимо і в житті природи довкола себе. Ощадність у значінні: збирання резерв для підтримки життя в непригожих обставинах. Кавун, на природа дуже марнотравна. Наприклад, висипають на те, що з міліонів нарибку виростає тільки якийсь відсоток риби. Але-ж ті міліони нарибку це саме природні запаси, які творить собі природа на те, щоб навіть серед найгірших обставин виросли тисячі риб, нпр. і тоді, коли маса нарибку вигине від шкідників, або з якоїсь непередбаченої причини. Численні, ба, майже всі дикі звірята збирають собі запаси на зимову пору. А й наш власний організм керується ними природними законами: у правильному нагромаджує собі запаси товщу, якими живиться довго на випадок голоду, ведуть і т. п. Тільки ми самі, голови того організму, не поступаємо згідно з тим конечним вимогами свого добра. Не всі нагромаджуємо собі резерви на створення чогось цінніщого, як нині маємо на забезпеці ... Не всі вміємо щадити, ... ности. Не всі ... рідних банках. Час би вже розуміти ... особливо українцеві в сучасному ... рідного народу, зрозуміти ту велику ... льоґічну правду, що загально ... рідних банках поставимо себе на ... в матеріяльній, але і в кожній іншій ... гальна ощадність — ось одно з ... альних і потрібних гасел нашої ... сности — щоб та дійсність стала ... раднішa...

Розгром китайських військ під Чеґіянкваном.

Після упадку Чеґіянкваиу китайські війська попали в безвихідне положення у місці, де сходяться ріки Ін і Гвай. Кілька тисяч китайців убито і ранено

КОМУНІКАЦІЯ МІЖ ТІЕНТСІНОМ І ПУКАВ.

Китайці побудували міст на ріці Квей, привертаючи комунікацію на залізниці Пукав—Тієнтсін.

УРЯДОВІ МАРШАЛА ЧАНКАЙШЕКА ПІДЛЯГАЄ ЛИШЕ ШІСТЬ КИТАЙСЬКИХ ПРОВІНЦІЙ.

Японська преса підкреслює, що після евакуації Ганкав уряд Чанкайшека зовсім утратить характер центрального китайського уряду. Під його владою залишиться лише 6 провінцій з поверхнею 1,638,0000 кв. км. і населенням 144,000.000; цілий Китай має 24 провінції, з 241,000.000 населення.

ПЕРЕГОВОРИ НАД КИТАЙСЬКО-СОВІТСЬКИМ ПОРОЗУМІННЯМ.

Офінор довідується з вірогідного джерела, що в Москві відбуваються переговори, що мають допровадити до военного союзу між Куомінтаном та московським урядом. Їх провадить Сунфо з китайського боку та Потемкін з московського. Хоч Куомінтан і заперечує вістки про приготування до цього союзу, у загальному відомі вже його головні точки: Китай мав би приняти совітських дорадників до управи краєм та до армії і дорадників для організації протияпонської пропаганди; Совіти мають поставити до розпорядимости Чанкайшека 4 ескадри по 27 літаків разом із потрібною муніцією. Зі свого боку Китай дасть московському урядові концесії, яких не дає ніодній іншій державі. У звязку з цим Бліхер був у Москві і брав участь у нарадах про военну підтримку для Китаю. Згідно з довірочною умовою посилає Москва одну дивізію до китайського Туркестану, щоби боронити шляхи довозу зброї до Китаю. Відбувається також реформа китайського уряду, наслідком якої до нього вступають прихильники Москви.

На загал ця вістка годиться з інформаціями, що їх ми подали на основі японської преси.

—o—

Замкнули адвокатські листи.

Дня 10-го ц. м. увійшов у життя проголошений урядовий розпорядок міністра справедливости з 4-го червня 1938 про замкнення лист адвокатів та адвокатських аплікантів. На підставі арт. 66 і 167 закону про устрій адвокатури розпорядок замикає листу адвокатів та адвокатських аплікантів в округах адвокатських палат у Варшаві, Катовицях, Кракові, Любліні, Львові, Познані, Торуні і Вильні на час до 31-го грудня 1945.

Замкнення лист не торкається професорів і доцентів правничих наук у польських академічних школах, суддів Н. Т. А., урядовців Генеральної Прокураторії, що після референдарських іспитів були щонайменше 3 роки у службі референдаря, осіб, які щонайменше 3 роки виконували обовязки суддів, офіцерів-авдиторів, які щонайменше 3 роки виконували обовязки суддів і прокураторів у військових судах, осіб, які щонайменше 3 роки виконували обовязки суддів в адміністраційних судах або були на становищах членів бюра суддейського осудництва, Найвищого Суду або правничого секретаріяту Н. Т. А., осіб, які 3 роки були у референдарській службі у правному бюрі Президії Ради Міністрів, у законодатнім департаменті Міністерства Справедливости або в бюрі сойму і сенату на становищах, звязаних з законодатними працями, осіб, які відбувши нотаріяльну аплікацію, закінчену приписаними іспитами, щонайменше 3 роки були на становищах нотарів, осіб, які по складенні суддейських іспитів були щонайменше 3 роки у референдарській службі на правничих становищах.

Розпорядок про замкнення лист не торкається також референдарських урядовців Генеральної Прокураторії, що звільнені від референдарських іспитів на підставі розпорядку Ради Міністрів з р. 1925, і вкінці б. урядовців Прокураторії Польського Королівства і Прокураторії Скарбу, які відповідають деяким спеціяльним умовинам гіпотечних писарів, які щонайменше 3 роки займали свої становища і судових асесорів та референдарських урядовців, управнених до впису на листу адвокатів на підставі закону про устрій адвокатури.

Замкнення адвокатських лист торкається всіх адвокатських та судових аплікантів, яких не вилучили наведені вгорі статті.

Розпорядки міністра справедливости, що згідно зі статтею 66 уст. 3. закону про устрій адвокатури окреслюють обсяг дозволів вписуватися на листи обмеженого числа адвокатів або адвокатських аплікантів в означених речинцях та місцях, будуть проголошені в Урядовому Деннику Міністерства Справедливости.

—o—

Почалася надзвичайна сесія сойму.

В пятницю, 10-го червня ц. р. відбулося перше засідання сойму надзвичайної літньої сесії, яким проводив урядуючий віцемаршал Шецель.

На цьому засіданні у першому читанні відіслали до комісії такі урядові законопроекти: 1) про вибір міських радних — до спеціяльної комісії для справ суспільної самоуправи; 2) про вибір громадських, волосних та повітових радних — до адміністраційно-самоуправної комісії; 3) всі законопроекти, що торкаються ратифікації міждержавних умов — до комісії закордонних справ; 4) про Академію Фізичного Виховання — до освітньої комісії; 5) про участь громадянського чинника в карному осудництві — до правничої комісії; 6) про додаткові креди

МИХАЙЛО МОЧУЛЬСЬКИЙ 10

З останніх десятиліть життя Ів. Франка

(1896—1916.)

(З приводу роковин смерти поета).

ВИБІР ГНАТЮКА.—ПІДГОТОВА ДО ЮВИЛЕЮ.

1897 року восени, молодь вибрала головою „Академічної Громади" Володимира Гнатюка, великого Франкового прихильника. Гнатюк був уже тоді відомий як етнограф і знавець закарпатської України. Він 1895 і 1897 рр. промандрував був майже всю закарпатську Україну і пізнав наочно не тільки побут закарпатських українців, але й зібрав звідти багато фолькльорного та етнольоґічного матеріялу. 1896 р. була вже видрукована в II. томі „Етн. Збірника" його стаття про лірників разом із репертуаром одного лірника. Він від 1894 р. був уже знайомий з Франком, друкував свої статті в „Життю і Слові", ба навіть був співавтором протесту галицьких українців проти мадярського тисячоліття п. н. „І ми в Европі!", видрукованого 1896 року. Молодь, знаючи про ці заслуги Гнатюка, вшанувала його своїм вибором. Гнатюк, двадцятишестилітня людина, широкоплечий, гарний з обличчя, блідий з коротко стриженою білявою бородою, вийшов після вибору на ступінь, на якому стояла професорська катедра (вибір відбувався в університетській салі), і звідти сказав звідси свою програмову промову. Він, як звичайно, говорив тихим голосом, але плавко; свою промову перетикав густо поезією проскрибованого Франка й заликував товаришів здійснювати Франкові ідеали. Гнатюк, знаючи, що Франко підчас недуги понаписував багато віршів, порадив „Академічній Громаді" взяти на себе видання отсих віршів. Виділ згодився і за двісті корон набув збірку Франкових поезій, яка й вийшла під кінець 1897 р., але з датою 1898 р., накладом „Академічної Громади", п. з.: „Мій Ізмараґд". Франкові поезії вийшли на гарному папері й були оправлені у ріжнокольорові окладинки з золоченими берегами і витисками. Чистий прибуток з розпродажу поезій був призначений на запомоговий фонд „Академічної Громади". Продажем займався головно Іван Макух, пізніший адвокат і діяльний член радикальної партії. Він ходив з томиками „Ізмараґду" по всіх усюдах і втикав їх навіть у руки, що не конче хотіли мати в себе єретицьку книжечку. Одночасно молодь ухвалила заснувати фонд для підмоги українським письменникам і відсвяткувати ювілей 25-літньої літературної діяльности Івана Франка. Для цього й вибрано окремий комітет, якого головою був Володимир Гнатюк.

Комітет узявся дуже живо до праці. Незабаром Іван Макух прибив у приміщенні „Академічної Громади" заклик до молоді святкувати ювілей Франка. Серед молоді були, очевидно, — й такі, яким той заклик не подобався, і якась невідома рука написала була на ньому образливі для Франка слова. Я помітив це й у кореспонденційній книзі товариства висловив своє обурення проти того вчинку п. з. „Wer reitet so früh durch Nacht?" Але ніхто не мав відваги відповідати мені й більше образливих слів на заклику вже не звлялося.

Комітет дістав був з початком 1898 р. дозвіл від міністерства збирати гроші на фонд підмоги для українських письменників, але преса не підтримала доброго заміру молоді й складки не пішли так, як бажалося. Молодь почала також збирати гроші на ювілейний дар для Франка. Як на неприхильні для поета обставини зібрано, як на тодішні часи, доволі багато, близько 1400 корон. Наукове Товариство імени Шевченка додало від себе 600 корон і в день ювілею передано поетові в окремій шкатулці 2000 корон.

З почину комітету Іван Труш намалював портрет поета. Мені здається, що він намалював був тоді два портрети: один, який дехто визнав за невдалий і який Труш подарував Гнатюкові, — в дійсности саме той портрет був найбільше подібний до живого Франка, — і другий, що писався вчасі ювілею Франка в ювілейній салі і є тепер у музею Наукового Товариства імени Шевченка.

За спонукою комітету зладив Михайло Павлик „Спис творів Івана Франка. 1874—1898". Будучи раз у бібліотеці „Просвіти", я бачив, як Франко показував Павликові декотрі статті без підпису, псевдонімні або криптонімні — його. Тимто „Спис" Павлика має велике значіння для розсліду автентичности Франкових писань

Розгром китайських військ під Чеңіянкваном.

Після упадку Чеңіянквану китайські війська попали в безвихідне положення у місці, де сходяться ріки Ін і Гвай. Кілька тисяч китайців убито і ранено

КОМУНІКАЦІЯ МІЖ ТІЕНТСІНОМ І ПУКАВ.

Китайці побудували міст на ріці Квей, привертаючи комунікацію на залізниці Пукав—Тієнтсін.

УРЯДОВІ МАРШАЛА ЧАНКАЙШЕКА ПІДЛЯГАЄ ЛИШЕ ШІСТЬ КИТАЙСЬКИХ ПРОВІНЦІЙ.

Японська преса підкреслює, що після евакуації Ганкав уряд Чанкайшека зовсім утратить характер центрального китайського уряду Під його владою залишиться лише 6 провінцій з поверхнею 1,638.0000 кв. км. і населенням 144,000.000; цілий Китай має 24 провінції, з 241,000.000 населення.

ПЕРЕГОВОРИ НАД КИТАЙСЬКО-СОВІТСЬКИМ ПОРОЗУМІННЯМ.

Офінор довідується з вірогідного джерела, що в Москві відбуваються переговори, що мають допровадити до военного союзу між Куомінтаном та московським урядом. Їх провадить Сунфо з китайського боку та Потемкін з московського. Хоч Куомінтан і заперечує вістки про приготування до цього союзу, у загальному відомі вже його головні точки: Китай мав би приняти совітських дорадників до управи краем та до армії і дорадників для орґанізації протияпонської пропаґанди; Совіти мають поставити до розпорядимости Чанкайшека 4 ескадри по 27 літаків разом із потрібною муніцією. Зі свого боку Китай дасть московському урядові концесії, яких не дав ніодній іншій державі. У звязку з цим Бліхер був у Москві і брав участь у нарадах про военну підтримку для Китаю. Згідно з довірочною умовою посилає Москва одну дивізію до китайського Туркестану, щоби боронити шляхи довозу зброї до Китаю. Відбувається також реформа китайського уряду, наслідком якої до нього вступають прихильники Москви.

На загал ця вістка годиться з інформаціями, що їх ми подали на основі японської преси.

—o—

Замкнули адвокатські листи.

Дня 10-го ц. м. увійшов у життя проголошений урядовий розпорядок міністра справедливости з 4-го червня 1938 про замкнення лист адвокатів та адвокатських аплікантів. На підставі арт. 66 і 167 закону про устрій адвокатури розпорядок замикає листу адвокатів та адвокатських аплікантів в округах адвокатських палат у Варшаві, Катовицях, Кракові, Люблині, Львові, Познані, Торуні і Вильні на час до 31-го грудня 1945.

Замкнення лист не торкається професорів і доцентів правничих наук у польських академічних школах, суддів Н. Т. А., урядовців Генеральної Прокураторії, що після референдарських іспитів були щонайменше 3 роки у службі референдаря, осіб, які щонайменше 3 роки виконували обовязки суддів, офіцерів-авдиторів, які щонайменше 3 роки виконували обовязки суддів і прокураторів у військових судах, осіб, які щонайменше 3 роки виконували обовязки суддів в адміністраційних судах або були на становищах членів бюра суддейського осудництва, Найвищого Суду або правничого секретаріяту Н. Т. А., осіб, які 3 роки були у референдарській службі у правному бюрі Президії Ради Міністрів, у законодатнім департаменті Міністерства Справедливости або в бюрі сойму і сенату на становищах, звязаних з законодатними працями, осіб, які відбувши нотаріяльну аплікацію, закінчену приписаними іспитами, щонайменше 3 роки були на становищах нотарів, осіб, які по складенні суддейських іспитів були щонайменше 3 роки у референдарській службі на правничих становищах.

Розпорядок про замкнення лист не торкається також референдарських урядовців Генеральної Прокураторії, що звільнені від референдарських іспитів на підставі розпорядку Ради Міністрів з р. 1926, і вкінці б. урядовців Прокураторії Польського Королівства і Прокураторії Скарбу, які відповідають деяким спеціяльним умовинам Іпотечних писарів, які щонайменше 3 роки займали свої становища і судових асесорів та референдарських урядовців, управнених до впису на листу адвокатів на підставі закону про устрій адвокатури.

Замкнення адвокатських лист торкається всіх адвокатських та судових аплікантів, яких не вилучили наведені вгорі статті.

Розпорядки міністра справедливости, що згідно зі статтею 66 уст. 3. закону про устрій адвокатури окреслюють обсяг дозволів вписуватися на листи обмеженого числа адвокатів або адвокатських аплікантів в означених речинцях та місцях, будуть проголошені в Урядовому Деннику Міністерства Справедливости.

—o—

Почалася надзвичайна сесія сойму.

В пятницю, 10-го червня ц. р. відбулося перше засідання сойму надзвичайної літньої сесії, яким проводив урядуючий віцемаршал Шецель.

На цьому засіданні у першому читанні віддіслали до комісії такі урядові законопроекти: 1) про вибір міських радних — до спеціяльної комісії для справ суспільної самоуправи; 2) про вибір громадських, волосних та повітових радних — до адміністраційно-самоуправної комісії; 3) всі законопроекти, що торкаються ратифікації міждержавних умов — до комісії закордонних справ; 4) про Академію Фізичного Виховання — до освітньої комісії; 5) про участь громадянського чинника в карному осудництві — до правничої комісії; 6) про додаткові креди

МИХАЙЛО МОЧУЛЬСЬКИЙ 10

З останніх десятиліть життя Ів. Франка

(1896—1916.)

(З приводу роковин смерти поета).

ВИБІР ГНАТЮКА.— ПІДГОТОВА ДО ЮВИЛЕЮ.

1897 року восени, молодь вибрала головою „Академічної Громади" Володимира Гнатюка, великого Франкового прихильника. Гнатюк був уже тоді відомий як етнограф і знавець закарпатської України. Він 1895 і 1897 рр. промандрував був майже всю закарпатську Україну і пізнав наочно не тільки побут закарпатських українців, але й зібрав звідти багато фолькльорного та етнольоґічного матеріялу. 1896 р. була вже видрукована в II. томі „Етн. Збірника" його стаття про лірників разом із репертуаром одного лірника. Він від 1894 р. був уже знайомий з Франком, друкував свої статті в „Життю і Слові", ба навіть був співавтором протесту галицьких українців проти мадярського тисячоліття п. н. „І ми в Европі!", видрукованого 1896 року. Молодь, знаючи про ці заслуги Гнатюка, пошанувала його своїм вибором. Гнатюк, двадцятишестилітня людина, широкоплечий, гарний з обличчя, блідий з коротко стриженою білявою бородою, вийшов після вибору на ступінь, на якому стояла професорська катедра (вибір відбувався в університетській салі), і звідти сказав свою програмову промову. Він, як звичайно, говорив тихим голосом, але плавко; свою промову перетикав густо поезією проскрибованого Франка й закликував товаришів здійснювати Франкові ідеали. Гнатюк, знаючи, що Франко підчас недуги понаписував багато віршів, порадив „Академічній Громаді" взяти на себе видання отсих віршів. Виділ згодився і за двісті корон набув збірку Франкових поезій, яка й вийшла під кінець 1897 р., але з датою 1898 р., накладом „Академічної Громади", п. з.: „Мій Ізмарагд". Франкові поезії вийшли на гарному папері й були оправлені у ріжнокольорові окладинки з волоченими берегами і витисками. Чистий прибуток з розпродажу поезій був призначений на запомоговий фонд „Академічної Громади". Продажем займався головно Іван Макух, пізніший адвокат і діяльний член радикальної партії. Він ходив з томиками „Ізмараґду" по всіх усюдах і втикав їх навіть у руки, що не конче хотіли мати в себе єретицьку книжечку. Одночасно молодь ухвалила заснувати фонд для підмоги українським письменникам і відсвяткувати ювілей 25-літньої літературної діяльности Івана Франка. Для цього й вибрано окремий комітет, якого головою був Володимир Гнатюк.

Комітет узявся дуже живо до праці. Незабаром Іван Макух прибив у приміщенні „Академічної Громади" заклик до молоді святкувати ювілей Франка. Серед молоді були, очевидно, — й такі, яким той заклик не подобався, і якась невідома рука написала була на ньому образливі для Франка слова. Я помітив це й у кореспонденційній книзі товариства висловив своє обурення проти того вчинку п. з. „Wer reitet so früh durch Nacht?" Але ніхто не мав відваги відповідати мені й більше образливих слів на заклику вже не звилялося.

Комітет дістав був з початком 1898 р. дозвіл від міністерства збирати гроші на фонд підмоги для українських письменників, але преса не підтримала доброго заміру молоді й складки не пішли так, як бажалося. Молодь почала також збирати гроші на ювілейний дар для Франка. Як на неприхильні для поета обставини зібрано, як на тодішні часи, доволі багато, близько 1400 корон. Наукове Товариство імени Шевченка додало від себе 600 корон і в день ювілею передано поетові в окремій шкатулці 2000 корон.

З почину комітету Іван Труш намалював портрет поета. Мені здається, що він намалював був тоді два портрети: один, який декто вважав за невдалий і який Труш подарував Гнатюкові — в дійсності саме той портрет був найбільше подібний до живого Франка, — і другий, що пишався вчасі ювілею Франка в ювілейній салі і є тепер у музею Наукового Товариства імени Шевченка.

За спонукою комітету зладив Михайло Павлик „Спис творів Івана Франка. 1874—1898". Будучи раз у бібліотеці „Просвіти", я бачив, як Франко показував Павликові деякі статті без підпису, псевдонімні або криптонімні — його. Тимто „Спис" Павлика має велике значіння для розсліду автентичности Франкових писань

ти на р. 1938-39 та інші проекти фінансового характеру — до буджетової комісії; 7) про поправу фінансів краєвих обезпечалень — до комісії праці; 8) про новелю у справі лікарської практики — до комісії публичного здоровля.

Три урядові апровізаційні законопроекти відіслали до спеціяльної комісії, яку вибрали на цьому засіданні у складі 30 осіб.

На цьому засіданні вплинули чотири інтерпеляції, між іншим інтерпеляція посла Казимира Святополк-Мірського **у справі відложеного польського сокільського здвигу у Львові.**

На цьому засідання сойму замкнули, про речинець найближчих нарад повідомлять писемно.

Після нарад сойму зібралися комісії для приділу рефератів окремих законопроектів. Головою спеціяльної комісії для апровізаційних справ став віцемаршал **Келяк**, його заступником пос. **Совінський**, секретарем пос. Гловацький. Спеціяльна комісія для справ самоуправи приділила реферат законопроекту про вибір міських радних пос. **Духові**, який зреферує цей проект разом з законопроектом про вибір радних міст: Кракова, Львова, Лодзі, Познаня, Варшави і Вильна. **Правнича комісія** приділила реферат законопроекту про участь громадянського чинника в карному осудництві пос. Сьозі. Реферат законопроекту про Академію Фізичного Виховання в **освітній комісії** перебрав пос. **Похмарський**, законопроект про вибір громадських, волосних та повітових радних в **адміністраційній комісії** реферуватиме пос. **Кржечунович**.

*

В пятницю відбулося теж засідання посольського клюбу „Обозу Зедночення Народового".

Чубар арештований.

У Москві говорять, що арештовано першого заступника премієра СССР Чубаря. Поголоска видається остільки правдоподібна, що Чубар — українець та що він був у 1937. р. заступником Гринька на становищі наркома скарбу, а ще давніше — головою совнаркому УССР. (АТЕ).

„ВОРОГИ НАРОДУ" В КИЇВСЬКОМУ ОБЛАСНОМУ КОМІТЕТІ.

У Києві, як повідомляють „Ізвестія" з 2. ц. м. відбувалась обласна партійна конференція. Делегати критикували дуже суворо і рішуче політичні помилки обкому, його хиби у практичній роботі та у проводі районами. Більшість делегатів, що виступали в дебатах, зазначили, що у звіті другого секретаря обкому, Костенка, бракувало самокритики та поважної політичної аналізи помилок обкому, до проводу якого дісталися найгірші вороги народу. (Офінор).

МОСКОВСЬКІ „КУЛЬТУРНІ СКАРБИ" ДЛЯ НАЦІОНАЛЬНИХ РЕСПУБЛИК.

Боротьба проти московської мови в середніх школах.

„Правда" з 23. V. пише: „Фашистівські шпигуни і шкідники, що дісталися до проводу нар. комісаріяту освіти, дуже утруднили працю шкіл і учителів. Буржуазні націоналісти в союзних і автономних республиках перешкоджували у навчанні московської мови, тим сання. До іспиту приступило 38 абітурієнтів, у цьоскарбів культури великого московського народу..." (Офінор).

Митрополит Діонізій у Президента Держави.

(Летунською почтою від вл. кореспондента).

Варшава, 11. червня.

Ваш кореспондент довідується з д. добре поінформованих джерел, що **Президент Держави проф. Мосцицький прийняв на авдієнції ще 30. травня ц. р. в Спалі Митроп. Діонізія**, голову Православної Церкви у Польщі.

Авдієнція **тривала 2 повні години** і доторкалася **цілости справ, звязаних з „ревіндикацією душ" на Волині і Холмщині.** Президент Держави мав запевнити митрополита, що **повагою власного авторитету не дозволить на будьякі зловживання невідповідних фанатичних чинників.**

Цікаво, що ані польська преса, ані ПАТ **не подали** вістки про цю характеристичну авдієнцію до прилюдного відома.

Зачуваємо, що після повороту з Почаїва, митроп. Діонізій звернеться до през. Мосцицького з просьбою ще одної авдієнції, щоб інтервеніювати у найвищого державного чинника в справі останніх рішень адміністраційної влади на Холмщині. Гром.

ВЕЛИТЕНСЬКІ МАСИ ПАЛОМНИКІВ В ПОЧАЇВІ.— ГРЕЦЬКИЙ ПОСОЛ ВИХАВ НА ВОЛИНЬ

(Власна кореспонденція).

Варшава, 11. червня.

Телефонують нам з Почаїва: Побут митрополита Діонізія у Почаївській Лаврі став нагодою **великих релігійно-національних маніфестацій українського населення.** На Вознесення прибуло до Почаева **кільканадцять тисяч паломників з Волині, Полісся, Холмщини, а навіть Гродненщини.** Архиерейську Св. Службу Божу відправляв сам митрополит та арх. Олексій.

Такаж величава маніфестація відбулася в неділю 5. червня, коли крім тисячних мас паломників прибула до Почаева масово українська православна дітвора і шкільна молодь з Кремянця, Рівного і Сарнів.

Сьогодні в суботу і завтра на Зелені Свята відбудуться тут **кульмінаційні торжества,** на які прибуває нині запрошений митрополитом **посол Греції міністр Кимон Коллас** в супроводі о. архимандрита Васдекаса.

Від себе інформуємо, що на почаївські торжества виїхала увечорі з Варшави паломницька прогулька православних студентів-теольогів, що проповідуватимуть в часі Зелених Свят між масами спрагненого релігійної поживи народу слово Боже.

ПРЕМІЄР СКЛАДКОВСЬКИЙ ЖЕРТВУЄ НА ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ.

Довідуємося, що премієр ген. Славой-Складковський підчас своєї візитаційної подорожі по Волині і Поліссі зложив пожертву на православну церкву в Столпцях заявляючи, що ця пожертва є висловом його **зичливого відношення до православного населення та підкресливши, що він не робить ріжниць між громадянами польської держави римо-католиками і православними.**

Сьогоднішнє нескофіскованс „Слово" комунікує: „Православне життя на Холмщині потерпіло в травні тяжкі удари. В багатьох повітах, крім поданого „Словом" виказу зачинених церков, („Діло" інформувало про цей комунікат) — **взагалі заборонили Службу Божу в православних нестатових приходах, число яких сягає кількох десятків".**

Цензура сконфіскувала 5. і 6. число журнальчику православної дітвори **„Дитина".**

Фа—ський.

„Спис" мав попереджати життєпис Франка, який обіцявся написати А. Кримський, але той чомусь прислав був лише початок життєпису, не кінчаючи його, і „Спис" вийшов у світ без життєпису Франка. Ладив комітет і трильогію Франкових новель п. з. „Єзуїт". Видрукував був навіть дві перші давніше написані Франкові новелі — „Місію" й „Чуму"; на третю новелю не стало настрою у Франка і трильогія не зявилася в часі його ювілею. До „Місії" й „Чуми" додав пізніше Франко „Казки і сатири", і збірку випустила друком „Українсько-руська видавнича спілка" у Львові 1906 р. Аж у Ліпіку пригадав собі недужий поет, що його трильогія не закінчена і почав був писати третю новелю, але не довелося йому скінчити її. Накінець комітет видрукував збірку композицій до Франкових поезій п. з. „Зівялі листки" і книжку п. з. „Привіт Івану Франку". В „Привіті" взяли участь: Хв. Вовк, М. Грушевський, Юрій Жаткович, селянин Павло Думка, Іван Копач, А. Кримський, Леся Українка, Іван Левицький, К. Малицька, Олена Пчілка, Іван Тобілевич, В. Самійленко й інші.

В березні 1898 р. став Гнатюк заступником учителя в українській гімназії у Львові, і на його місце „Академічна Громада" вибрала тоді на голову Гриця Гарматія, недавно померлого лікаря в Теребовлі. Та через те Гнатюк не перестав бути головою комітету для ювілею Франка і дальзі працював у ньому пильно.

(Далі буде).

НОВИНКИ.

— **Магазин постелі Р. Джала** — Львів Хорущини 5., поручає ковдри, матраци — переробляє ковдри по 4 зол., матраци по 6 зол. Приймає піря до прання. Тел. 294-81. 1186 —

— **Найцікавіший** і найбагатший змістом український релігійний часопис **„Лицарство Пресвятої Богородиці".** Львів, вул. П. Скарги 5. Ч. розр. переказу 233. Річна передплата 1.20 зол. Поодиноке число 10 сот. 1—

— **Камінь Довбуша** над Прутом Пансіон **„Зелена Палатка"** — (в управі п. С. Олесницької) — вже від **15. червня** поручає кімнати з утриманням. 1276 —

— **Конфіската „Діла".** Два останні числа „Діла" підпали конфіскаті: ч. 125 за одну телеграму, ч. 126. за допис нашого паризького кореспондента, поміщений в рубриці „Для вбивства полк. Е. Коновальця".

— **Кооператива Українське Народне Мистецтво** у Львові просить відборців, щоби з усіми замовленнями звертались безпосередньо до бюра Кооперативи вул. Костюшка 5. До того Кооператива жадних агентів в край не висилала, а якщо появляються, то підшиваються під фірму Кооперативи і за них Кооператива не бере жадної відповідальности.

— **У дощеві** вечорі маєте добру нагоду привести Ваші світлини до порядку. Модерні німецькі фотоальбоми на складі тільки в одинокій українській фотокрамниці Екомп, Львів, Сикстуська 29, тел. 203-30.

— **Кооператива Українське Народне Мистецтво** у Львові повідомляє, що перенесла свою крамницю **на вул. Сикстуську ч. 20.** (готель Народної Гостинниці) а бюра Кооперативи на вул. Костюшка ч. 5. (Дім Центробанку).

— **Пансіон „Стахова Воля" у Гребенові біля Сколього** над Опором серед гір та смерекових лісів. Відчинений від 1. червня поручає 30 гарних кімнат з верандами. Смачні, домашні та добірні харчі **від 3—6 зол. денно!** Близші **інформації: Львів, вул. Голувка 14 III. Ж.** Гребенів, або Гребенів „Стахова Воля".

— **Всім** добре знаний пансіон Зелені в Гребенові вже відчинений від 1. червня і жде на гості.

— **Позір!** Хто хоче забути про будні, хто хоче провести вільні хвилини безжурно, весело, хто хоче скріпити свої сили, нехай приїде до Підбужа. Чудова гірська околиця, ріка Бистриця, ліси, гірське повітря, а що найважніше знаменита кухня, залишить у Вашій памяті незатерті враження. „Українська Захоронка" у Дрогобичі, що веде там вакаційну осель для дітей і пансіон „Ольга" для дорослих, бажає всім ПТ. літникам на далеко йдучі услуги. Інформації дає Управа „Української Захоронки" в Дрогобичі, вул. Хреста 49.

— **У семі роковини смерти Вячеслава Липинського** відбудеться поминальне богослуження в архикатедральній церкві св. Юрія в год. рано, у вівторок, 14-го червня ц. р. Панахиду відправлять того самого дня в год.

ти на р. 1938-39 та інші проекти фінансового характеру — до буджетової комісії; 7) про поправу фінансів краєвих обезпечень — до комісії праці; 8) про новелю у справі лікарської практики — до комісії публичного здоровля.

Три урядові апровізаційні законопроекти відіслали до спеціяльної комісії, яку вибрали на цьому засіданні у складі 30 осіб.

На цьому засіданні вплинули чотири інтерпеляції, між іншим інтерпеляція посла Казимира Святополк-Мірського **у справі відложеного польського сокільського здвигу у Львові.**

На цьому засідання сойму замкнули, про речинець найближчих нарад повідомлять писемно.

Після нарад сойму зібралися комісії для приділу рефератів окремих законопроектів. Головою спеціяльної комісії для апровізаційних справ став віцемаршал **Келяк**, його заступником пос. **Совінський**, секретарем пос. Гловацький. Спеціяльна **комісія для справ самоуправи** приділила реферат законопроекту про вибір міських радних пос. **Духові, який зреферує** цей проект разом з законопроектом про вибір радних міст: Кракова, Львова, Лодзі, Познаня, Варшави і Вильна. **Правнича комісія** приділила реферат законопроекту про участь громадянського чинника в карному осудництві пос. Сьозі. Реферат законопроекту про Академію Фізичного Виховання **в освітній комісії** перебрав пос. **Похмарський**, законопроект про вибір громадських, волосних та повітових радних **в адміністраційній комісії** реферуватиме пос. **Кржечунович.**

•

В пятницю відбулося теж засідання посольського клюбу „Обозу Зєдночення Народового".

—o—

Чубар арештований.

У Москві говорять, що арештовано першого заступника премієра СССР Чубаря. Поголоска видається остільки правдоподібна, що Чубар — українець та що він був у 1937. р. заступником Гринька на становищі наркома скарбу, а ще давніше — головою совнаркому УССР. (АТЕ).

„ВОРОГИ НАРОДУ" В КИЇВСЬКОМУ ОБЛАСНОМУ КОМІТЕТІ.

У Києві, як повідомляють „Ізвєстія" з 2. ц. м. відбувалась обласна партійна конференція. Делегати критикували дуже суворо і рішуче політичні помилки обкому, його хиби у практичній роботі та у проводі районами. Більшість делегатів, що виступали в дебатах, зазначили, що у звіті другого секретаря обкому, Костенка, бракувало самокритики та поважної політичної аналізи помилок обкому, до проводу якого дісталися найгірші вороги народу. (Офінор).

МОСКОВСЬКІ „КУЛЬТУРНІ СКАРБИ" ДЛЯ НАЦІОНАЛЬНИХ РЕСПУБЛИК.

Боротьба проти московської мови в середніх школах.

„Правда" з 23. V. пише: „Фашистівські шпигуни і шкідники, що дісталися до проводу нар. комісаріяту освіти, дуже утруднили працю шкіл і учителів. Буржуазні націоналісти в союзних і автономних республиках перешкоджували у навчанні московської мови, тих сання. До іспиту приступило 38 абітурієнтів, у цьоскарбів культури великого московського народу..." (Офінор).

Митрополит Діонізій у Президента Держави.

(Летунською почтою від вл. кореспондента).

Варшава, 11. червня.

Ваш кореспондент довідується з д. добре поінформованих джерел, що **Президент Держави проф. Мосціцький прийняв на авдієнції ще 30. травня ц. р. в Спалі Митроп.** Діонізія, голову Православної Церкви у Польщі.

Авдієнція **тривала 2 повні години** і доторкалася **цілости справ, звязаних з „ревіндикацією душ" на Волині і Холмщині.** Президент Держави мав запевнити митрополита, що **повагою власного авторитету не дозволить на будьякі зловживання невідповідних фанатичних чинників.**

Цікаво, що ані польська преса, ані ПАТ не подали вістки про цю характеристичну авдієнцію до прилюдного відома.

Зачуваємо, що після повороту з Почаїва, митроп. Діонізій звернеться до през. Мосціцького з просьбою ще одної авдієнції, щоб інтервеніювати у найвищого державного чинника в справі останніх рішень адміністраційної влади на Холмщині. **Гром.**

ВЕЛИТЕНСЬКІ МАСИ ПАЛОМНИКІВ В ПОЧАЇВІ.— ГРЕЦЬКИЙ ПОСОЛ ВИХАВ НА ВОЛИНЬ

(Власна кореспонденція).

Варшава, 11. червня.

Телефонують нам з Почаїва: Побут митрополита Діонізія у Почаївській Лаврі став нагодою **великих релігійно-національних маніфестацій українського населення.** На Вознесення прибуло до Почаєва **кільканадцять тисяч паломників з Волині, Полісся, Холмщини, а навіть Гродненщини.** Архиерейську Св. Службу Божу відправляв сам митрополит та арх. Олексій.

Також величава маніфестація відбулася в неділю 5. червня, коли крім тисячних мас паломників прибула до Почаєва масово українська православна дітвора і шкільна молодь з Кремянця, Рівного і Сарнів.

Сьогодні в суботу і завтра на Зелені Свята відбудуться тут **кульмінаційні торжества**, на які прибуває нині запрошений митрополитом **посол Греції міністр Кимон Коллас** в супроводі о. архимандрита Васдекаса.

Від себе інформуємо, що на почаївські торжества виїхала увечорі з Варшави паломницька прогулька православних студентів-теольогів, що проповідуватимуть в часі Зелених Свят між масами спрагненого релігійної поживи народу слово Боже.

ПРЕМІЄР СКЛАДКОВСЬКИЙ ЖЕРТВУЄ НА ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ.

Довідуємося, що премієр ген. Славой-Складковський підчас своєї візитаційної подорожі по Волині і Поліссі зложив пожертву на православну церкву в Столпцях заявляючи, що ця пожертва є висловом його **зичливого відношення до православного населення та підкресливши, що він не робить ріжниць між громадянами польської держави римо-католиками і православними.**

Сьогоднішнє несконфісковане „Слово" комунікує: „Православне життя на Холмщині потерпіло в травні тяжкі удари. В багатьох повітах, крім поданого „Словом" виказу зачинених церков, („Діло" інформувало про цей комунікат) — **взагалі заборонили Службу Божу в православних неетатових приходах, число яких сягає кількох десятків".**

Цензура сконфіскувала 5. і 6. число журнальчику православної дітвори **„Дитина".**

Фа—ський.

„Спис" мав попереджати життєпис Франка, який обіцявся написати А. Кримський, але той чомусь прислав був лише початок життєпису, не кінчаючи його, і „Спис" вийшов у світ без життєпису Франка. Ладив комітет і трильогію Франкових новель п. з. „Єзуїт". Видрукував був навіть дві перші давніше написані Франкові новелі — „Місію" й „Чуму"; на третю новелю не стало настрою у Франка і трильогія не завилася в часі його ювилею. До „Місії" й „Чуми" додав пізніше Франко „Казки і сатири", і збірку випустила друком „Українсько-руська видавнича спілка" у Львові 1906 р. Аж у Ліпіку пригадав собі недужий поет, що його трильогія не закінчена і почав був писати третю новелю, але не довелося йому скінчити її. Накінець комітет видрукував збірку композиції до Франкових поезій п. з. „Зівялі листи" і книжку п. з. „Привіт Івану Франку". В „Привіті" взяли участь: Хв. Вовк, М. Грушевський, Юрій Жаткович, селянин Павло Думка, Іван Копач, А. Кримський, Леся Українка, Іван Левицький, К. Малицька, Олена Пчілка, Іван Тобілевич, В. Самійленко й інші.

В березні 1898 р. став Гнатюк заступником учителя в українській гімназії у Львові, і на його місце „Академічна Громада" вибрала тоді на голову Гриця Гарматія, недавно померлого лікаря в Теребовлі. Та через те Гнатюк не перестав бути головою комітету для ювилею Франка і далі працював у ньому пильно

(Далі буде).

НОВИНКИ.

— **Магазин постелі Р. Джала** — Львів, ...щини 5., поручає ковдри, матраци — ...лює ковдри по 4 зол., матраци по 6 зол. ...має піря до прання. Тел. 294-81. 1188 —

— **Найцікавіший** і найбагатший ... український релігійний часопис „... **Пресвятої Богородиці".** Львів, вул. П. ... 5. Ч. розр. переказу 233. Річна передплата ... зол. Поодиноке число 10 сот.

— **Камінь Довбуша** над Прутом Пансіон **„Зелена Палатка"** — (в управі п. С. Олеськ...) — вже від **15. червня** поручає кімнати з ... 1276 — ...манням.

— **Конфіската „Діла".** Два останні ... „Діла" підпали конфіскаті: ч. 125 за ... леграму, ч. 126. за допис нашого ... кореспондента, поміщений в рубриці „... вбивства полк. Е. Коновальця".

— **Кооператива Українське Народне Ми...тво** у Львові просить відборців, щоби з ... замовленнями звертались безпосередньо ... бюра Кооперативи вул. Костюшка 5. ... Кооператива жадних агентів в край не ... ла, а якщо появляються, то підшиваються ... фірму Кооперативи і за них Кооператива ... бере жадної відповідальности.

— **У дощеві** вечорі маєте добру нагоду ... вести Ваші світлини до порядку. ... мецькі фотоальбоми на складі тільки в ... кій українській фотокрамниці ... Сикстуська 29, тел. 203-30.

— **Кооператива Українське** Народне ...**гецтво** у Львові повідомляє, що перенесла ... крамницю **на вул. Сикстуську ч. 26** (... родної Гостинниці) а бюра Кооперативи ... вул. Костюшка ч. 5. (Дім Центробанку)

— **Пансіон „Стахова Воля" у Гребенові** ... **Сколього** над Опором серед гір та ... лісів. Відчинений від 1. червня ... няшних кімнат з верандами. ... та добірні харчі **від 3—6 зол. денно** ... інформації: Львів, вул. Годувка 14/III. ... вий, або Гребенів „Стахова Воля".

— **Всім** добре знаний пансіон Зелена ... бенові вже відчинений від 1. червня і ... гості.

— **Позір!** Хто хоче забути про ... хоче провести вільні хвилини ... ло, хто хоче скріпити свої сили ... до Підбужа. Чудова гірська ... Бистриця, ліси, гірське повітря, ... ніше знаменита кухня, залишать у ... миті незатерті враження. „Українська ...ка" у Дрогобичі, що веде там ... для дітей і пансіон „Ольга" для ... всім ПТ. літникам на далеко ... формації дає Управа „Український ... в Дрогобичі, вул. Хреста 49.

— **У семі роковини смерти Вячеслава ...ського** відбудеться поминальне ... в архикатедральній церкві св. Юра ... рано, у вівторок, 14-го червня ... відправлять того самого дня в год. ...

— **Коли буде кінець шкільного року?** У зв'язку з тим що у пресі появилися ріжні вістки у справі речинця закінчення шкільного року, міністерство освіти повідомляє, що цей шкільний рік закінчиться згідно з відповідним зарядженням 21. червня ц. р.

— **Не буде числової льотерії.** Ухвалена минулого року новеля до закону про льотерію допускала можливість завести також числову льотерію, яка була колись за Австрії. Покищо, як кажуть останні вістки, рішили не вводити тієї числової льотерії.

— **Ціни овочів і городовини у Львові.** На львівському ринку 11. ц. м. були такі ціни овочів і городовини: черешні 1 кг. 2.00—3.00 зол., трускавки 2.50—3.00, суниці 3.00, рожа до смаження 70—80 сот. 1 кг., агрест 40—60 сот. літра, рабарбар 40—60 сот. кг., шпінак 40 сот. кг., помідори 4.50 зол. кг., бараболі молоді, дрібонькі 1.50—2.20 кг., морква вязка 15 сот., огірок 30—50 сот., шпараги 90—1.20 сот. кг., карафіол штука 25 сот., салата 5 сот. головка, горох молодий у стручках літра 80 сот., буряки молоді штука 10 сот.

— **Матура.** В державній гімназії у Збаражі відбувся іспит зрілости від 4-го до 23-го травня. До іспиту приступило 38 абітурієнтів, у цьому 17 поляків, 13 жидів, 8 українців. Всі українці здали іспит, а саме: Бучинський Ярослав, Лутків Роман, Дідик Михайло, Тесля Ярослав, Завчківська Стефанія, Жила Володимир, Божеський Іван (екстерн.), Гаврилишин Іван. — У приватній гімназії в Борщеві приступило до матури 27 абітурієнтів. З цього 2 українців, з них здала іспит Мирослава Марія Ворцун, другий перепав.

— **Пожежі.** У громаді Черниця, брідського повіту, вибухла в загороді Андрія Семчука пожежа, що перекинулася потім на сусідні загороди. Вогонь знищив три мешкальні доми і 7 господарських будинків, крім цього господарський інвентар. Загальна шкода доходить до 5000 зол. Не зважаючи на сильний вітер місцева пожежна сторожа не допустила, щоб вогонь поширився. — У загороді Василя Бойка в Бортниках, біля Монастириськ, вибухла пожежа, що знищила цілу загороду, потім перекинулася на загороду Рачкевичів, яка теж згоріла до тла. Згоріли теж 3 мешкальні доми, кілька господарських будинків, домашня обстанова та мертвий інвентар. Шкоди великі. Причина пожежі — необережна поведінка з вогнем.

— **Львівська хроніка.** 28-літня Франціска Партика (Жовківська 64) випила якусь незнану отруту. Ратункове поготівля відставило її до Загального Шпиталя. — Поліція арештувала Й. Пігуляка, який при допомозі двох спільників Евгена Міга і Ксенофона Кірика вирвав ще 30. в. м. Марії Малецькій торбинку з грішми. — Поліція арештувала згаданого вище Евгена Міґу під замітом крадежі гардероби вартости 205 зол. на шкоду В. Войтовича (Тереси 16)

— **Застрілив злодія і зголосився на поліцію.** На поліційному постерунку в Лешневі, брідського повіту, зголосився студент третього року прав, Тадей Ліпський і зізнав, що на подвір'ю його загороди напав на нього фаховий злодій Дзьола і він у власній обороні ужив автоматичного пистолету та вистрілив до Дзьоли пять разів. Ліпського затримали в арешті, влада безпеки веде слідство.

— **Дітоврад признався до злочину.** Заарештований Франклін Калль, про що ми вчора згадували, признався, що схопив малого Каша підчас сну і закнеблював йому уста. Від того дитина вдушилася. Як він зорієнтувався, що дитина не живе, сховав тіло в лісі.

— **Панарабський жіночий конгрес.** У Дамаску йде підготова до панарабського жіночого конгресу, посвяченого Палестині. Вже приобіцяли свою співучасть єгипетські та іракійські організації. Як майбутню предсідницю конгресу називають Году Шарані Пашу, голову каїрського феміністичного союзу, відому з великої прихильности до справи палестинських арабів.

— **Примус збирати кухонні відпадки.** На підставі розпорядку президента поліції в Берліні власникам домів, що досі добровільно збирали кухонні відпадки, від 1-го червня ц. р. мусять робити це обовязково. Тих, що не пристосуються до розпорядку покарають.

— **Гарячка золота в Канаді.** На острові Ванкувер відкрили над берегом ріки Франклін дозволі богату жилу золота. Канадійський уряд вислав експертів щоб вони на місці розслідили золотодайні поклади. На острів стягаються вже каравани шукачів жовтого металю, повстало там багато осель і запанувала гарячка золота, як за найкращих часів Кльондайку.

— **Великий процес комуністів у Кишиневі.** В Кишиневі закінчився перед воєнним судом процес 113 комуністів, яких обвинувачували за революційну діяльність на терені Басарабії. Суд засудив 106 обвинувачених на кару вязниці від 1-го місяця до 2-ох і пів року. Всі обвинувачені належать до національних меншин, причому переважають жиди.

— **24 міліони кредиту на прийняття англійської королівської пари.** Французька палата депутованих при гучних оплесках на всіх лавах ухвалила на внесок премієра Даладіє кредит в сумі 24 міліонів франків на видатки, звязані з відвідинами англійської королівської пари в Парижі.

— **В Америці дають допомогу 20 міліонам людей.** З Вашингтону повідомляють, що у Злучених Державах є тепер 6 міліонів родин, які користають з державної допомоги. Таким чином з державної допомоги живе в Америці яких 20 імліонів осіб. Американська преса стверджує, що був час, коли з державної допомоги в Америці користало 27 міліонів людей.

— **20 міліонів лей на добродійні цілі.** Колишній румунський президент міністрів, Октавіян Гога, що недавно вмер, залишив майно вартости яких 20 міліонів лей. Згідно з завіщанням ціле те майно призначене на добродійні цілі.

— **Уродила 21-шу дитину.** В румунському місті Сіґет 47-літня Марія Поп уродила 21-шу дитину. Вона заміжня удруге і три рази привела на світ близнята.

— **Большевики вже визнають „святу Росію".** В нюйорському Таймсі писав раз один співробітник, що публика не повинна здивуватися, як на випадок вибуху війни Сталін піде на чолі церковної процесії у Москві до церкви молитись за перемогу червоної армії. Його слова вже на стільки справдились, що совітський комісар воєнної фльоти, Смірнов, промовляючи 19-го травня в Москві, сказав, що північна совітська воєнна фльота дасть добру відправу фашистівським наїздникам, якби вони поважились напасти на совітську святу батьківщину.

— **Міжнародній конгрес охорони дитини.** В днях від 12-го до 18-го червня відбудеться у Франкфурті міжнародній конгрес охорони дитини.

— **Розбирають велику синагогу.** Німецька преса повідомляє, що у Мюнхені почали розбирати велику синагогу, що находилася біля палати мистецтва. Одночасно члени жидівської віроісповідної громади виносять внутрішнє уладження синагоги. На площі, на якій була синагога, мають завести прилюдний парк.

— **Експльозія вибухових матеріялів.** У фабриці вибухових матеріялів у Хелмс під Лізбоною вибухли дві тони пороху, призначеного до гранатів. Вибух знищив цілковито склад. Чотири робітниці, що працювали при пакуванні, згинули на місці. Здогадуються, що причиною вибуху була недостаточна забезпека пороху перед змінами, температури. А саме склад був покритий залізною бляхою, що була виставлена на безпосереднє ділання сонця.

— **Жахливий буревій у Тексасі.** Над Тексасом у Північній Америці перейшла жахлива буря, яка найбільше шаліла в місті Клід. 20 домів зовсім зруйнованих. Між іншим буревій знищив теж школу, в якій саме під ту пору відбувалася шкільна наука. Вітер був такий жахливий, що скидав з дороги вантажні авта. Числа жертв у людях досі ще не знають.

— **Справлення помилок.** У попередньому числі (126) „Діла" в передовій статті п. н. „Жертва майна" зложено в 3. уступі помилково, що видрукований у 125. числі „Діла" виказ жертводавців на Український Шпиталь — 8-ий з черги Має бути: **58-ий з черги.**

——о——

ВІДГУКИ ДНЯ.

В задушний день.

Щороку від літ відбувається в нашім львівськім соборі дивна подія. Тоді довкола шумить, переливається зелена повінь, а сам собор купається в розтопленому золоті сонця. Тоді камінний святий Юр, що стереже входу до собору, на хвилину здержує натиск ратища, зриває поводами свого боєвого коня вгору і робить перегляд богомольців.

Широкими сходами ідуть у храм якісь люди. Попереду два — сиві як голуби, вагою літ придавлені, але нині простують плечі, прояснюють зір. Один з них тримає руку на лівім бедрі, немов би піддержував шаблю, другий на правім, немов би ніс важні, державні акти. А за ними довгі ряди молодших — усі з рукою на лівому бедрі.

Ідуть у храм поклонитися тіням і споминам великого вчора.

На середині храму — могила... Ніхто в ній не лежить, але як багато в ній поховано. З самого чотирокутника смерти сорок тисяч цвіту. А з тих усіх безвихідних закутів, заворожених кол тисячі, тисячі, тисячі...

На могилі березовий хрест. Такий, яких ліси цілі виросли на всім просторі Рідної Землі, таких, яких дуже часто не ставало, таких, які перейшли в стрілецьку пісню і в літературу.

А під березовим хрестом червоні квіти. Червоні як свіжа, гаряча і цінна кров. Найсвіжіша велика китиця спереду могили...

Коло могили духовенство достойним півкругом. Золота мітра хилиться в поклоні, святе кадило, врочистий спів сповиває могилу. За духовенством два сиві як голуби мужі, а там і отамання і товариство — всі вже посріблені життєвим інеєм, і молодь, що тільки чула про велике минуле, але відчуває і цінить його. А далі — народ, що виповнив собою всі закутки великого храму, а своїми серцями обклав дорогу могилу.

На отаманні і товаристві чорні одяги нині. Але як дивно ці одяги нині лежать!.. Здається — на нікім недобре. Гляне хтось із товариства на другого і дивні речі бачить. Чорний одяг попеліє, на рукавах зявляється золото на білий ковнірець синя зубчатка виступає... А лиця молодніють як під подувом чародійного вітру.

Часи часи... І разом з запашним кадилом устають спомини — Іньже поминальний день нині творю.

В цей день нема ні директорів ні сірих урядовців. Є спомини обидвох про себе і інших таких, як вони, є спомини спільних переживань, безконечно більших як ті, що їх бюровий день наносить. І тому нині так дивно добре людям, і тому нині такі дивно ясні очі.

Будиб такі і в тих, що не діждалися нинішнього дня...

Скінчилася відправа, стихли співи, розплилися хмарки кадила.

З соборного храму виходять люди. Попереду дві сиві голови, за ними ліс посріблених — довгими рядами.

Святий Юр поглянув ласкавим оком на них, стиснув коня острогами і знову рушив на змія.

Галактіон Чіпка.

— **Коли буде кінець шкільного року?** У звязку з тим що у пресі появилися ріжні вістки у справі речинця закінчення шкільного року, міністерство освіти повідомляє, що цей шкільний рік закінчиться згідно з відповідним зарядженням 21. червня ц. р.

— **Не буде числової льотерії.** Ухвалена минулого року новеля до закону про льотерію допускала можливість завести також числову льотерію, яка була колись за Австрії. Покищо, як кажуть останні вістки, рішили не вводити такі числової льотерії.

— **Ціни овочів і городовини у Львові.** На львівському ринку 11. ц. м. були такі ціни овочів і городовини: черешні 1 кг. 2.00—3.00 зол., трускавки 2.50—3.00, суниці 3.00, рожа до смаження 70—80 сот. 1 кг., агрест 40—60 сот. літра, рабарбар 40—60 сот. кг., шпінак 40 сот. кг., помідори 4.50 зол. кг., бараболі молоді, дрібонькі 1.50—2.20 кг., морква вязка 15 сот., огірок 50—60 сот., шпараги 90—1.20 сот. кг., карафіол штука 25 сот., салата 5 сот. головка, горох молодий у стручках літра 80 сот., буряки молоді штука 10 сот.

— **Матура.** В державній гімназії у Збаражі відбувся іспит зрілости від 4-го до 23-го травня. До іспиту приступило 38 абітурієнтів, у цьому 17 поляків, 13 жидів, 8 українців. Всі українці здали іспит, а саме: Бучинський Ярослав, Хуткий Роман, Дідик Михайло, Тесля Ярослав, Зайчківська Стефанія, Жила Володимир, Божеський Іван (екстерн.), Гаврилишин Іван. — У приватній гімназії в Борщеві приступило до матури 27 абітурієнтів. З цього 2 українців, з яких здала іспит Мирослава Марія Ворцун, другий перепав.

— **Пожежі.** У громаді Черниця, брідського повіту, вибухла в загороді Андрія Семчука пожежа, що перекинулася потім на сусідні загороди. Вогонь знищив три мешкальні доми і 7 господарських будинків, крім цього господарський інвентар. Загальна шкода доходить до 5000 зол. Не вважаючи на сильний вітер місцева пожежна сторожа не допустила, щоб вогонь поширився. — У загороді Василя Бойка в Бортниках, біля Монастириськ, вибухла пожежа, що знищила цілу загороду, потім перекинулася на загороду Рачкевичів, яка теж згоріла до тла. Згоріли теж 3 мешкальні доми, кілька господарських будинків, домашня обстанова та мертвий інвентар. Шкоди великі. Причина пожежі — необережна поведінка з вогнем.

— **Львівська хроніка.** 28-літня Франціска Партика (Жовківська 64) випила якусь незнану отруту. Ратункове поготівля відставило її до Загального Шпиталя. — Поліція арештувала Й. Погуляка, який при допомозі двох спільників Евгена Міга і Ксенофона Кірика вирвав ще 30. м. м. Марії Малецькій торбинку з грішми. — Поліція арештувала згаданого вище Евгена Міґу під закидом крадежі гардероби вартости 205 зол. на шкоду В. Войтовича (Тереси 16)

ВІДГУКИ ДНЯ.

В задушний день.

Щороку від літ відбувається в нашім львівськім соборі дивна подія. Тоді довкола шумить, переливається зелена повінь, а сам собор купається в розтопленому золоті сонця. Тоді камінний святий Юр, що стереже входу до собору, на хвилину здержує натиск ратища, зриває поводами свого боєвого коня вгору і робить перегляд богомольців.

Широкими сходами ідуть у храм якісь люди. Попереду два — сиві як голуби, вагою літ придавлені, але нині простують плечі, прояснюють зір. Один з них тримає руку на лівім бедрі, немов би піддержував шаблю, другий на правім, немов би ніс важні, державні акти. А за ними довгі ряди молодших — усі з рукою на лівому бедрі.

Ідуть у храм поклонитися тіням і споминам великого вчора.

На середині храму — могила... Ніхто в ній не лежить, але як багато в ній поховано. З самого чотирокутника смерти сорок тисяч цвіту. А з тих усіх безвихідних закутів, заворожених кол тисячі, тисячі, тисячі...

На могилі березовий хрест. Такий, яких ліси цілі виросли на всім просторі Рідної Землі, таких, яких дуже часто не ставало, таких, які перейшли в стрілецьку пісню і в літературу.

А під березовим хрестом червоні квіти. Червоні як свіжа, гаряча і цінна кров. Найсвіжіша велика китиця спереду могили...

Коло могили духовенство достойним півкругом. Золота мітра хилиться в поклоні, святе кадило, врочистий спів сповиває могилу. За духовенством два сиві як голуби мужі, а там і отамання і товариство — всі вже посріблені життєвим інеєм, і молодь, що тільки чула про велике минуле, але відчуває і цінить його. А далі — народ, що виповнив собою всі закутки великого храму, а своїми серцями обклав дорогу могилу.

На отаманні і товаристві чорні одяги нині. Але як дивно ці одяги нині лежать!.. Здається — на нікім недобре. Гляне хтось із товариства на другого і дивні речі бачить. Чорний одяг попеліє, на рукавах зявляється золото на білий ковнірець синя зубчатка виступає... А лиця молодніють як під подувом чародійного вітру.

Часи часи... І разом з запашним кадилом устають спомини — вже поминальний день нині творю.

В цей день нема ні директорів ні сірих урядовців. Є спомини обидвох про себе і інших таких, як вони, є спомини спільних переживань, безконечно більших як ті, що їх бюровий день наносить. І тому нині так дивно добре людям, і тому нині такі дивно ясні очі.

Вулиб такі і в тих, що не діждалися нинішнього дня...

Скінчилася відправа, стихли співи, розплилися хмарки кадила.

З соборного храму виходять люди. Попереду дві сиві голови, за ними ліс посріблених — довгими рядами.

Святий Юр поглянув ласкавим оком на них, стиснув коня острогами і знову рушив на змія.

Галактіон Чіпка.

— **Застрілив злодія і зголосився на поліцію.** На поліційному постерунку в Лешневі, брідського повіту, зголосився студент третього року прав, Тадей Ліпський і зізнав, що на подвір'ю його загороди напав на нього фаховий злодій Дьола і він у власній обороні ужив автоматичного пистолєту та вистрілив до Дьоли пять разів. Ліпського затримали в арешті, влада безпеки веде слідство.

— **Літокрад признався до злочину.** Заарештований Франклін Калль, про що ми вчора згадували, признався, що схопив малого Каша під час сну і закнеблював йому уста. Від того дитина вдушилася. Як він зорієнтувався, що дитина не живе, сховав тіло в лісі.

— **Панарабський жіночий конгрес.** У Дамаску йде підготова до панарабського жіночого конгресу, посвяченого Палестині. Вже приобіцяли свою співучасть египетські та іракійські організації. Як майбутню предсідницю конгресу називають Году Шарані Пашу, голову каїрського феміністичного союзу, відому з великої прихильности до справи палестинських арабів.

Примус збирати кухонні відпадки. На підставі розпорядку президента поліції в Берліні власники домів, що досі добровільно збирали кухонні відпадки, від 1-го червня ц. р. мусять робити це обовязково. Тих, що не пристосуються до розпорядку, покарають.

— **Гарячка золота в Канаді.** На острові Ванкувер відкрили над берегом ріки Франклін добалі богату жилу золота. Канадійський уряд вислав експертів щоб вони на місці розслідили золотодайні поклади. На острів стягаються вже каравани шукачів жовтого металю, повстало там багато осель і запанувала гарячка золота, як за найкращих часів Кльондайку.

— **Великий процес комуністів у Кишиневі.** В Кишиневі закінчився перед военним судом процес 113 комуністів, яких обвинувачували за революційну діяльність на терені Басарабії. Суд засудив 106 обвинувачених на кару вязниці від 1-го місяця до 2-ох і пів року. Всі обвинувачені належать до національних меншин, причому переважають жиди.

— **24 міліони кредиту на прийняття англійської королівської пари.** Французька палата депутованих при гучних оплесках на всіх лавах ухвалила на внесок премієра Даладіє кредит в сумі 24 міліонів франків на видатки, звязані з відвідинами англійської королівської пари в Парижі.

— **В Америці дають допомогу 20 міліонам людей.** З Вашингтону повідомляють, що у Злучених Державах є тепер 6 міліонів родин, які користають з державної допомоги. Таким чином з державної допомоги живе в Америці яких 20 імліонів осіб. Американська преса ствержує, що був час, коли з державної допомоги в Америці користало 27 міліонів людей.

— **20 міліонів лей на добродійні цілі.** Колишній румунський президент міністрів, Октавіян Гога, що недавно вмер, залишив майно вартости яких 20 міліонів лей. Згідно з завіщанням ціле те майно призначене на добродійні цілі.

— **Уродила 21-шу дитину.** В румунському місті Сігет 47-літня Марія Поп уродила 21-шу дитину. Вона замiжня вдруге і три рази привела на світ близнята.

— **Большевики вже визнають „святу Росію".** В нюйорському Таймсі писав раз один співробітник, що публика не повинна здивуватися, як на випадок вибуху війни Сталін піде на чолі церковної процесії у Москві до церкви молитись за перемогу червоної армії. Його слова вже настільки справдились, що совітський комісар воєнної фльоти, Смірнов, промовляючи 19-го травня в Москві, сказав, що північна совітська воєнна фльота дасть добру відправу фашистівським наїздникам, якби вони поважились напасти на совітську святу батьківщину.

— **Міжнародній конгрес охорони дитини.** В днях від 12-го до 18-го червня відбудеться у Франкфурті міжнародній конгрес охорони дитини.

— **Розбирають велику синагогу.** Німецька преса повідомляє, що у Мюнхені почали розбирати велику синагогу, що находилася біля палати мистецтва. Одночасно члени жидівської віроісповідної громади виносять внутрішнє урядження синагоги. На площі, на якій була синагога, мають завести прилюдний парк.

— **Експльозія вибухових матеріялів.** У фабриці вибухових матеріялів у Хелвс від Лізбоною вибухли дві тони пороху, призначеного до гранатів. Вибух знищив цілковито склад. Чотири робітниці, що працювали при пакуванні, згинули на місці. Здогадуються, що причиною вибуху була недостаточна забезпека пороху перед змінами температури. А саме склад був покритий залізною бляхою, що була виставлена на безпосереднє діяння сонця.

— **Жахливий буревій у Тексасі.** Над Тексасом у Північній Америці перейшла жахлива буря, яка найбільше шаліла в місті Кліз. 20 домів зовсім зруйнованих. Між іншим буревій знищив теж школу, в якій саме під ту пору відбувалася шкільна наука. Вітер був такий жахливий, що скидав з дороги вантажні авта. Числа жертв у людях досі ще не знають.

— **Справлення помилок.** У попередньому числі (126) „Діла" в передовій статті п. н. „Жертва майна" зложено в 3. уступі помилково, що видрукований у 125. числі „Діла" виказ жертводавців на Український Шпиталь — 8-ий з черги Має бути: 38-ий з черги.

——о——

Відозви й комунікати.

БЮЛЕТИН КОМІТЕТУ „СВЯТА ХРИСТІЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ“ Ч. 2.

Львів, 12. червня 1938.

Діловий Комітет „Свята Християнської України“ оцим оголошує, що Ювилейний Рік з нагоди 950-ліття хрещення Руси-України триватиме на всіх Українських Землях **від дня 14. серпня 1938 р., як роковин хрещення, до дня 14. серпня 1939 р.**

В справі відсвяткування цього ювилею на місцях, видаємо, за апробатою і з поручення **Високопреосвященного Українського греко-кат. Епископату** покищо ось які інструкції:

1) Найпізніще до дня 1. липня 1938 р. оо. Пароxи створять у всіх місцевостях Галицької Церковної Провінції, по змозі при участи місцевих установ, **місцеві Ділові Комітети „Свята Християнської України“**. Такі місцеві Комітети, під головством оо. Парохів, складатимуться, крім голови, з чотирьох членів, а саме: заступника голови, секретаря, референта організаційно-імпрезового і фінансового.

Подрібні інструкції для діяльности цих Комітетів і поодиноких референтів подамо своєчасно в окремому бюлетині Діл. Ком. „С. Х. У.“

2) Відкриття ювилейного року попередить відповідне відсвяткування днів св. Ольги і св. Володимира, а саме: а) В день св. Ольги, в неділю 24. липня 1938 р., у всіх місцевостях Галицької Церковної Провінції підчас Служби Божої будуть виголошені відповідні підготовчі проповіди та від год. 12. до 12.15 дзвонитимуть дзвони у всіх церквах. б) В день св. Володимира, в четвер 28. липня 1938 р., від год. 12. до 12.15 дзвонитимуть усі дзвони у всіх церквах; вечором всюди відправиться відповідний молебен з проповіддю.

3) В день відкриття Ювилейного Року, в неділю 14. серпня 1938, по всіх парохіях Галицької Церковної Провінції відправляться торжественні Служби Божі так, щоби в год. 12-ій почалося ювилейне Водосвяття, з проповіддю. В навечеря, себто 13. серпня 1938 р., від год. 12. до 12.30 дзвонитимуть усі дзвони в усіх церквах.

4) В часі від 14. серпня до 27. вересня 1938 (Воздвиження Чесного Хреста) по всіх церквах Галицької Церковної Провінції будуть виголошені по **три ювилейні проповіди** на приписані теми.

Діл. Комітет „С. Х. У.“ радить виголосити ці три проповіди по змозі в днях 25. 26. і 27. вересня 1938. Всі проповіди на дні 24. 7., 28. 7., 14. 8. і 14. 8.—27. 9. вийдуть окремою книжечкою. Подрібні приписи для ОО. Парохів про ювилейний молебен, водосвяття, посвячення Хреста й інші обряди будуть подані своєчасно в окремому бюлетині Діл Ком. „С. Х. У.“

5) На Воздвиження Чесного Хреста, в дні 27. вересня 1938, біля всіх парохіяльних церков Галицької Церковної Провінції будуть посвячені та вкопані **ювилейні хрести** і будуть виголошені відповідні проповіди. В припадкових хрест можна вкопати в чергову неділю, 2. жовтня 1938.

Подрібні приписи про розміри й форму ювилейних хрестів та про написи на них будуть оголошені своєчасно в окремому бюлетині Діл. Ком. „С. Х. У.“.

6) В часі Ювилейного Року (14. VIII. 1938—14. VIII. 1939) відбудуться в усіх парохіях Галицької Церковної Провінції **місії або реколекції** з наміренням поширити Христову Правду по всій Україні. Підчас місій чи реколекцій, які всюди будуть закінчені масовою сповідю і св. Причастям та Благодарною піснею, щодня відправлятиметься ювилейний молебен.

7) В часі Ювилейного Року (14. VIII. 1938—14. VIII. 1939) відбудуться у всіх місцевостях Галицької Церковної Провінції **ювилейні концерти, академії або святочні сходини** з відповідною програмою.

Подрібні програми й матеріяли до таких імпрез будуть своєчасно подані в окремому підручнику, що його видасть Діл. Ком. „С. Х. У.“.

8) Діловий Комітет „С. Х. У.“ підготовляє здвигнення цілокраєвого тривалого памятника Ювилейного Року. Крім того в кожній місцевості Галицької Церковної Провінції Місцевий Комітет проголосить якесь **актуальне завдання** церковно-релігійного характеру, що його започаткує і по змозі виконає в Ювилейному Році. Може це бути: будова церкви, розмалювання церкви, поставлення іконостасу, справлення ювилейного дзвона, збудування захоронки, Християнського Дому і т. п. — відповідно до місцевих потреб та умовин.

Оці інструкції подаємо до загального відома і взиваємо всіх тих, що їм дорога релігійно-національна справа, щоб негайно бралися під проводом місцевих ОО. Парохів до підготови й реалізування намічених точок.

Львів, дня 11. червня 1938.

ЗА ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ
СВЯТА ХРИСТІЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ:

О. Юліян Дзерович, урядуючий заст. голови

Роман Дана[illegible], секретар.

Адреса Ділового Комітету „С. Х. У.“: Львів, Новий Світ, 22, Ген. Інститут Кат. Акц[illegible]

—o—

Спорт.

РЕЧИНЦІ ЗМАГАНЬ ЗА ВХІД ДО ОКРУЖНОЇ ЛІГИ

На останнім засіданні В. Г. і Д. вильосувано речинці змагань за вхід до Окружної Ліги. Розгривки відбудуться у двох групах: Львів-Тернопіль і Перемишль-Дрогобич.

19. 6. Дрогобич (Кадіма) — Перемишль (Сян), Тернопіль (?) — Львів (ТШЛ). 26. 6. ТШЛ — Тернопіль, Перемишль — Дрогобич. 10. 7. мистець групи Дрогобич-Перемишль — мистець групи Львів-Тернопіль, [illegible] 7. відплатні змагання обох мистців зі змінов [illegible]рів. До О. Л. входить тільки один клюб. З Окружної Ліги спадає два клюби. До А-класи входить [illegible] на чотири групи. Фінал А-класи відбудеться у [illegible] групах: Дрогобич-Перемишль і Львів-Тернопіль. [illegible] класи входить 4 клюби по 1 з кожної підокруги.

Дишьо (Україна) дістав за мечі в II. Соколи [illegible] тептва А-класи) — 2 місяці дискв. з [illegible] 6 місяців.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Театр:

Неділя 12. 6. год. 4. попол. „Літо в Нохан“. Год. 8. веч. „Вояк королеви Мадагаскару“.
Понеділок 13. 6. год. 8. веч. „При меті“.
Вівторок 14. 6. год. 8. веч. „При меті“.
Середа 15. 6. год. 8. веч. „Вояк королеви Мадагаскару“.

Театр Ріжнородностей:

Неділя 12. 6. год. 4. попол. „Втікла мені перепеличка“. Год. 8. веч. „Втікла мені перепеличка“.
Понеділок 13. 6. год. 8. веч. „Іван“
Вівторок 14. 6. год. 8. веч. „Іван“.
Середа 15. 6. год. 8. веч. „Іван“.

Український театр Йосифа Стадника (сеніора).

РАДЕХІВ:
12. 6. Синя квітка.
13. 6. Чорноморці.

СТОЯНІВ:
12. 6. год. 4. попол. „Синя квітка“.
13. 6. год. 4. попол. „Чорноморці“.
В короткому часі премієра драми з життя поліщуків „Хам“.

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича:

ЯМНИЦЯ:
12. 6. Лісова пісня.

СТАНИСЛАВІВ — тільки одна вистава:
13. 6. Пригода в Черчі, оперета на 3 дії Я. Барнича. Премієра.
Зі Станиславова іде театр до Богородчан.

Український Народній Театр ім. М. Садовського.

КОЛОМИЯ:
12. 6. Пісня Бескиду.
13. 6. Гетьман Полуботок.

ЯБЛОНІВ:
14. 6. Маруся Богуславка.
15. 6. Пісня Бескиду.
16. 6. Чесна Сузанна.
17. 6. Мазепа.
18. 6. Ніч під Івана Купала.
19. 6. Гетьман Полуботок.
Театр загостить до Косова, Кут, Жабя, Ворохти, Микуличина, Яремча і Делятина.

КІНА.

АПОЛЬО: „Цирк — арена життя“.
АТЛЯНТИК: „Втікач із Сан Квінтену“
БАЛТИК: „Дівчата з Новолипок“.
ВАНДА: „Жайворонок“, „Зелений сигнал“.
ГРАЖИНА: „Р 107“ взиває помочі“ „Король жінок“.
ЕВРОПА: „Верес“ на оса, Родзевичівни.
КАСІНО: „Правда перемагає“ (Павло Муні).
КОПЕРНИК: „Світ говорить про нас“ (Моріс Шевальє, Джек Бочанен).
МАРУСЕНЬКА: „Стріл у ночі“, „Театр ексцентриків“, „Мельодії півдня“.
МЕТРО: „Хто останній цілує“, „Променисті загляди“.
МІРАЖ: „Тайна п-и Брінкс“, „Тато жениться“.
МУЗА: „Лінія Мажінота“.
ПАЛЯС: „Маскарада“ з Люїзою Райнер.
ПАКС: „Страшний двір“.
РАЙ: „Палкі серця“.
РІЯЛЬТО: „Буревій“.
РОКСІ: „Потвора“ і муз. додаток.
СВІТ: „Товариші зброї“, „Вожд червоношкірих“.
СТИЛЕВЕ: „Острів у вогні“ та ревія.
ТОН: „В 4 очі“, „Тайна самітного дому“.
УТІХА: „Непереможний Біл“ і ревія.
ХИМЕРА: „Під жовтим прапором“ з Ольгою Чеховою.

ФОТОПЛЯСТІКОН:
(вл. Марійська 5).
„Альпи“.

ФОТОПЛЯСТІКОН „Світовид“ (Пасаж Гавсмана ч. 7):
„Португалія: Мадейра, Лісбона, Фуншаль“.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Неділя, 12. червня 1938.

7.15 Пісня, 7.20 Концерт куявського полку піхоти, 8.00 Ранішній денник, 8.15 Для села: Гавенка, хор дітей вселюдної школи зі с. Малорита на Поліссі, 8.35 Львів здоровить, 8.40 Власні справи беріть у власні руки, **8.55 Видатність пашні збільшують післяплоди, в українській мові вигол. інж. Д. Дучимінська,** 9.05 Музика з пл., 11.45 Фільм. огляд, 12.03 Муз. попранок, орх., 13.00 Соймове видання Міцкевичевих творів, 13.15 Музика сальон. орх., меццосопран, тенор, форт., 15.00 Для села: На день кооперації, Коопер. гимн, Промова, „У громаді“ авд. Свято весни в Ошмяні. Огляд ринків рільних продуктів, 16.20 Театр Уявн: „Дзвін короля Жигмонта“, 17.00 Форт. ресітал Г. Штомпки, 17.30 Звук. тижневик, 18.00 Концерт орх.; у перерві коло год. 18.55 Хвилина бюра студій, 20.00 Програма на завтра, 20.05 Разом до мети, 20.35 21.40 Спорт, 20.40 Політ. огляд, 20.50 Веч. денник, 21.00 „Та йой“ весела авдиція, 22.00 У літній вечір, розр. концерт, 23.00 Ост. вістки, 23.05—23.55 Танц. музика з пл. (надає Варшава II).

Понеділок, 13. червня 1938.

6.15 Ранішня пісня, 6.20 Музика з пл., 6.45 Руханка, 7.00 Ранішній денник, 7.15 Хор, 8.00 Для шкіл, 8.10 Зачинаємо тиждень, **9.00 Трансмісія богослужения з Успенської церкви у Львові,** відправить **о. Дамян Лопатинський, співає хор під дир. І. Охримовича,** 11.15 Для шкіл: Серед лісів півночі, Ґріґові твори з плит, 11.40 Грає Йос. Сігеті, скрипка, з плит, 12.03 Полудн. авд., 14.15 Китиця для всіх, орх., 15.10 Програма на завтра, 15.00 Біржа, 15.15 Невідомі союзники й вороги, гутірка для старших дітей, 15.30 Звукова гутірка: „На чердаку“ Ст. Жеромського, Швайцарська музика з плит, 15.45 Господарські вістки, 16.00 Пісеньки та цитра, 16.45 В авамітському Пекіні, 17.00 Біжучі вістки з міста та провінції, 17.10 „Лебідь із Пезари“ (Джякомо Пучіні) муз. репортаж, 17.55 Гальо! — Позір! 18.00 Спортова гутірка, **18.10 Форт. твори у вик. Е. Реслера,** 18.35 Співочий ресітал Ол Грабі-Шалкевичевої в супр. форт., 19.00 Воєнька авд., 19.20, 20.55 Актуальна гутірка, 19.30 З екрану на мікрофон, розр. концерт, у перервах: Фільм. монолог і скеч „Поворот батька“, 20.45 Веч. денник, 21.00 Радіотехн. актуалії, 21.10 „Закури собі папіроску“ словно-муз. авд., 21.50, 22.00 Спортові вістки, 22.05 Вечірня серенада, муз. авд. у вик. мандолінистів і вок. квартету, 23.00 Ост. вістки, 23.05—23.55 Танц. музика з пл. (надає Варшава II.).

Вівторок, 14. червня 1938.

6.15 Ранішня пісня, 6.20 Музика з пл., 6.45 Руханка, 7.00 Ранішній денник, 7.15 Музика у вик. сальон. орх., 8.00 Для шкіл, 8.10 Плити, анекдоти, комунікати, 11.00 Для новобранців, 11.15 Для шкіл: „Коник-стрибунець і мурашки“, 11.40 П. Чайковський: Фрагменти із Симфонії ч. 4 ф-моль, пл., 12.03 Полуднева авдиція, 14.00 Легка музика з пл., 14.15 Концерт бажань, 15.00 Біржа, 15.05 Господарські та суспільні вістки, 15.10 Програма на завтра, 15.15 „Явір, явір, зелений [illegible]рові люди“ казка для дітей, з [illegible] 15.35 Фін.-госп. актуалії, 15.45 Господарські вістки, 16.00 Квінтет і спів, [illegible] ографічне оповідання про Івана [illegible]ка, 17.00 Біжучі вістки з міста та провінції, 17.10 Туристичні плани [illegible] Подільські пісні у вик. вокального квартету, 17.55 Гальо! Позір! [illegible] раємо вулій, гутірка, 18.10 [illegible] Гендля та Баха у вик. [illegible]го у супр. форт., 18.45 „Ганка і [illegible]“ сцена з Реймонтових „Мужиків“ [illegible] Спів. Ресітал Ель. Бендера, [illegible] форт., 19.20 Актуальна гутірка, [illegible] вас пар. квартет, 19.50 Три [illegible]ту, 20.00 Муз. фестиваль: [illegible] концерт із Вавелю, у програмі [illegible] Шимановського у вик. орх. [illegible]ка, сопран, форт., тенор, у перерві [illegible] год. 20.50 Веч. денник і акт. [illegible] 22.25 Спортові вістки, 22.30 [illegible]та“ концерт орх., 23.00 Ост. вістки [illegible] 23.55 Танц. музика з пл. (надає Варшава II).

Середа, 15. червня 1938.

6.45 Руханка, 7.00 Ранішній [illegible] 7.15 Орх. концерт, 8.00 Для [illegible] Перше снідання при оркестрі, [illegible] новобранців, 11.15 Для шкіл: [illegible] лісових людей, Нар. пісні з [illegible] гімнастика давніх опер, пл., 13.00 [illegible] авдиція, 14.00 Інформаційна [illegible] українській мові, 14.10 Легка музика [illegible] **14.35 Поліські пісні в опрацюванні [illegible] коли Колесси, у вик. Українського [illegible]діо Хору, під дир. М. Колесси, [illegible] Гаврищук мецосопр. (Летіли [illegible] Повій, повій буйний вітре, Ой [illegible] рі, Встань мій колосочку, [illegible] Тихше, тихше, Пють люди [illegible] Ой поля, ви поля),** 15.00 Біржа [illegible] сподарські та супр. вістки, [illegible]ма на завтра, 15.15 [illegible] слова, 15.45 Господарські [illegible] Орх. концерт, 16.45 [illegible] 17.00 Біжучі вістки з міста та [illegible] 17.10 Листки з подорожі [illegible] 17.30 [illegible] тична музика з пл., [illegible] 18.00 Реферат [illegible] таль Маргарети Трембіцької [illegible] „Ганка та Ягуся“ сцена з [illegible] „Мужиків“, 19.00 Пісні у [illegible] ської-Камінської у супр. форт. [illegible] 19.30 Форт. [illegible] туальна гутірка, 20.00 [illegible] чне сушення [illegible] орх., солісти, хор, у перерві [illegible] Веч. денник, Актуальна [illegible] Сворт. 22.55 Музика з пл. [illegible] ки.

Відозви й комунікати.

БЮЛЕТИН КОМІТЕТУ „СВЯТА ХРИСТИЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ“ Ч. 2.

Львів, 12. червня 1938.

Діловий Комітет „Свята Християнської України“ оцим оголошує, що Ювилейний Рік з нагоди 950-ліття хрещення Руси-України триватиме на всіх Українських Землях **від дня 14. серпня 1938 р., як роковин хрещення, до дня 14. серпня 1939 р.**

В справі відсвяткування цього ювилею на місцях, видаємо, за апробатою і з поручення **Високопреосвященного Українського греко-кат. Епископату** покищо ось які інструкції:

1) Найпізніше до дня 1. липня 1938 р. оо. Парохи створять у всіх місцевостях Галицької Церковної Провінції, по змозі при участи місцевих установ, **місцеві Ділові Комітети „Свята Християнської України“**. Такі місцеві Комітети, під головством оо. Парохів, складатимуться, крім голови, з чотирьох членів, а саме: заступника голови, секретаря, референта організаційно-імпрезового і фінансового.

Подрібні інструкції для діяльности цих Комітетів і поодиноких референтів подамо своєчасно в окремому бюлетині Діл. Ком. „С. Х. У.“

2) Відкриття ювилейного року попередить відповідне відсвяткування днів св. Ольги і св. Володимира, а саме: а) В день св. Ольги, в неділю 24. липня 1938 р., у всіх місцевостях Галицької Церковної Провінції підчас Служби Божої будуть виголошені відповідні підготовчі проповіди та від год. 12. до 12.15 дзвонитимуть дзвони у всіх церквах. б) В день св. Володимира, в четвер 28. липня 1938 р., від год. 12. до 12.15 дзвонитимуть усі дзвони у всіх церквах; вечором всюди відправиться відповідний молебен з проповіддю.

3) В день відкриття Ювилейного Року, в неділю 14. серпня 1938, по всіх парохіях Галицької Церковної Провінції відправляться торжественні Служби Божі так, щоби в год. 12-ій почалося ювилейне Водосвяття, з проповіддю. В навечеря, себто 13. серпня 1938 р., від год. 12. до 12.30 дзвонитимуть усі дзвони в усіх церквах.

4) В часі від 14. серпня до 27. вересня 1938 (Воздвиження Чесного Хреста) по всіх церквах Галицької Церковної Провінції будуть виголошені по **три ювилейні проповіди** на приписані теми.

Діл. Комітет „С. Х. У.“ радить виголосити ці три проповіди по змозі в днях 25. 26. і 27. вересня 1938. Всі проповіди на дні 24. 7., 28. 7., 14. 8. і 14. 8.—27. 9. вийдуть окремою книжечкою. Подрібні приписи для ОО. Парохів про ювилейний молебен, водосвяття, посвячення Хреста й інші обряди будуть подані своєчасно в окремому бюлетині Діл. Ком. „С. Х. У.“

5) На Воздвиження Чесного Хреста, в дні 27. вересня 1938, біля всіх парохіяльних церков Галицької Церковної Провінції будуть посвячені та вкопані **ювилейні хрести** і будуть виголошені відповідні проповіди. В прилучених хрест можна вкопати в чергову неділю, 2. жовтня 1938.

Подрібні приписи про розміри й форму ювилейних хрестів та про написи на них будуть оголошені своєчасно в окремому бюелтині Діл. Ком. „С. Х. У.“.

6) В часі Ювилейного Року (14. VIII. 1938—14. VIII. 1939) відбудуться в усіх парохіях Галицької Церковної Провінції **місії або реколекції** з наміренням поширити Христову Правду по всій Україні. Підчас місій чи реколекцій, які всюди будуть закінчені масовою сповідю і св. Причастіям та Благодарною піснею, щодня виправлятиметься ювилейний молебен.

7) В часі Ювилейного Року (14. VIII. 1938—14. VIII. 1939) відбудуться в усіх місцевостях Галицької Церковної Провінції **ювилейні концерти, академії або святочні сходини** з відповідною програмою.

Подрібні програми й матеріяли до таких імпрез будуть своєчасно подані в окремому підручнику, що його видасть Діл. Ком. „С. Х. У.“.

8) Діловий Комітет „С. Х. У.“ підготовляє здвигнення цілокраєвого тривалого памятника Ювилейного Року. Крім того в кожній місцевості Галицької Церковної Провінції Місцевий Комітет проголосить якесь **актуальне завдання** церковно-релігійного характеру, що його почактує і по змозі виконає в Ювилейному Році. Може це бути: будова церкви, розмалювання церкви, поставлення іконостасу, справлення ювилейного дзвона, збудування захоронки, Християнського Дому і т. п. — відповідно до місцевих потреб та умовин.

Оці інструкції подаємо до загального відома і взиваємо всіх тих, що їм дорога релігійно-національна справа, щоб негайно брались під проводом місцевих ОО. Парохів до підготови й реалізування намічених точок.

Львів, дня 11. червня 1938.

ЗА ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ СВЯТА ХРИСТИЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ:

О. Юліян Дзерович, урядуючий заст. голови

Роман Даниле[illegible], секретар

Адреса Ділового Комітету „С. Х. У.“: Львів, Новий Світ, 22, Ген. Інститут Кат. Акції.

—о—

Спорт.

РЕЧИНЦІ ЗМАГАНЬ ЗА ВХІД ДО ОКРУЖНОЇ ЛІГИ

На оставнім засіданні В. Г. і Д. вилосувано речинці змагань за вхід до Окружної Ліги. Розгривки відбудуться у двох групах: Львів-Тернопіль і Перемишль-Дрогобич.

19. 6. Дрогобич (Кадіма) — Перемишль (Сян) і Тернопіль (?) — Львів (ТШЛ). 26. 6. ТШЛ — Тернопіль, Перемишль — Дрогобич. 10. 7. мистець групи Дрогобич-Перемишль — мистець групи Львів-Тернопіль [illegible] 7. відплатні змагання обох мистців [illegible] ріа. До О. Л. входить тільки один клюб з окружної Ліги спадає два клюби. До А-кляси входить [illegible] на чотири групи. Фінал А-кляси відбудеться у [illegible] групах: Дрогобич-Перемишль і Львів-Тернопіль. [illegible] кляси входить 4 клюби по 1 з кожної підокруги.

Дишьо (Україна) дістав за мечі в П. Соколи [illegible] тепіна А-кляси) — 2 місяці диска. в приміщенні [illegible] 6 місяців.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Великий Театр:

Неділя 12. 6. год. 4. попол. „Літо в Нохані“. Год. 8. веч. „Вояк королеви Мадаґаскару“.

Понеділок 13. 6. год. 8. веч. „При меті“.

Вівторок 14. 6. год. 8. веч. „При меті“.

Середа 15. 6. год. 8. веч. „Вояк королеви Мадаґаскару“.

Театр Рінноpодностей:

Неділя 12. 6. год. 4. попол. „Втікла мені перепеличка“. Год. 8. веч. „Втікла мені перепеличка“.

Понеділок 13. 6. год. 8. веч. „Іван“.

Вівторок 14. 6. год. 8. веч. „Іван“.

Середа 15. 6. год. 8. веч. „Іван“.

Український театр Йосифа Стадника (сеніора).

РАДЕХІВ:

12. 6. Синя квітка.

13. 6. Чорноморці.

СТОЯНІВ:

12. 6. год. 4. попол. „Синя квітка“.

13. 6. год. 4. попол. „Чорноморці“.

В короткому часі премієра драми з життя волинщуків „Хам“.

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича:

ЯМНИЦЯ:

12. 6. Лісова пісня.

СТАНИСЛАВІВ — тільки [illegible] вистава:

16. 6. Пригода в Черчі, оперета на 3 дії Я. Барнича. Премієра.

Зі Станиславова іде театр до Богородчан.

Український Народній Театр ім. М. Садовського.

КОЛОМИЯ:

12. 6. Пісня Бескиду.

13. 6. Гетьман Полуботок.

ЯБЛОНІВ:

14. 6. Маруся Богуславка.

15. 6. Пісня Бескиду.

16. 6. Чесна Сузанна.

17. 6. Мазепа.

18. 6. Ніч під Івана Купала.

19. 6. Гетьман Полуботок.

Театр загостить до Косова, Кут, Жаб'я, Ворохти, Микуличина, Яремча і Делятина.

КІНА.

АПОЛЬО: „Цирк — арена життя“.

АТЛЯНТИК: „Втікач із Сан Квентену“.

БАЛТИК: „Дівчата з Новолипок“.

ВАНДА: „Жайворонок“, „Зелений сиґнал“.

ГРАЖИНА: „Р 107“ взиває помочі; „Король жінок“.

ЕВРОПА: „Верес“ на осн. Родзевичівни.

КАСІНО: „Правда перемагає“ (Павло Муні).

КОПЕРНИК: „Світ говорить про нас“ (Моріс Шевалє, Джек Бочелев).

МАРУСЕНЬКА: „Стріл у ночі“, „Театр ексцентриків“, „Мельодії півдня“.

МЕТРО: „Хто останній цілує“, „Проміння заглади“.

МІРАЖ: „Тайна п-и Брінке“, „Тато женеться“.

МУЗА: „Лінія Мажінота“.

ПАЛЯС: „Маскарада“ з Люїзою Райнер.

ПАКС: „Страшний двір“.

РАЙ: „Палкі серця“.

РІЯЛЬТО: „Бурелій“.

РОКСІ: „Потвора“ і муз. додаток.

СВІТ: „Товариші зброї“, „Вожд червошкірих“.

СТИЛЕВЕ: „Острів у вогні“ та ревія.

ТОН: „В 4 очі“, „Тайна самітного дому“.

УТІХА: „Непереможний Білл“ і ревія.

ХИМЕРА: „Під жовтим прапором“ з Ольгою Чеховою.

ФОТОПЛЯСТІКОН:
(вл. Марійська 8)
„Альпи“.

ФОТОПЛЯСТІКОН „Святовід“ (Пасаж Гавсмана ч. 7):
„Португалія: Мадейра, Лісбона, Фуншаль“.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Неділя, 12. червня 1938.

7.15 Пісня, 7.20 Концерт куявського полку піхоти, 8.00 Раншній денник, 8.15 Для села: Газетка, хор дітей вселюдної школи зі с. Малорита на Поліссі, 8.35 Львів здоровить, 8.40 Власні справи беріи у власні руки, **8.55 Видатність наші збільшують післяплоди, в українській мові виг. інж. Д. Дучимінська,** 9.05 Музика з пл., 11.45 Фільм. огляд, 12.03 Муз. поранок, орх., 13.00 Сойжове видання Міцкевичевих творів, 13.15 Музика сальон. орх., мецосопран, тенор, форт., 15.00 Для села: На день кооперації, Кооп. гимн, Промова, „У громаді“ авд., Свято весни в Ошмяні. Огляд ринків рільних продуктів, 16.30 Театр Уявн.: „Дзвін короля Жигмонта“, 17.00 Форт. ресітал Г. Штомпки, 17.30 Звук. тижневик, 18.00 Концерт орх.; у перерві коло год. 18.55 Хвилина бюра студій, 20.00 Програм на завтра, 20.05 Разом до мети, 20.35 21.40 Спорт, 20.40 Політ. огляд, 20.50 Веч. денник, 21.00 „Та йой“ весела авдиція, 22.00 У літній вечір, розр. концерт, 23.00 Ост. вістки, 23.05—23.55 Танц. музика з пл. (надає Варшава II).

Понеділок, 13. червня 1938.

6.15 Раншня пісня, 6.20 Музика з пл., 6.45 Руханка, 7.00 Раншній денник, 7.15 Хор, 8.00 Для шкіл, 8.10 Зачинаємо тиждень, **9.00 Трансмісія богослуження з Успенської церкви у Львові,** відправить **о. Дамян Лопатинський, співає хор під дир. І. Охримовича,** 11.15 Для шкіл: Серед лісів півночі, Ґріґові твори з плит, 11.40 Грає Йос. Сіґеті, скрипка, з плит, 12.03 Полудн. авд., 14.15 Китиця для всіх, орх., 15.10 Програм на завтра, 15.00 Біржа, 15.15 Невідомі союзники й вороги, гутірка для старших дітей, 15.30 Звукова гутірка: „На чердаку“ Ст. Жеромського, Швайцарська музика з плит, 15.45 Господарські вістки, 16.00 Пісеньки та цитра, 16.45 В азіятському Пекіні, 17.00 Біжучі вістки з міста та провінції, 17.10 „Лебідь із Песари“ (Джякомо Пучіні) муз. репортаж, 17.55 Гальо! — Поміч! 18.00 Спортова гутірка, 18.10 Форт. твори у вик. Е. Реслера, 18.25 Співочий ресітаь Ол. Грабі-Шалкевичевої в супр. форт., 19.00 Воєнна авд., 19.20, 20.55 Актуальна гутірка, 19.30 З екрану на мікрофон, розр. концерт, у перервах: Фільм. монольог і скеч „Поворот батька“, 20.45 Веч. денник, 21.00 Радіотехн. актуалії, 21.10 „Закури собі папіроску“ словномуз. авд., 21.50, 22.00 Спортові вістки, 22.05 Вечірня серенада, муз. авд. у вик. мандолінистів і вок. квартету, 23.00 Ост. вістки, 23.05—23.55 Танц. музика з пл. (надає Варшава II.).

Вівторок, 14. червня 1938.

6.15 Раншня пісня, 6.20 Музика з пл., 6.45 Руханка, 7.00 Раншній денник, 7.15 Музика у вик. сальон. орх., 8.00 Для шкіл, 8.10 Плити, анекдоти, комунікати, 11.00 Для новобранців, 11.15 Для шкіл: „Коник-стрибунець і мурашки“, 11.40 П. Чайковський: Фраґменти із Симфонії ч. 4 ф-моль, пл., 12.03 Полуднева авдиція, 14.00 Легка музика з пл., 14.15 Концерт бажань, 15.00 Біржа, 15.05 Господарські та суспільні вістки, 15.10 Програма на завтра, 15.15 „Явір, явір, зворові люди“ казка для дітей, з муз. [illegible] 15.35 Фін.-госп. актуалії, 15.45 Господарські вістки, 16.00 Квінтет і спів, [illegible] ографічне оповідання про Івана [illegible]ка, 17.00 Біжучі вістки з міста та провінції, 17.10 Туристичні шляхи [illegible] Подільські пісні у вик. вокального квартету, 17.55 Гальо! Поміч! 18.00 [illegible] раємо вулиці, гутірка, 18.10 [illegible] Генделя та Баха у вик. [illegible] го у супр. форт., 18.45 „Ганка і [illegible]“ сцена з Реймонтових „Мужиків“ [illegible] Спів. Ресітаь Ед. Бендера [illegible] форт., 19.20 Актуальна гутірка [illegible] вас нар. квартет, 19.50 [illegible] ту, 20.00 Муз. фестиваль: [illegible] концерт із Вавелю, у програмі [illegible] Шимановського у вик. орх. [illegible] ка, сопран, форт., тенор, у перерві [illegible] год. 20.50 Веч. денник і акт. гутірка [illegible] 22.25 Спортові вістки, 22.30 [illegible] та“ концерт орх., 23.00 Ост. вістки [illegible] 23.55 Танц. музика з пл. (надає Варшава II).

Середа, 15. червня 1938.

6.45 Руханка, 7.00 Раншній [illegible] 7.15 Орх. концерт, 8.00 Для шкіл [illegible] Перше оспівання про оркестру [illegible] новобранців, 11.15 Для шкіл [illegible] лісових людей, Нар. пісні з [illegible] ґменти давніх опер, пл., 12.03 [illegible] авдиція, 14.00 Інформаційна [illegible] країнській мові, 14.10 Легка музика [illegible] **14.35 Полісські пісні в опрацюванні [illegible] коли Колесси, у вик. Українського [illegible] діо Хору, під дир. М. Колесси [illegible] Гаврищук мецосопр. [illegible] Повій, повій буйний вітре, Ой [illegible] рі, Встань мій волоскочу [illegible] Тихше, тихше, Петь люди [illegible] Ой поля, ви полі,** 15.00 Біржа [illegible] сподарські та сусп. вістки [illegible] ма на завтра, 15.15 [illegible] слова, 15.45 Господарські [illegible] Орх. концерт, 16.45 [illegible] 17.00 Біжучі вістки з міста [illegible] 17.10 Листки з подорожі [illegible] тична музика з пл., 17.35 [illegible] 18.00 Репортаж [illegible] таль Марґарети [illegible] „Ганка та Ягуся“ [illegible] „Мужиків“, 19.00 [illegible] ської-Камінської у супр. [illegible] туальна гутірка, 19.30 [illegible] часне сушення [illegible] орх., солісти, хор, у перерві [illegible] Веч. денник, Актуальна [illegible] Спорт, 22.55 Музика з пл. [illegible] ка.

Четвер, 16. червня 1938.

7.15 Пісня, 7.20 Музика з пл., 8.00 Ранішній дзвінок, 8.15 Орх. концерт, 9.00 Празник Божого Тіла у Сокалі, опісля музика з пл., 12.03 Веселе полудне, пл., анекдоти, комунікати, 13.00 Для дітей: Що-що? Навіщо? 13.20 Музика сальон. орх., форт., спів, 15.00 Для села: Як молодь витає весну, Актуальна гутірка, „Ой сіно, сіно зелене", 16.15 Танк. музика з пл., 16.30 „Ця третя" Сенкевича, 16.45 Респігі: „Римські пінії" у вик. міліянської симф. орх., пл., 17.10 Програма на завтра, 17.15 Вихіснуймо літо для здоровля, 17.30 Репортаж із життя, 18.00 Концерт солістів: Форт., скрипка, 19.00 Театр Уяви: „Ділусеза карабелі", 19.45 Весна та кохання, розр. концерт, орх., пісеньки, ксильофон, у перерві Скеч, 20.45 Веч. денник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 Мельодії з „Ідиллів" і „Дами від Максима", спів, музика, 21.40 Спорт, 22.05 „Гостинниця під дубом", 23.00 Ост. вістки, 23.15—23.55 Легка музика з пл. (надає Варшава II).

КОПЕРНИК: „Світ говорить про нас", колр. додаток „Чарівний плин".

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Неділя, 12. червня 1938.

БЕРЛІН 20.00 21.00 Орх., хор, сол., 22.30 Розр. музика, БУДАПЕШТ 12.30 Оп. орх., 15.45 Циг. музика, 17.00 Форт., 19.30 20.00 Концерт хору, 21.40 22.00 Орх. концерт, ВІДЕНЬ 12.00 Симф. концерт, 15.30 Тріо ес-дур оп. 40 Брамса, 19.10 Пісні й музика, 20.00 21.00 Китиця Штравсових мельодій, КОШИЦІ 9.00 Правосл. Богослуження з Липчі, співає хор черниць, 18.00 Репортаж, 18.45 Вістки, МІЛЯНО 15.30 Хор, 17.00 18.00 Розр. мельодії, 21.00 Комедія, 21.40 22.00 Військ. орх., ПРАГА 12.25 Розр. музика, 18.30 Балет. музика, 20.45 21.00 Форт., РАДІО ПАРІ 18.00 Легка музика, 19.32 Сценка, 20.15 Пісні, РИМ 17.00 18.00 19.45 Розр. концерт, 21.00 22.00 23.00 „Сибір" оп. Джордано, СОФІЯ 20.00 Спів. рецітал, 21.30 Оп. мельодії, СТОКГОЛЬМ 19.30 „Весна у Відні" попурі, 20.15 Скрипк. рецітал Теремніста, ШТУТГАРТ 20.00 21.00 „Циганський барон" оп. Ів. Штравса.

Понеділок, 13. червня 1938.

БЕРЛІН 19.10 Фльотов-Россіні, 19.45 Вечірній гомін, 20.00 Фільм. і танк. мельодії, БІЛГОРОД 18.05 Спів. рецітал, 18.35 Нар. пісні, 20.00, 21.00, 22.00 Опера БУДАПЕШТ 12.05 Концерт солістів, 13.50, 19.00 Циг. музика, 17.30, 18.00 Військ. орх., ВІДЕНЬ 18.15 Розр. концерт, 15.30 Варіяції і фуга Брамса на тему Генделя, 18.00 Свято цвіту вишні, японські фільм. мельодії, 19.10 Муз. імпровізації форт., 19.25, 20.00, 21.00 Муз. імпровізації форт., 19.25, 20.00, 21.00 „Тоска" оп. Пуччінія, 22.30 Розр. муз., ГІЛЬВЕРЗУМ II. 19.50, 20.00, 21.00 „Чарівний флет" оп. Моцарта, КОШИЦІ 7.50 Преса, 12.10 Для хліборобів, 14.05, 18.45 Вістки, 18.00 Православія і Мараморош. Хор, ЛІОН 20.30, 21.00, 22.00 „Орфей" оп. Глюка, МІЛЯНО 17.15 Танц. музика, 22.00 Скрипка, ПРАГА 16.15, 17.00, 18.20 Орх., 22.35 Віол., РАДІО ПАРІ 20.15 Віол., 20.30, 21.00, 22.00 Симф. концерт, РИМ 17.15 Сольо на арфі, 20.30 Розр. музика, 21.00, 22.00 „Кавалер Ліліан" оп. Тіто Шіпа, РИГА 20.15 Лотиські нар. пісні.

Вівторок, 14. червня 1938.

БЕРЛІН 18.00 Розр. музика, 19.45 Вечірня, 20.00 Концерт Фільгармонії, БІЛГОРОД 20.00 Хор, 21.00 Португальська форт. музика, БЕРОМІНСТЕР 20.00 21.00 22.00 „Фіделіо" оп. Бетовена, БУДАПЕШТ 12.05 Концерт орх. балалайок, 17.00 Давні мадярські пісні, 20.00 21.00 Військ. орх., ВІДЕНЬ 18.15 Розр. музика, 11.30 Форт., спів, 22.30 Розр. музика, КОШИЦІ 7.50 Преса, 14.05 18.45 Вістки, 18.00 Передача з Хусту: Візит Д. Поповича, Концерт балалайк. хору, МІЛЯНО 19.30 Розр. музика, 21.00 22.00 23.00 „Сибір" оп. Джордано, ПРАГА 16.15 Сальон. музика, 17.00 Військ. орх., 17.40 Югосл. пісні, 18.20 Орх. концерт, 19.25 Дитячий хор, 20.00 21.00 „Мертвий дім" оп. Янaчка, на основі Достоєвського, РАДІО ПАРІ 20.15 21.00 Камер. музика, РИМ 17.15 Форт., 19.30 Легка музика, 21.00 22.00 Комедія, опісля танц. музика, СОФІЯ 18.00 Військ. орх., 20.00 Спів, 21.15 Рос. романси.

Середа, 15. червня 1938.

БЕРЛІН 18.00 19.10 20.00 Розр. музика, БІЛГОРОД 20.00 Російські пісні у вик. балалайк. орх., 21.30 Нар. пісні, БРЮСЕЛЬ ФР. 20.0 21.00 „Царевич" оп. Легара, БУДАПЕШТ 12.05 Циг. музика, 17.30 Спів, 18.15 19.00 20.00 21.00 22.00 Орх. концерт, ВІДЕНЬ 14.10 Пісенькарі та віртуози, 15.30 Твори на скр. і форт. 18.20 Пісні, 21.30 Смичк. квартет г-дур Бетовена, 22.30 Орх., сол., спів, ДРОЙТВІЧ 22.00 „Богема" оп. Пуччінія (III. дія), Вістки, ЛІЛЬ 20.30 21.00 22.00 „Вільгельм Тель" оп. Россінія, МІЛЯНО 17.15 Форт., 19.40 22.15 Розр. музика, 21.00 Муз. сценки, РАДІО ПАРІ 20.30 Спів, 21.00 22.00 Кабарет, РИМ 17.15 Оп. музика, 19.40 Розр. музика, 21.00 Комедія, 22.00 Форт., опісля танц. музика, СОФІЯ 20.00 Хор, 21.15 Чеські пісні, ФЛЬОРЕНЦІЯ 20.30 21.00 22.00 „Сі" оп. Масканія.

Четвер, 16. червня 1938.

БЕРЛІН 16.30 Оповідання, 16.50 Форт., 18.00 Розр. музика, БІЛГОРОД 18.30 Нар. пісні, 21.30 Скрипка, БУДАПЕШТ 12.30 Оп. орх., 17.15 Сольо на флеті, 18.50 19.00 Нар. пісні у супр. циг. орх., 21.15 Джез, 22.00 Орх. концерт, ВІДЕНЬ 10.30 Нар. музика, 15.30 Форт. тріо д-моль Шумана, 17.00 Оповідання, 18.00 Муз. кабарет, 19.10 Пісні, 20.00 21.00 Тенор, форт., КОШИЦІ 7.50 Преса, 14.05 18.25 Вістки, 17.10 Передача з Нересниці: Концерт хору читальні „Просвіти", 18.00 Століття самоуправи Ужгороду, 18.10 Пісенний концерт Ст. Кафчака в супр. форт., МІЛЯНО 17.15 Вок. концерт, 19.30 Розр. музика, МІНХЕН 20.00 21.00 „Циганське кохання" оп. Легара, ПРАГА 17.30 Розр. музика, 18.30 Орх. концерт, 21.15 Церковна музика 17. і 18. ст., РАДІО ПАРІ 18.00 Театр Уяви, 20.15 Пісні, 20.30 21.00 22.00 23.00 Опера, ПАРІ ПТТ 20.30 21.00 22.00 „Рамунчо" лір. драма Лієрна, РИМ 17.15 Форт., 19.30 Розр. музика, 21.00 22.00 23.00 „Кавалір Срібної Рожі" оп. Р. Штраоса, СОФІЯ 18.00 Концерт військ. орх., 19.00 Пісеньки, 20.45 Солісти: спів, форт.

БІРЖА.

Львів, 11. червня 1938

Гроші.

Купно-продажа: Бельги бельг. 90·17, 89·70, Доляри американські 5.30.00, 5·27·50 Доляри канад. 5·23·50—5.21·00. Фльорени гол. 294·44—292·70, Франки фр. 14·85—14·56, Франки швайцарські 121·40—120·60 Фунти англ. 26·18—26·22, Гульдени данц. 100·25—99·75, Корони ч. 12·00— 9·00 Кор. дан. 117·80—116·95 Кор. норв. 132·58—131·60, Корони шв. 136·04—135·05, Ліри італ. 22·90—22·00, Марки фінлян. 11·63—11·25, Марки нім. 89·00 — 83·00, Тель Авів 26·20—25·95, Марки нім. срібні 110·00, — 104·00

Акції.

Банк Польський 119·50 Цукор, 34·00, Вугіль 28·00, 27·50, Ліпьпоп 74·00. Можеїв 12·50, Островець 58·00, Стараховичі, 35·50, 35·50, Габербуш 47·75.

Папери.

4 і пів проц. внутр. 65·00, 64·75, 3 ін. 1 ем. 80·25, серія неконт. 3 пов. інв. 2 ем. 81·25 серія неконт. 5 конверс. 70·00 прем. дол. 42·80 4 консол. 67·25

Тенденція вдержана.

ЦІНИ "МАСЛОСОЮЗУ"

Львів, 11. червня 1938.

1 кг. масла десер. бльок. без оп.	2·15 зол.
1 кг. масла бочков. вкл. в опак.	2·20 зол.
1 кг. масла експорт. за вачет.	2·30 зол.
молоко	16—17 сот.
яйця копа)	3·40 зол.

Тенденція на масло книжкова, молоко сильна яйця вдержана.

Оповістка.

Дирекція Прив. Жіночої Гімназії СС. Василіянок у Львові (вул. Длугоша 17а) подає оцим до відома, що в шк. році 1938-39 буде мати в себе: 1) I—IV класи гімназії нов. типу, 2) І. і ІІ. клясу природничого ліцею з латиною як надобовязковим предметом, бо саме такий тип ліцею для молодих панночок найпрактичніший. **Гімназія має повні права державних шкіл.** Зголошення до вступного іспиту до І. кл. гімназ. приймаємо до 18 червня, до кляс вищих і ліцею до 22. червня. Вступні іспити відбудуться по закінченні шкільного року. При гімназії є інтернат, де учениці можуть мати приміщення та фахову опіку. 1172 1-3

Мала Семинарія у Львові. Вступні іспити відбудуться в днях 22. і 23. червня від год. 8. зрану. 1264

Вписи до Державного Рільничого Ліцею з українською мовою навчання в Черниці. Кандидати, що бажають вступити до І. кл. Державного Рільничого Ліцею в Черниці, мають внести до Дирекції Ліцею письмене зголошення, до якого треба долучити: 1. власноручно написаний життєпис, 2 метрику хрещення на доказ, що кандидат скінчив 16 літ життя, 3. лікарське свідоцтво, 4. свідоцтво покінчення гімназії нового типу, 6 кл. гімназії старого типу, або іншої рівнорядної середньої школи, 5. свідоцтво моральности, якщо від покінчення кандидатом школи минув рік. Кандидати до Ліцею здають вступний іспит, а саме: кандидати, що покінчили загально-освітні гімназії, здають письменний іспит з польської мови та устний з польської мови та хемії, або біольогії до вибору кандидата. Абсольвенти інших шкіл здають ще крім попередньо зазначених предметів письменний та устний іспит одної з чужих мов, якої вчилися в школі. Про речинець вступних іспитів повідомить Дирекція кандидатів письменно. Учні Ліцею мешкають в інтернаті. За харч і повне утримання платить дійсні кошти (35 зол. місячно). Оплата шкільна 170 зол. річно, платна в двох рівних ратах на початку І. і ІІ. півріччя. Сини державних службовців і немастних родичів користають з полекш в оплатах, як в інших середніх школах. Навчання в Ліцею триває 2 роки. Зголошення до вступного іспиту треба слати на адресу: Державний Рільничий Ліцей-Черниця, почта: Пісочна коло Жидачова, найдальше до дня 30. червня 1938 року. Скількість місць обмежена. 1229 2-3

Купецька Гімназія Р. Ш. у Львові, вул. Курилова 14 А. приймає зголошення до першої кляси хлопців і дівчат з покінченою 6-ою клясою вселюд. школи, в віці від 13 до 17 літ. Подання до вступного іспиту вносити до 20. червня, долучуючи метрику і останнє шк. свідоцтво. Вступний іспит починається 24. червня в год. 8-12 рано. Докладніші інформації про вступний іспит і устрій школи висилає на бажання Секретаріят Гімназії за долученням значка за 25 сот. Гімназія має повні права державних шкіл. 1265 2-3

Ігуменат СС. Василіянок у Львові при вул. Потоцького 95 подає до відома, що цьогорічні вакаційні реколекції для Пань починуться дня 2. липня п. р. вечором і триватимуть 3 дні. Просимо привезти коц, простирало і подушку. 1286

Рада Народньої Лічниці складає щиру подяку Вп. П. Інж. Марті зі Стефановичів і Павлові Дурбакам за їх великий дар у висоті 10.000 зол. зложений на Український Шпиталь ім. Митр. Андрея Шептицького у Львові. 1295

Управа Народньої Лічниці складає щиру подяку Вп. П. М-р **Михайлові Терлецькому,** власникові аптеки у Львові за щедрий дар, зложений шпиталеві ім. Митр. Андрея Шептицького у Львові у формі отерпіщення належитости за ліки, побрані для хворих у місяцях квітні і травні п. р. в сумі 1.610.15 зол. 1295

У Філії Державної Гімназії з українською мовою навчання у Львові відбудуться вступні іспити до І. кл. в днях 22. і 23. п. м. до ІІ, ІІІ і IV-ої кл. в днях від 22. до 25. п. м. і до ліцею: класичного та природничого відділу в днях 24. і 25. п. м. Всі іспити починаються в год. 8-ій. Іспитова такса 10 зол. Гімназія має інтернат при Тетмайській вулиці 10. 1298 1-2

МАТРИМОНІЯЛЬНІ

ПАННА освічена, господарна, літ 42, має реальність вартости 15.000 зол., шукає мужчини до 45 літ на становищі або з відповідним майном у матримоніяльній цілі. Зголошення до Адміністрації під „Надія". 1287 1-1

З БРАКУ знайомства бажаю цією дорогою пізнати панну добре виховану, демократку, середнього росту, струнку від 25—27 літ. Вимоги: культура і краса. Листи прошу слати до „Діла" під: „Приступний урядник". 1305 1-1

МЕШКАННЯ

ПОМЕШКАННЯ 3 кімнати з кухнею, комфорт, у партері, вул. Длугоша 35 негайно до винайму. Інформації тел. 268-87 1249 1-3

ТРИКІМНАТНЕ МЕШКАННЯ комфорт у середмісті, від 1. липня до винайму. Відомість: „Сільський Господар" Руська 20, тел. 280-53. 1270 2-3

НАУКА

НА ЛЕКЦІЇ, французьку конверсацію візьму на ферії. Адміністрація під „Ноетенфікат". 1266 2-2

ШУКАЮТЬ ПРАЦІ

ХТО поможе 9-літній дитині, дочці 18 змогу перебути з матір'ю час вакацій, в гірських околицях? В нагороду за це, матір займалася би домовою працею. Ласк. зголошення до Адміністрації під „Гори". 1-1

КУПНО - ПРОДАЖ

НОВОВІДКРИТИЙ „Базар оказійних Різнородностей" Дюмінського — Домініканська чотири. Продає оказійно дешево: шафи, столики, крісла, годинники, патефони, плити, образи. Також античні меблі, дивани та всілякі різнородности. Також купує все. Тел. 283-45. 1068 3-10

ПІЖАМИ мужеські, поплінові по 9.50 10.50, 12.90, ЖІНОЧІ найновіші 10.90 11.90, ДИТЯЧІ від 4.90. Поручає фабрика білля „ПАВ", Сикстуська 1.

НІЧНІ мужеські сорочки по 4.50, 5.50, 6.90, ЖІНОЧІ 2.75, 3.25, 4.50, 5.90 а також для ХЛОПЦІВ і ДІВЧАТ поручає фабрика „ПАВ", Сикстуська 1.

ХТО любить солідне білля, великий вибір, ввічливу обслугу і постійні ціни радо купує в фабриці „ПАВ", Сикстуська 1.

КОМБІНАЦІЇ шовкові по 3.90, 4.90, подвійні міляпес 6.90. Поручає фабрика білля „ПАВ", Сикстуська 1.

ПОСТЕЛЕВЕ білля, коверти на ковдри по зол. 5.90, 7.90, 10.50. Пошевки 1.90, 2.80, 3.90, яськи 0.75, 1.20, 2.—. Поручає фабрика білля „Пав", Сикстуська 1.

МУЖЕСЬКІ сорочки спортові, зефірові по 4.90, льняні 5.90, поплінові 7.90, шовкові 10.50, у великім виборі поручає фабрика білля „ПАВ", Сикстуська 1.

СОРОЧКИ міляпес, мужеські і хлопячі, в рівних гатунках виробляє у Львові тільки фабрика „ПАВ", Сикстуська 1.

ПІДШТАННИ мужеські, знаменито виконані по 2.50, 2.90, 3.90, ХЛОПЯЧІ 1.70, 1.90, поручає фабрика „ПАВ", Сикстуська 1. 1196 4-4

ФОРТЕПІЯН „Bösendorfer" у першорядім стані, майже новий, дешево продам Райнівський, Львів, Фрідріхія 19. 1239 2-2

ЗНАВЦІ ХВАЛЯТЬ наші сорочки мужеські, шовкові міляпес 3.90, смофордові льняні 4.90—5.90. Короткі вол. підштаники поплінові 2.50. Фабрика білля „АСТРА", Львів, Сикстуська 2. 1076 2-2

ЗЕЛА ЛІКУВАЛЬНІ всякого роду купує „Гербаполь", Львів, 3. Мая 21. 1103 5-8

СІТКОВІ сорочки дитячі 1.45 — 1.75, піжами дитячі поплінові 3.25 і все ще інше від „СЬВЯТ ДЗЄЦКА", Сикстуська 2. 1191 2-2

ЛІТНИЩА

ДОРА. Першорядний пансіон „Сарненка" (в українській управі) в затишному прегарному місці біля стації положений, поручає сонячні кімнати з великими верандами і з підходячим першорядним удержанням. Ціни приступні. Студіююча молодь має знижки. 1073 5

ПАНСІОН „ЧЕРЕМШИНА" запрошує до себе гостей. Вілля велика, коло „Широкого" близько двірця, в не при дорозі, з комфортом урядження, має свій прегарний смерековий ліс. Харч добірний і солідний, на бажання дієтичний. Окрема прийме реконвалесцентів до окремої вілли, де мають дбайливу опіку і фахове відпоручення відживлювання. Зголошення слати на адресу: Наталія Соманкасова, Ворохта, панс. „Черемшина". 1308 1-3

ЯМНА НАД ПРУТОМ. До винайму сонячні кімнати з верандою і балконами, також із уживанням кухні, від зараз. Адреса: Тина Галущинська, Ямна. 1288 1-2

ДОРА Вілла Роза над гірським потоком, напроти ліса, кімнати з цілим удержанням. Адреса до 22. 6. Д-рова Прийма, Львів, Личаківська 37 в, тел. 261-30 потім Дора к. Яремча. 1301 1-2

Четвер, 16. червня 1938.

7.15 Пісні, 7.20 Музика з пл., 8.00 Ранішній дзвінок, 8.15 Орх. концерт, 9.00 Трансм. Божого Тіла у Спалі, опісля музика з пл., 12.03 Веселе полудне, пл., анекдоти, комунікати, 13.00 Для дітей: Що це? Нащо? 13.20 Музика сальон. орх., форт., спів, 15.00 Для села: Не дожилась молодь весела весну, Актуальна гутірка „Ой білі, білі зелено", 16.15 Танц. музика з пл., 16.30 „Ця треті" Сенкевича, 16.45 Реситаль: „Римські пінії" у вик. мілітерної симф. орх., пл., 17.10 Програма на завтра, 17.15 Вихіснуймо літо для відпочинку, 17.30 Репортаж із життя, 18.00 Концерт солістів: Форт., скрипка, 19.00 Театр Уяви: „Дідусеві квадратики", 19.45 Весела та поважна, розр. концерт, орх., пісеньки, ксильофон, у перерві Світ, 20.45 Веч. дзвінок, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 Мельодії з „Ідеальна" і „Дами від Максима", спів, музика, 21.40 Спорт, 22.05 „Гостинниця під дзвоном", 23.00 Ост. вістки, 23.15—23.55 Легка музика з пл. (тільки Варшава II). КОПЕРНИК: „Світ говорить про нас", кінця додаток „Чарівний плин".

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Неділя, 12. червня 1938.

БЕРЛІН 20.00 21.00 Орх., хор, сол., 22.30 Розр. музика, БУДАПЕШТ 12.30 Ва орх., 15.45 Циг. музика, 17.00 Форт., 19.30 20.00 Концерт хору, 21.40 22.00 Орх. концерт, ВІДЕНЬ 12.00 Симф. концерт, 15.30 Тріо Ес-дур оп. 40 Брамса, 19.10 Пісні з музика, 20.00 21.00 Китиця Штравсових мельодій, КОШИЦІ 9.00 Правосл. Богослуження в Липчі, співає хор Черкашів, 18.00 Репортаж, 18.45 Вістки, МІЛЯНО 15.30 Хор, 17.00 18.00 Розр. мельодії, 21.00 Комедія, 21.10 22.00 Військ. орх., ПРАГА 12.25 Розр. музика, 18.30 Вальс. музика, 20.45 21.00 Форт., РАДІО ПАРІ 18.00 Легка музика, 19.32 Сценка, 20.15 Пісні, РИМ 17.00 18.00 19.45 Розр. концерт, 21.00 22.00 23.00 „Сибір" оп. Джорданіо, СОФІЯ 20.00 Спів. ресітал, 21.30 Ор. мельодії, СТОКГОЛЬМ 19.30 „Весна у Відні" попурі, 20.15 Скрипк. ресітал Терніцієта, ШТУТГАРТ 20.00 21.00 „Циганський барон" оп. Ів. Штравса.

Понеділок, 13. червня 1938.

БЕРЛІН 19.10 Фальстов-Росіні, 19.45 Вечірні години, 20.00 Фільм. і танц. мельодії, БІЛГОРОД 18.05 Спів. ресітал, 18.35 Нар. пісні, 20.00, 21.00, 22.00 Опера, БУДАПЕШТ 12.05 Концерт солістів, 13.30, 19.00 Циг. музика, 17.20, 18.00 Військ. орх., ВІДЕНЬ 13.15 Розр. концерт, 15.30 Варіяції і фуга Брамса на тему Генделя, 18.00 Свято цвіту вишні, японські фільм. мельодії, 19.10 Муз. імпровізації форт., 19.25, 20.00, 21.00 Муз. імпровізації форт., 19.25, 20.00, 21.00 „Тоска" оп. Пуччінія, 22.30 Розр. муз., ГІЛЬВЕРЗУМ II. 19.50, 20.00, 21.00 „Чарівний флет" оп. Моцарта, КОШИЦІ 7.50 Преса, 12.10 Для хліборобів, 14.05, 18.45 Вістки, 18.00 Православія і Марафон, Хор, ЛІОН 20.30, 21.00, 22.00 „Орфей" оп. Глюка, МІЛЯНО 17.15 Танц. музика, 22.00 Скрипка, ПРАГА 18.15, 11.00, 18.20 Орх., 22.35 Вісті, РАДІО ПАРІ 20.15 Віол., 20.20, 21.00, 22.00 Симф. концерт, РИМ 17.15 Соло на арфі, 20.30 Розр. музика, 21.00, 22.00 „Княжна Лівія" оп. Тито Шпіна, РИГА 20.15 Лотиські нар. пісні.

Вівторок, 14. червня 1938.

БЕРЛІН 18.00 Розр. музика, 19.45 Вечірні, 20.00 Концерт Фільгармонії, БІЛГОРОД 20.00 Хор, 21.00 Португальська нар. музика, БЕРОМІНСТЕР 20.00 21.00 22.00 „Фіделіо" оп. Бетовена, БУДАПЕШТ 12.05 Концерт орх. балалайок, 17.00 Давні мадярські пісні, 20.00 21.00 Військ. орх., ВІДЕНЬ 18.15 Розр. музика, 19.30 Форт., спів, 22.30 Розр. музика, КОШИЦІ 7.50 Преса, 14.05 18.45 Вістки, 18.00 Передача з Хусту: Візит Д. Поповича, Концерт балалайк. хору, МІЛЯНО 19.30 Розр. музика, 21.00 22.00 23.00 „Сибір" оп. Джорданіо, ПРАГА 16.15 Сальон. музика, 17.00 Військ. орх., 17.40 Югосл. пісні, 18.20 Орх. концерт, 19.25 Діточий хор, 20.00 21.00 „Мертвий дім" оп. Яначека, за мотивами Достоєвського, РАДІО ПАРІ 20.15 21.00 Камер. музика, РИМ 17.15 Форт., 19.30 Легка музика, 21.00 22.00 Камерна тану. музика, СОФІЯ 18.00 Військ. орх., 20.00 Спів, 21.15 Рос. романси.

Середа, 15. червня 1938.

БЕРЛІН 18.00 19.10 20.00 Розр. музика, БІЛГОРОД 20.00 Російські пісні у виконанні балалайк. орх., 21.30 Нар. пісні, БРЮССЕЛЬ ФР. 20.0 21.00 „Царевич" оп. Легара, БУДАПЕШТ 13.05 Циг. музика, 17.30 Спів, 18.15 19.00 20.00 21.00 22.00 Орх. концерт, ВІДЕНЬ 14.10 Пісенькарі та віртуози, 15.30 Твори на скр. і форт., 18.20 Пісні, 21.30 Смичк. квартет г-дур Бетовена, 22.30 Орх., сол., спів, ДРОЙТВИЧ 22.00 „Богема" оп. Пуччінія (III. дія), Вістки, ЛІЛЬ 20.30 21.00 22.00 „Вільгельм Тель" оп. Росінія, МІЛЯНО 17.15 Форт., 19.40 22.15 Розр. музика, 21.00 Муз. сценки, РАДІО ПАРІ 20.30 Спів, 21.00 22.00 Кабарет, РИМ 17.15 Оп. музика, 19.40 Розр. музика, 21.00 Комедія, 22.00 Форт., опісля танц. музика, СОФІЯ 20.00 Хор, 21.15 Чеські пісні, ФЛЬОРЕНЦІЯ 20.00 21.00 22.00 „Сі" оп. Маскаиія.

Четвер, 16. червня 1938.

БЕРЛІН 16.30 Оповідання, 16.50 Форт., 18.00 Розр. музика, БІЛГОРОД 18.30 Нар. пісні, 21.30 Скрипка, БУДАПЕШТ 12.30 Оп. орх., 17.15 Сольо на форт., 18.50 19.00 Нар. пісні у супр. циг. орх., 21.15 Джез, 22.00 Орх. концерт, ВІДЕНЬ 10.50 Нар. музика, 15.30 Форт. тріо д-моль Шумана, 17.00 Оповідання, 18.00 Муз. кабарет, 19.10 Пісні, 20.00 21.00 Тенор, форт., КОШИЦІ 7.50 Преса, 14.05 18.25 Вістки, 17.10 Передача з Нересниці: Концерт хору читальні „Просвіти", 18.00 Століття самоуправи Ужгороду, 18.10 Пісенний концерт Ст. Кафтана в супр. форт., МІЛЯНО 17.15 Вок. концерт, 19.30 Розр. музика, МІНХЕН 20.00 21.00 „Циганське кохання" оп. Легара, ПРАГА 17.50 Розр. музика, 18.30 Орх. концерт, 21.15 Церковна музика 17. і 18. ст., РАДІО ПАРІ 18.00 Театр Уяви, 20.15 Пісні, 20.30 21.00 22.00 23.00 Опера, ПАРІ ПТТ 20.30 21.00 22.00 „Рамунчо" лір. драма Лієрна, РИМ 17.15 Форт., 19.30 Розр. музика, 21.00 22.00 23.00 „Кавалір Срібної Рожі" оп. Р. Штравса, СОФІЯ 18.00 Концерт військ. орх., 19.00 Пісеньки, 20.45 Солісти: спів, форт.

БІРЖА.

Львів 11. червня 1938

Гроші.

Купно-продажа: Бельги бельг. 90·17, 89·70, Доляри американські 5·33·00, 5·27·50, Доляри канад. 5·23·50—5·21·00, Фльорени гол. 294·45—292·70, Франки фр. 14·85—14·26, Франки швайцарські 121·40—120·60, Фунти англ. 26·38—26·22, Гульдени данц. 100·25—99·75, Корони ч 12·05— 9·00, Корони дан. 117·80—116·95, Кор. норв. 132·75—131·60, Корони шв. 136·04—135·05, Ліри італ. 22·90—22·00, Марки фінські 11·65—11·25, Марки нім. 89·00 — 85·00, Тель Авів 26·20—25·95, Марки нім. срібні 110·00, — 104·00

Акції.

Банк Польський 119·50, Цукор. 34·00, Вугіль 28·00, 27·50, Ліпльоп 74·00, Можеїв 12·50, Островець 58·00, Стараховиці, 35·50, 35·50, Габербуш 47·75.

Папери.

4% ція пров. внутр. 65·00, 64·75, 3 ін. 1 ем. 80·25, серія немот. 3 пов. інв. 2 ем. 81·25 серія немот. 3. конверс. 70·00 прем. дол. 42·40 з консол. 67·25

Тенденція вдержана.

ЦІНИ "МАСЛОСОЮЗУ"

Львів, 11. червня 1938.

1 кг. масла десер. бльок. без оп. 2·15 зол.
1 кг. масла бочков. мал. з опак. 2·20 зол.
1 кг. масла експорт. за бочку. 2·10 зол.
молоко 16—17 сот.
яйця (копа) 3·40 зол.

Тенденція на масло зніжкова, молоко сильна, яйця вдержана.

Оповістка.

Дирекція Прив. Жіночої Гімназії СС. Василіянок у Львові (вул. Длугоша 17а) подає осім до відома, що в шк. році 1938-39 буде мати в себе: 1) I—IV клясу Гімназії нов. типу, 2) I. і II. клясу природничого ліцею з латиною як надобовязковим предметом, бо саме такий тип ліцею для наших панночок найпрактичніший. **Гімназія має повні права державних шкіл.** Зголошення до вступного іспиту до I. кл. Гімназ. приймаємо до 10. червня, до клясі вищих і ліцею до 22. червня. Вступні іспити відбудуться по закінченні шкільного року. При Гімназії є інтернат, де учениці можуть мати приміщення та фахову опіку. 1172 1-3

Мала Семинарія у Львові. Вступні іспити відбудуться в днях 22. і 23. червня від год. 8. враньку. 1284

Вписи до Державного Рільничого Ліцею з українською мовою навчання в Черниці. Кандидати, що бажають вступити до I. кл. Державного Рільничого Ліцею в Черниці, мають внести до дирекції Ліцею писемне зголошення, до якого треба долучити: 1. власноручно написаний життєпис, 2. метрику хрещення на доказ, що кандидат скінчив 16 літ життя, 3. лікарське свідоцтво, 4. свідоцтво покінчення Гімназії нового типу, 6 кл. Гімназії старого типу, або іншої рівнорядної середньої школи, 5. свідоцтво моральности, якщо від покінчення кандидатом школи минув рік. Кандидати до Ліцею здають вступний іспит, а саме: кандидати, що покінчили загально-освітні гімназії, здають письменний іспит з польської мови та устний з польської мови та хемії, або біольогії до вибору кандидата. Абсольвенти інших шкіл здають ще крім попередньо названих предметів письменний та устний іспит однієї з чужих мов, якої вчилися в школі. Про речінець вступних іспитів повідомить Дирекція кандидатів письмово. Учні Ліцею мешкають в інтернаті. За харч і повне утримання платить дійсна вартість (85 зол. місячно). Оплата шкільна 170 зол. річно, платна в двох рівних ратах на початку I. і II. півріччя. Сини державних службовців і немістних рільників користають з пільги в оплатах, як в інших середніх школах. Навчання в Ліцею триває 3 роки. Зголошення до вступного іспиту треба слати на адресу: Державний Рільничий Ліцей-Черниця, почта: Підзамче коло Жидачева, найдальше до дня 30. червня 1938 року. Скількість місць обмежена. 1229 2-3

Купецька Гімназія Р. Ш. у Львові, вул. Курцова 14 А. приймає зголошення до першої кляси хлопців і дівчат з покінченою 6-ою клясою вселюд. школи, в віці від 13 до 17 літ. Подання до вступного іспиту вносити до 20. червня, долучуючи метрику і останнє шк. свідоцтво. Вступний іспит почнеться 24. червня в год. 8-ій рано. Докладніші інформації про вступний іспит і устрій школи висилає на бажання Секретаріят Гімназії за долученням значка на 25 сот. Гімназія має повні права державних шкіл. 1265 2-3

Ігуменат СС. Василіянок у Львові при вул. Потоцького 95 подає до відома, що цьогорічні великі реколекції для Пань почнуться дня 2. липня ц. р. вечором і триватимуть 3 дні. Просимо принести воєнних простирало і подушку. 1286

Рада Народньої Лічниці складає щиру подяку Вп. П. Інж. Марті зі Стефановичів і Павлові Дурбакам за їх шляхетний дар у висоті 10.000 зол. зложений на Український Шпиталь ім. Митр. Андрея Шептицького у Львові. 1295

Управа Народньої Лічниці складає щиру подяку Вп. П. М-р **Михайлові Терлецькому,** власникові аптеки у Львові за щедрий дар, зложений шпиталеві ім. Митр. Андрея Шептицького у Львові у формі отерження належитости за ліки, побрані для хворих у місяцях квітні і травні ц. р. в сумі 1.610.15 зол. 1293

У Філії Державної Гімназії з українською мовою навчання у Львові відбудуться вступні іспити до I. кл. в днях 22. і 23. п. м. до II, III і IV-ої кл. в днях від 22. до 25. п. м. і до ліцею: класичного та природничого відділу в днях 24. і 25. п. м. Всі іспити починаються в год. 8-ій. Іспитова такса 10 зол. Гімназія має інтернат при Театинській вулиці 10. 1298 1-2

МАТРИМОНІЯЛЬНІ

ПАННА освічена, господарна, літ 42, має реальність вартости 15.000 зол., шукає мужчини до 45 літ на становищі або з відповідним майном у матримоніяльній цілі. Зголошення до Адміністрації під „Надія". 1287 1-1

З БРАКУ знайомства бажаю цією дорогою пізнати панну добре виховану, доматорку, середнього росту, струнку від 25—27 літ. Вимоги: культура і краса. Листи прошу слати до „Діла" під: „Простійний урядник". 1306 1-1

МЕШКАННЯ

ПОМЕШКАННЯ 3 кімнати з кухнею, комфорт, у партері, вул. Длугоша 35 негайно до винайму. Інформації тел. 265-37 1289 1-3

ТРИКІМНАТНЕ МЕШКАННЯ комфорт у середмісті, від 1. липня до винайму. Відомість: „Сільський Господар" Руська 20, тел. 250-53. 1270 2-3

НАУКА

НА ЛЕКЦІЇ, французьку конверсацію шукаю на ферії. Адміністрація під „Ностольфікат". 1266 2-2

ШУКАЮТЬ ПРАЦІ

ХТО поможе 8-літній дитині, дівчині 18 могу перебути з матір'ю час вакацій, в гірських околицях? В нагороду за це, матір зайнялася би домашню працею. Ласк. зголошення до Адміністрації під „Гора". 1-1

КУПНО - ПРОДАЖ

НОВОВІДКРИТИЙ „Базар оказійних Рідкородностей" Джелінського — Домініканська четвер. Продає оказійно дешево: шафи, столики, крісла, годинники, патефони, плити, образи. Також античні меблі, дивани та всякі рідкородності. Також купує все. Тел. 285-18. 1068 5-10

ПІЖАМИ мужеські, поплінові по 9.50, 10.50, 12.90, ЖІНОЧІ поплінові 10.50, 11.90, ДИТЯЧІ від 4.90. Поручає фабрика білля „ПАВ", Сикстуська 1.

НІЧНІ мужеські сорочки по 4.50, 5.50, 6.90, ЖІНОЧІ 2.75, 3.25, 4.50, 5.90 а також для ХЛОПЦІВ і ДІВЧАТ поручає фабрика „ПАВ", Сикстуська 1.

ХТО любить солідне білля, великий вибір, ввічливу обслугу і постійні ціни радо купує в фабриці „ПАВ", Сикстуська 1.

КОМБІНАЦІЇ шовкові по 3.90, 4.90, подвійні міляне 6.90. Поручає фабрика білля „ПАВ", Сикстуська 1.

ПОСТЕЛЕВЕ білля, конверти на ковдри по зол. 5.90, 7.90, 10.50. Пошевки 1.90, 2.80, 3.90, ясики 0.75, 1.30, 2.—. Поручає фабрика білля „Пав", Сикстуська 1.

МУЖЕСЬКІ сорочки спортові, зефірові по 4.90, льняні 5.90, поплінові 7.90, шовкові 10.50, у великім виборі поручає фабрика білля „ПАВ", Сикстуська 1.

СОРОЧКИ міляне, мужеські і хлопячі, в різних ґатунках виробляє у Львові тільки фабрика „ПАВ", Сикстуська 1.

ПІДШТАНКИ мужеські, довжинкого виконані по 2.50, 2.90, 3.90, ХЛОПЯЧІ 1.70, 1.90, поручає фабрика „ПАВ", Сикстуська 1. 1190 4-4

ФОРТЕПІЯН „Бізнер" у передовім стані, майже новий, дешево продам Райковський, Львів, Фрідріха 10. 1239 2-2

ЗНАВЦІ ХВАЛЯТЬ наші сорочки мужеські, шовкові міляне 3.90, спортові льняні 4.90—5.90. Короткі зол. підштанки поплінові 2.50. Фабрика білля „АСТРА", Львів, Сикстуська 2. 1036 2-2

ЗІЛЛЯ ЛІКУВАЛЬНІ всякого роду, купує „Гербапол", Львів, 3. Мая 21. 1102 5-6

СІТКОВІ сорочки дитячі 1.45 — 1.75, піжами дитячі поплінові 3.75 і 3.9 поручає „СЬВІТ ДИТИНА", Сикстуська 2. 1191 2-2

ЛІТНИЩА

ДОРА. Першорядний пансіон „Сарепта" (з українській управі) в пятинному прегарному місці біля стації положений, дарує соняшні кімнати з веляндами деревляними і з цілоденним першорядним удержанням. Ціни приступні. Студенти за половиною ціни знижка. 1075 5

ПАНСІОН „ЧЕРЕМШИНА" запрошує до себе гостей. Вілла велика, коло „Шарпанки" близько зелени, і як при дорозі, з комфортом уладжена, має свій прегарний сонячний зал. Харч добірний і солідний, на бажання дієтичний. Зокрема ще приймає реконвалесцентів до окремої вілли, де мають збайливу опіку і фахове відповідне відживлювання. Зголошення слати на адресу: Наталія Семакович, Ворохта, вілла „Черемшина". 1308 1-3

ЯМНА НАД ПРУТОМ. До винайму соняшні кімнати з верандою і балконами, також із уміщенням кухні, від зараз. Адреса: Уляна Галущинська, Ямна. 1288 1-2

ДОРА Вілла Роза над Прутом потоком, вигідні кімнати в цінах уступчивих. Адреса до 22. 6: Дорота Прийсовська, Львів, Личаківська 57 а, тел. 264-20, потім Дора к. Яремче. 1301 1-2

КОРЧИН РУСТИКАЛЬНИЙ, літнисько серед шпилькових лісів і гір, над рікою Стрий, купелі, плажа, прогулька на гору Парашка, скали Бубнищі, Урич, поручає сонишні, здорові помешкання. Доїзд зі станції Синевідсько Вижне моторівкою. Інформації: Уряд громадський. 1258 2-5

ДОРА! Пансіон „Малива" давніше „Олена" в найгарнішім і догіднім положенню поручає сонишні кімнати, домашний здоровий харч у власній управі. Зголошення в Управі. 1218 3-10

ЯМНЕ — вілля „Гуцулка" побіч стації відкрита від 15. червня. Здоровий домашній харч. Марія Климакова. 1291 1-3

ЛІТНИЩЕ ДОРА. Пансіон у фундації Реміснячій ім. Кокорудзів у Дорі від 15 червня приймає літників є цілим утриманням. Ціни поміркоовані. Нова обстанова. Ремісича фундація ім. Кокорудзів Дора, вул. Яремчанська 54. 1214 2-5

РІЖНІ

НАЙДЕШЕВШЕ жіночі і мужеські парасолі тільки в НОВІТНІЙ ВИРІБНІ ПАРАСОЛІВ „ЛІОН", Шайнохи 2. 1300 1-3

ЛЕДІВНІ герметичні, новітні кухні найдешевше МЕБ-ЛЯК, Мільвів, Сикстуська 30. 1299 1-2

СТАРУ ГАРДЕРОБУ мужеську — міняємо на наймодніші бельські матеріяли Телефон 270-25. 1283 1-7

МЕШКАННЯ перед уживанням треба очистити від блощиць свічкою С-ГАЗ. Дістанете всюди. 1297 1-10

СКЛАД МЕБЛІВ, комплетні і поодинокі кімнатні урядження поручає солідні і дешеві ФР. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Львів, Колонтая 8. Тел. 228-10. 1281 1-6

СТАРИННІ книжки, рукописи, гравюри з історії та сусп. життя України купую. До Адм. під „Книжка". 1282 1-2

ЗЛЕ ЧУЄШ? Шумить? Витікає? Жадай даромового проспекту на штучні бубонці. „Eufonja" Kraków, Olsza.

КОВДРИ переробляю в одній дні за 3.50 Вирібня ковдер, Кентшинського 4. 1182а 2-2

КОНКУРЕНЦІЯНИЙ Висилковий Дім зіс, мануфактури і галянтерії, шукає агент'в христіян до продажі по селах. Łódź, skrytka 338.

ГОДИННИКИ і біжутерію найпрецизніше направить українська фірма П. Карпинця у Львові вул. Домініканська ч. 7, 1930 58-0

ВІЧНІ ПЕРА направляє найкраще „ПРЕЦИЗІЯ", тепер Шайнохи 1. 1183 5-0

ПРОПУКЛИНОВІ БАНДАЖІ гумові, черевні, ниркові, проти усування матиці під гарантією виконує відоме **УКР. ОРТОПЕДИЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ ІВАНА УГРИНА.** Львів, вул. Вірменська ч. 15. 2041 63-103

КАФЛЯРСЬКА КООПЕРАТИВА „КЕРАМІКА" виконує всякі кафлярські роботи по цінах конкуренційних, солідно і на час. Зголошення приймає щоденно від год. 7-ої рано до год. 19-ої вечором при вул. Шептицьких ч. 16 А. Телефон ч. 296-19. 1238 2-2

ПОЗІР, НОВИНА! Вже появилися дуже гарні кольорові листівки артиста маляра А. Климка, а саме: Бій під Крутами, Бій за Маківці, Сагайдачний громить турків та інші, можна дістати гуртом і детайл у видавця: І. Стадник, Львів, Городецька 2 б. Для крамниць і відпродавців рабат! 1206 8-10

КЛІНІКА годинників **ҐУТЕРМАН** при **Сикстуській чотирнадцять** справді видає тільки 1-річну гарантію, але вони ходять роками. 1105 4-12

Український Текстильний Склад
„Manufactura" Львів, Капітульна Площа 3.
Поручає: модніші шовки на сукні, вовни на літні костюми, комплети та сукенки. — Камгарни на мужеські літні одяги, матеріяли на загортки, попеліни та оксфорди на спортові сорочки та інше.

ХВОРИЙ ШЛУНОК є нераз причиною найріжнороднійших хворіб
ЗЕЛА З ГІР ГАРЦУ Д-ра ЛЯВЕРА
це добрий засіб до управильнення шлунка, усувають запір, лагідно природним способом прочищують та усувають гидкі субстанції, які затроюють організм.
ЗЕЛА З ГІР ГАРЦУ Д-ра ЛЯВЕРА
вживають теж при недугах печінки, нирок, жовчевих каменях і гемороїдах — їх радо приймають хворі.

Єдина українська фабрика дротяних тканин і сіток **„СІТКА"** А. КУЗИК І. СТУПАР
поручає готові сита, решета, рафи і сітки до огорожі
ГОРОДЕНКА, вул. Івана Франка ч. 11.

ЛІКАРСЬКА ПОМІЧ

Спец. скірн., венер. недуг і косметики
Др. ФІШЕР
б. лікар (асистент) Клінік у Берліні, Празі, Відні орд. КІЛІНСЬКОГО 3 (напроти Від. Каварні) тел. 251-68. 2143

Косметичний Інститут і Лябораторія
Д-ра О. ТУШИЦЬКОГО
Львів, вул. св. Софії ч. 3. Тел. 205-28.
УСУВАЄ: аномалії цери, зроговатіння, пігменту, волосся, бливни, дзьоби по віспі і плями. Масажі тривале усування морщин, жилякі і відморожень власною методою. Тривале усування оволосіння ніг катафорезою. Сталі румяниці підшкірним запусканням краски (татуування). Урядово затверджені косметичні курси закордонної програми.
792 1-10

Не соромся коли маєш
Пропуклину!
Піди до найстаршого на світі заведення пропуклинових і черевних бандажів
М. Фрайліха
Львів, Городецька 35
під управою лікаря-спеціяліста.

ОГОЛОШЕННЯ.

Рік оснув. 1915
РОБІТНЯ НОВІТНЬОЇ МЕХАНІКИ ОРТОПЕДИЧНОЇ
ОТТО ЛІНК
Львів, ул. Личаківська 20.
Телефон ч. 272-65.
ВИКОНУЄ:
Всякі апарати і корсети на кривуху і туберкулу костей. Вкладки на плоскі стопи а теж протези на ампутовані кінчини.
Направа і ніклювання хірургічного приладдя.

Купуйте тільки знаної доброти
ГОЛЮБСЬКІ ДЕЛІКАТЕСОВІ СИРКИ
ЕМЕНТАЛЬСЬКІ лагідні в смаку,
ТИЛЬЖИЦЬКІ пікантні в смаку,
КМИНКОВІ служать доброму травленню
САРДЕЛЕВІ побуджують апетит
з назвою „РОТР", бо це товар пожиний і дешевий. Вистерігайтесь фальсифікатів. Домагайтеся всюди, замовляйте у фірмі „ROTR", Golub, Pomorze.

БРАТИ ДМИТЕРКИ
єдине українське конц. підпр. самох. перевозове
Львів, Ринок 43, тел. 272-48
виконує всякі перевози до всіх і всіх місцевостей в краю — дешево, скоро і солідно. Спеціяльні авта для перевозу меблів, а відповідною кваліфікованою обслугою — дають гарантію найкращої достави.
806 1-50

МЕБЛІ Їдальні, спальні, кабінети, сальони, клюби, тапчани, матраци і декорації поручає Віденська вирібня столярсько-тапіцерська
ІВАН ОРТНЕР
Львів, Сикстуська 41. Тел. 292-79.
948 10-50

А. МАРЯШ
Львів
Городецька 41
Телефон 245-02.
Виробляє: міхи шпичкові, циліндрові, поодинокі і подвійні, технічні для дентистів, золотарів, цукорників і т. п.

Увага!
Церковні і просвітянські хори
„СТУДІОН" видавництво духовно-музичних творів, Львів, Петра Скарги ч. 2 видало такі твори, потрібні хорам на всілякі духовно-музичні імпрези:
1) Березовський: Чашу спасенія — мішаний хор — ціна 0.50
2) Березовський: В память вічную мішаний хор 0.50
3) Березовський: Творяй ангели — мішаний хор 0.50
4) Березовський: Во всю землю — мішаний хор 0.50
5) Б. Кудрик: Пасли пастирі — почаївський кант 1.—
6) Б. Кудрик: Радуйся Царице — на мішаний і на жіночий хор 1.—
7) Яцишевич Я.: Слава Богові на мішан. хор 0.50
Замовляючі крім ціни купна мають дослати на порто пересилки 0.20 сот. Всякі ради дає, як і ріжні бажання інтересованих щодо видавництва приймає: І. Охримович, Львів, Домініканська ч. 11. На відповідь долучати марку за 0.25 сот.

„ВОДОТЯГИ"
Бюро технічне і підприємство для інсталяцій водотягових, санітарної техніки та огрівання.
Львів, вул. Пелчинська 22, тел. 23-166.
Станиславів, 3-го Мая 12.

Найдешевші меблі
в українській кооперативі **АРХО**
Львів, Корнянктів 1, Тел.: 272-...

ПІТ
НІГ, РУК, ПАХВИН
і т. п. зникне при вживанні спец... ного певного і нешкідливого ...
пудру **„CSAVE" 50 сот.**
Пробний пакет. Перфумерія
С. ФЕДЕРА
ЛЬВІВ, ВУЛ. СИКСТУСЬКА ...
Філія КОПЕРНИКА 15 а
ФІЛІЯ: ВУЛ. ГАЛИЦЬКА Ч. ...

За 10 сотиків леду — 3 дні ... дають тільки ГЕРМЕТИЧН...
ледівні САКА...
найдешевше купите просто з фабр...
Львів, Сикстуська 18 (ріг Костюшк...)
тел. 116-86. 1119 1-...

САМОХОДИ „CITROEN"
МОТОЦИКЛІ: „Baker", „Coventry", польські „Moj", більші мотоцикл... „Victoria", частини запасові, акцесорія, тощо поручає
Бюро тех.-торговельне
„MOTOR"
Львів, Пекарська 13. — Тел. ...

КІР
Львів, Уейського 8
Тел. 280-88.
Станиславів, 3-го Мая 4. ...
ПЛЯНИ
КОШТОРИСИ
БУДОВИ

Навіть мурин б... вживаючи цього ...
МИЛА ... ВОДИ ...
ВАШЕ ОЧКО
ГАЛИЦЬКА 1. РІГ РИН...

Фірма **„Paryżanka"**
виконує
ПЛІСИ, ГАЙТИ, ГУДЗИКИ, ...
скоро і старанно — ...
Львів, Льва Сапіги ...

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО".

Розмір часопису: 3 текстові шпальти і 4 оголошеневі шпальти.

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень . . . . зол. 0,35
1 мм. одношпальтовий в тексті і новинках . зол. 0.60
1 мм. одношпальтовий на першій сторінці . зол. 0.80

Дрібні оголошення від слова:
матримоніяльні і приват. кореспонденція по зол. 0.15
купно, продаж, винайм і т. п. . . . . . зол. 0.10
шукаючі праці . . . . зол. 0.05
слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка 1/1 . . . . . зол. ...
Остання сторінка 1/2 . . . . . зол. ...
Остання сторінка 1/4 . . . . . зол. ...
Остання сторінка 1/8 . . . . . зол. ...

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів ...